Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

5

BLESTEMUL DIN OLYMPIA

Blestemul din Olympia

Al cincilea volum al seriei CELE ŞAPTE MINUNI

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză Diana Draganescu

Editura RAO

The Olympic Conspiracy
2009

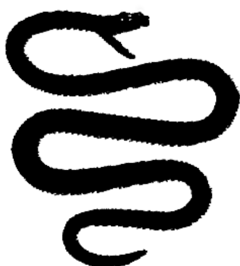

Katherine Roberts s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962 şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefa de promoţie Facultatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest,* considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

MACEDONIA
TRACIA
MAREA EUXINĂ (NEAGRĂ)
N
Pella
Bizanț
Muntele Olimp
THESSALIA
Troia
FRIGIA
MAREA EGEE
MYSIA
dinspre Italia și Sicilia
Delphi
Sardis
IONIA
ELIS
Elis
Atena
LYDIA
ARCADIA
Corint
Efes
Nemea
MAREA IONICĂ
Drumul sacru
Olympia
CARIA
Sparta
Halicarnas
Rodos
dinspre Egipt
0
100

CONSPIRAŢIA

De îndată ce luna plină se ivi pe cer, Sosi începu să tremure. Trase adânc aer în piept. Nu voia nici în ruptul capului ca mama şi, mai ales, fratele lui să observe că era speriat.

— Grăbeşte-te! se răsti nobila Alemena. N-avem toată noaptea la dispoziţie. Dacă vrei să-i păcălim pe judecători, trebuie să fii în patul lui Theron, din Casa Sângelui, înainte de răsăritul soarelui.

Theron zâmbi afectat.

— Pun pariu că a uitat ce trebuie să facă.

Sosi îşi îndreptă spatele.

— N-am uitat

Blestemul lui îi permitea să îşi schimbe înfăţişarea în fiecare lună. Dar, în ultimii ani, băiatul nu îndrăznise să apeleze decât la nişte schimbări minore; în urma bătăilor pe care i le administrase mama sa, înţelesese că un băiat obişnuit nu îşi leapădă pielea ca un şarpe în nopţile cu lună plină. Totuşi, nu-i era deloc uşor.

Trase admirativ cu ochiul la trupul fratelui său, care stătea pe patul mamei lor, scăldat în lumina lunii. Muşchii lui Theron păreau dăltuiţi în marmură; pielea lui era măslinie de la soare, iar pe bărbie îi mijiseră primele tuleie. Se antrenase din greu tot anul ca să fie într-o formă maximă la Elis, unde se ţineau antrenamentele obligatorii de treizeci de zile înainte de începerea propriu-zisă a Jocurilor – dar se rănise la picior chiar a doua zi după sosire. Pe bandajul din jurul piciorului său se putea zări o pată galbenă, ştearsă. Sosi se uită rapid în altă parte,

înainte ca fratele lui să îl acuze că se holbează la el, şi se întrebă cum să procedeze cu rana.

— Ei bine, frăţioare, zise Theron, strâmbând din nas. Ţi-a trecut entuziasmul? Ai face bine să îmi copiezi trupul întocmai. Altminteri, muşchii ăia firavi ai tăi n-o să te ajute prea mult în tabăra de antrenament, chiar dacă, în rest, îmi semeni întru totul.

— Cred că aş face bine să nu te copiez *prea mult,* i-o întoarse Sosi obraznic, ştiind că aveau prea mare nevoie de el ca să-i facă vreun rău. Doar nu vrei să am şi eu două picioare stângi ca tine, nu-i aşa?

Sosi încercase să facă o glumă. Theron îi aruncă o privire mânioasă. Dar îşi aminti imediat că Sosi îi făcea o favoare, aşa că nu zise nimic. Mama lor se încruntă.

— Grăbeşte-te! zise ea. O să stau de pază la uşă.

De îndată ce femeia ieşi, Sosi îşi scoase fustanela[1] şi se îndreptă spre pat. Aerul rece al nopţii îl făcu să se înfioare. Se aplecă peste marginea patului şi strânse mâna fratelui său. Era transpirată. „Oare rana lui Theron este atât de gravă?“ se întrebă în sinea lui. Se uită la fratele său şi observă pe chipul lui o umbră de curiozitate amestecată cu repulsie– genul de privire pe care oamenii o aruncă animalelor sacrificate, atunci când preoţii le scot măruntaiele pentru a prezice viitorul.

Sosi închise ochii.

„Theron are nevoie de mine. Acum am ocazia să-i arăt că îmi pot controla blestemul.”

Cu puterea gândului, îşi trasă imaginar o cicatrice la picior, exact în locul în care era rănit fratele său. Apoi dădu frâu liber minţii sale, şi blestemul năvăli în şuvoaie întunecate şi arzătoare. Era mai aprig ca înainte. Bezna îl îneca şi se simţea cuprins de fierbinţeală, îi venea să sară pe fereastră şi să dispară în iarba umedă şi scăldată de lună a câmpiilor elene.

— Respiră, idiotule, respiră!

Vocea lui Theron se auzea slab şi înăbuşit, de parcă l-ar fi strigat de undeva din adâncuri. Sosi îşi trase mâna. Şi, exact în

---

[1] Fustanelă - piesă de îmbrăcăminte folosită de vechii greci, in prezent, parte a costumului popular al grecilor şi al albanezilor. (n.red.)

acel moment, întunericul se destramă şi pereţii se cutremurară ca loviţi de trăsnet.

Sosi se prăbuşi. Ateriză greoi şi nedumerit pe podea, dar înţelese rapid ce se întâmplase. Theron era, cu siguranţă, mai solid decât el zilele astea. Aşa că acum îşi simţea pielea mai netedă, iar fustanela îi era extrem de strâmtă… Orbecăi jenat şi îşi ajustă îmbrăcămintea.

Theron îl privea ciudat. Mama lor, care dăduse buzna în încăpere la auzul zgomotului, îl ţintuia şi ea cu privirea. Sosi se studie temător. Lumina lunii, ce năvălea pe fereastră, îi poleise membrele într-o culoare străvezie. Fâşii de piele atârnau pe corpul lui, ca solzii proaspăt lepădaţi ai unui şarpe. Nu se simţea prea bine. Dar reuşise.

— Incredibil, zise Theron, iar vocea lui îşi pierdu umbra de amărăciune pe care o căpătase de la accident încoace. Eşti chiar arătos, frăţioare!

Nobila Alemena înlătură fâşiile de piele care atârnau, apoi se aplecă spre piciorul rănit al lui Sosi. Îi bandajă satisfăcută rana, astfel încât să arate la fel ca cea a lui Theron, şi se ridică.

— O să meargă, mormăi ea. Trebuie doar să menţii numele fratelui tău pe lista pentru Circuit. Nu te agita prea tare să faci vreo ispravă – n-ai nici o şansă în faţa celorlalţi băieţi.

— E temporar, până mi se vindecă un pic piciorul, îi aminti Theron cu un zâmbet şters. Cât să nu fiu descalificat fiindcă n-am participat la programul de antrenamente obligatorii. Dup-aia, o să preiau din nou frâiele. Nu-ţi face griji, o să-mi intru în formă înainte de Jocuri.

Mama lor se încruntă.

— Ai auzit ce a zis medicul, Theron. Trebuie să-ţi odihneşti piciorul! Dacă tatăl tău ar fi aici, ţi-ar spune acelaşi lucru. Lasă-l pe Sosi să participe la antrenament în locul tău! O să strici totul dacă vei apărea mâine pe-aici şchiopătând. Ai putea fi recunoscut. Sosi, tu întoarce-te acum repede la Casa Sângelui, şi încearcă să nu faci prostii! Nu e momentul să te ţii de pozne copilăreşti. Dacă juriul îşi va da seama de ce-am făcut, vom da de belea. O să ard astea până nu le vede cineva.

Strânse fâşiile zdrenţuite de piele ale lui Sosi şi ieşi din odaie.

Se aşternu o tăcere apăsătoare, pe măsură ce fraţii – acum identici – se studiau unul pe celălalt în lumina lunii. Sosi zise stângaci:

— Unde o să stai? Mama are dreptate. Nu putem risca să fim văzuţi împreună, altminteri comisia ar putea crede că ai un frate geamăn despre care nu le-ai vorbit şi ar intra la idei.

Theron strâmbă din nas.

— Ştiu asta! Nu sunt tâmpit.

— Poate că ar fi mai bine să te întorci în Macedonia şi să te antrenezi pentru Jocurile Istmice. Dacă tot n-o să câştigi la Olympia, aş putea să concurez eu în locul tău…

— N-o să te las să participi în locul meu la *Olympia!* zise Theron, scrâşnind din dinţi. Nu înţelegi? Dacă ratez Olimpiada de anul acesta, n-o să mai am o a doua şansă. Celelalte jocuri din Circuit nu contează. Jocurile Olimpice o să se mai desfăşoare abia peste patru ani, iar peste patru ani voi fi prea bătrân ca să mai particip la întrecerile sportive pentru juniori. Ai auzit ce-a spus Tata. Trebuie să-i arăt că sunt suficient de bun încât să ies învingător la Jocurile Olimpice, altfel nu mă va lăsa să devin un atlet de performanţă, ci mă va trimite în armată. Iar acolo n-o să am parte de alergătură, decât dacă dau peste vreo hoardă de călăreţi barbari, în cine ştie ce deşert uitat de Zeus! Tu n-ai de ce să-ţi faci probleme – nimeni nu-şi doreşte să lupte alături de un slăbănog blestemat ca tine, mai ales împăratul Alexandru. N-ai nici o şansă să câştigi dacă vei alerga în locul meu.

Probabil că Theron observase privirea lui Sosi, căci se uită în altă parte şi începu să mormăie:

— Mamele nu se pricep la accidentări. O să vezi, piciorul meu se va vindeca în câteva zile, iar tu o să te poţi ascunde apoi în Elis până te transformi la loc. Iar dacă te grăbeşti, ai putea chiar să ajungi în Olympia la ceremonia de premiere, unde voi fi încoronat drept câştigător în faţa Statuii lui Zeus[2]. Am visat asta!

Faţa lui Theron se înflăcără de dorinţă.

— Vei fi descalificat dacă îşi vor da seama că eu m-am antrenat în locul tău, zise Sosi, dându-şi dintr-odată seama că

---

[2] Statuia lui Zeus din Olympia - una dintre cele şapte minuni ale lumii antice (n.tr.)

lucrurile ar putea lua o întorsătură urâtă. Tu vei fi biciuit, ceea ce e oricum destul de grav, dar ce se va-ntâmpla dacă judecătorii vor afla de blestemul meu?

Theron râse.

— E un pic cam târziu să dai înapoi, frăţioare! Stai liniştit. O să fie bine. Nu trebuie decât să dai câteva ture de stadion şi să-ţi trânteşti adversarul de câteva ori la lupte. Nu trebuie să câştigi nimic. Toţi băieţii îşi conservă energia pentru Jocuri. De fapt, ar fi chiar bine să te mişti un pic mai greoi, deoarece Antrenorul Hermon îşi va aduce aminte de accidentul meu şi va fi mai indulgent cu tine. Altminteri, n-ai reuşi să supravieţuieşti nici măcar două zile la gymnasion[3].

Sosi îşi aranjă din nou fustanela pe ascuns şi îşi aminti cum fostul antrenor al băieţilor ţipase la ei. Văzuse bărbaţi în toată firea urlând de durere după o aşa-zisă încăierare „de încălzire" în arena de lupte.

— N-are cum să-ţi fie prea greu, continuă Theron cu amărăciune în glas. Nimeni nu se poate antrena aiurea când are un corp ca ăsta. E timpul să pleci.

Cel puţin, sunt sigur c-o să intri fără probleme în Casa Sângelui. Întotdeauna te-ai strecurat cu dibăcie în locurile în care n-aveai voie.

Îşi privi încruntat piciorul, care răspândea un miros pestilenţial, greu de suportat pentru simţurile foarte ascuţite ale lui Sosi.

Sosi îl studia cu inima îndoită.

— Theron…?

— Ce mai e?

— Piciorul tău se *va vindeca* înainte de Jocuri? Ce-a zis, de fapt, medicul?

Sosi se sperie când îl văzu pe fratele său că rămase tăcut vreme îndelungată.

— Probabil că va dura ceva mai mult până voi reuşi să alerg din nou ca înainte… dar mai e aproape o lună până la Jocuri.

Pe chipul lui Theron se citea încordarea.

---

[3] Gymnasion (în Grecia Antică) - 1. loc special amenajat pentru diferite probe şi întreceri sportive; 2. şcoală unde tinerii de 16-18 ani îşi desăvârşeau educaţia fizică şi intelectuală.(n.tr.)

— Şi, oricum, ce-ţi pasă ţie? Dacă tu te răneşti, nu trebuie decât să aştepţi următoarea lună plină ca să faci rost de un trup nou-nouţ! Problema ta e că nu ai fost niciodată nevoit să te străduieşti, frăţioare! Într-o bună zi o să fiu cel mai bun atlet din lume. Nimic n-o să-mi poată sta în cale. Nici Tata, nici împăratul Alexandru şi armata lui, şi nici o rană stupidă de la o suliţă!

— Ştii, magia nu funcţionează chiar aşa…

Sosi tăcu. Fratele lui nu avea cum să înţeleagă, la fel cum el nu putea înţelege nevoia lui Theron de a fi cel mai bun în toate. Chiar dacă reuşise să copieze înfăţişarea fratelui său până în cele mai mici detalii, în sufletul lui se simţea neschimbat.

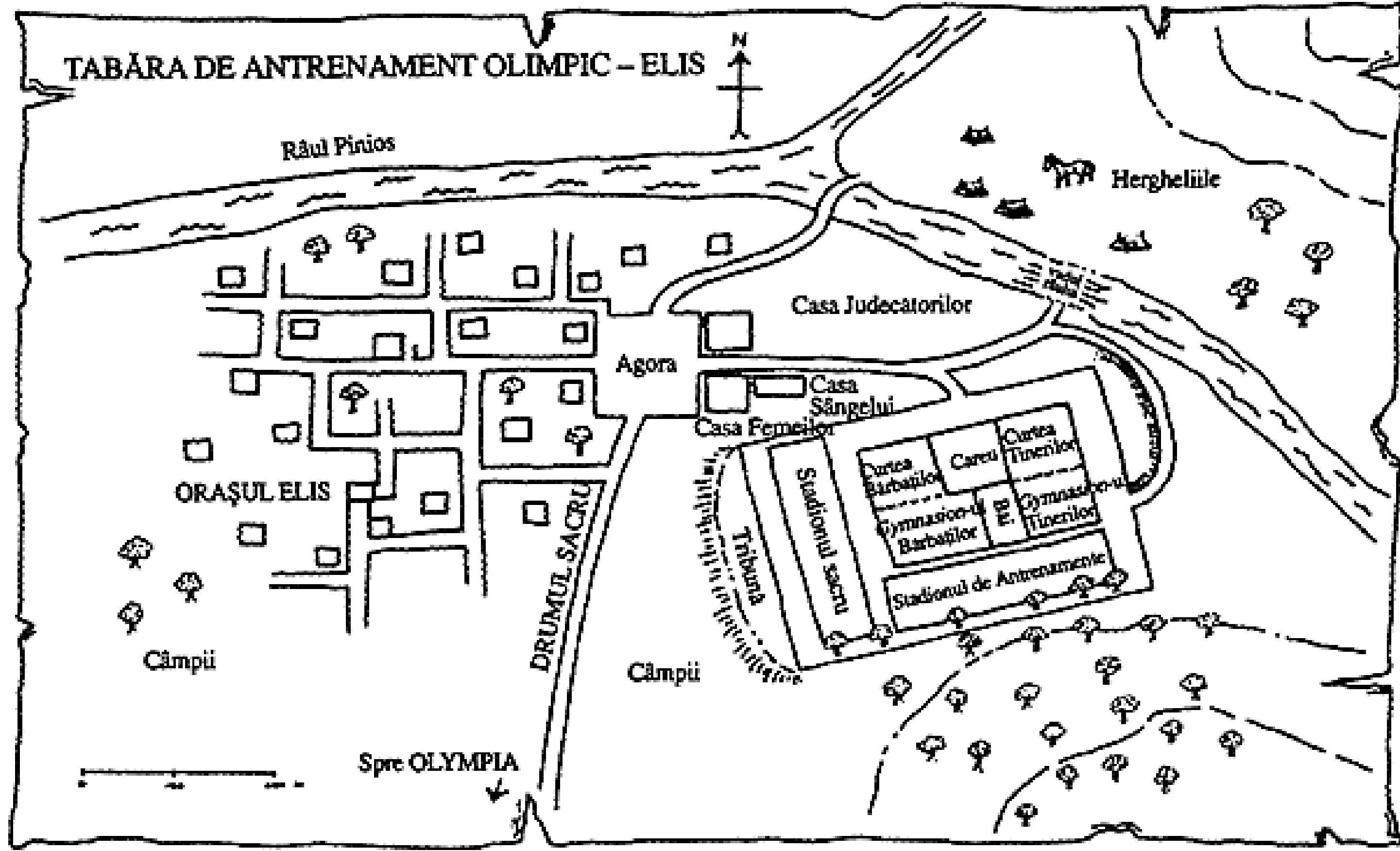
Sosi cel slăbănog, molâu şi blestemat. Crezuse prosteşte că ar putea fi altfel.

PARTEA ÎNTÂI

TABĂRA DE ANTRENAMENT OLYMPIC ELK

Darurile de la natură sunt veşnic fără de pereche,
Dar multe sunt acelea pe care un om le scoate la iveală
Prin măiestria învăţată de la un profesor

(Olimpianul 9)

TABĂRA DE ANTRENAMENT OLIMPIC – ELIS
N
Râul Pinios
Herghelíile
Casa Judecătorilor
Agora
Casa Sângelui
Casa Femeilor
ORAŞUL ELIS
Curtea Bărbaţilor
Careu
Curtea Tinerilor
Gymnasion-ul Bărbaţilor
Băi
Gymnasion-ul Tinerilor
Stadionul sacru
Tribuna
Stadionul de Antrenamente
DRUMUL SACRU
Câmpii
Câmpii
Spre OLYMPIA

Capitolul 1

ÎN FORMĂ

Blestemul lui Sosi era destul de extenuant, dar după transformarea din seara precedentă se simţea de parcă ar fi alergat de la Atena la Maraton[4] şi înapoi – ca unul dintre eroii lui Theron, legendarul Phidippides, care-şi dăduse ultima suflare imediat după cursă. Avea nevoie de un somn bun şi prelungit ca să-şi revină. Dar asemenea răsfăţuri nu erau permise în tabăra de antrenament olimpic.

Aşa că se trezi năduşit într-un zgomot infernal de trâmbiţă, după ce toată noaptea se zvârcolise într-un coşmar alambicat, populat cu şerpi şi caverne întunecoase. Gemete îndârjite invadară încăperea, în timp ce bărbaţii şi tinerii se ridicară în picioare pentru înviorarea de dimineaţă. La început, se întrebă confuz ce căuta el acolo, în Casa Sângelui, alături de atleţii răniţi. Apoi îşi văzu bandajul de la picior şi îşi aminti.

— Theron, zise el în şoaptă. Sunt Theron.

O îngrijitoare care se strecura printre paturi cu o hidrie[5] în mână trase pătura de pe el.

---

[4] Maraton - oraş în Grecia, unde armata ateniană i-a învins pe perşi (490 î.Hr.). A rămas legendară cursa solului Phidippides, de la Maraton la Atena, pe o distanţă de 42 km. Când a sosit în Atena, solul a strigat: „Am învins!“, şi apoi a murit. în prezent, termenul „maraton“ desemnează o cursă pe distantă lungă, (n.tr.)

[5] Hidrie (gr. *hydria)* - vas mare de argilă arsă sau de metal în formă de pară răsturnată, cu trei mânere, folosit în Antichitate pentru a transporta apa. (n.tr.)

— Ce tot bolboroseşti acolo, tinere macedonean? Hopa sus! Gata cu leneveala pe ziua de azi! E timpul să te prezinţi în faţa judecătorilor. Ori eşti în formă, ori îţi iei adio de la Jocuri. Deci cum stă treaba?

În timp ce Sosi cobora şovăielnic din aşternut, îngrijitoarea îi observă piciorul şi chipul ei se îmblânzi.

— Nu arăţi rău în dimineaţa asta. Cred că te-ai accidentat cu lancea ca să mai ai şi tu parte de un pic de odihnă! Unii dintre voi ar face orice ca să chiulească de la antrenament câteva zile. Poftim – ia şi bea! N-o să mai ai parte de micul dejun dacă judecătorii decid că eşti în formă.

Sosi sorbi lacom apa şi se îmbrăcă rapid, sub privirile băieţilor din paturile alăturate. Nu păreau prea încântaţi să afle că el îşi revenea, şi se întrebă oare ce le făcuse fratele său de erau atât de iritaţi. Nici măcar Theron nu putea să-şi pună întreaga tabără-n cap după doar două zile.

— Unde trebuie să mă duc? întrebă el agitat.

— La Casa Judecătorilor, desigur! zise îngrijitoarea, împingându-l spre uşă. Medicul te aşteaptă acolo. Hai, tuleşte-o! Şi să ştii că nu vreau să te mai prind pe-aici, aşa că data viitoare nu mai alerga prin faţa suliţelor!

Ceilalţi băieţi îl priveau cu invidie pe Sosi. Afară, soarele care tocmai răsărea poleise ceaţa de deasupra râului în culori de foc. Fascinat de privelişte, Sosi o luă neatent la pas şi reuşi să sperie un cal de curse, care tocmai atunci trecea prin dreptul uşii de la Casa Sângelui, în timp ce se îndrepta spre agora pentru antrenamente. Jocheul, care călărea fără şa, se prinse rapid de coama armăsarului şi îi strigă ceva din goana calului. Judecând după pielea lui măslinie de persan, Sosi îşi dădu seama că-i urase ceva de dulce. Tânărul persan era probabil un sclav. Dar proprietarii cailor trebuiau să provină dintr-o familie grecească, la fel ca atleţii, deoarece ei erau cei care primeau premiile în cazul unei victorii.

După ce se asigură că nu mai era nici un armăsar prin preajmă, o luă pe acelaşi drum pe care îl parcursese şi cu o noapte în urmă. Când trecu pe lângă Casa Femeilor, inima începu să-i bată cu putere; dar locul era învăluit în linişte – semn că fratele său nu fusese descoperit în ascunzătoarea sa. Trecu

peste dâra de cenuşă, ferindu-se de carele de luptă care se antrenau în zona aceea, şi, în sfârşit, ajunse teafăr şi nevătămat la Casa Judecătorilor.

Judecătorul Demetrius, preşedintele Comisiei Elene de Arbitraj a Jocurilor Olimpice, îl aştepta între coloanele de marmură de la intrare.

— Ai întârziat, macedoneanule! îi zise el scurt şi îl conduse rapid înăuntru, cu roba-i purpurie fluturându-i pe lângă glezne.

Sosi se împiedică de ultima treaptă, dar îşi menţinu echilibrul, apoi aruncă o privire pe furiş de-a lungul holului. Dar se părea că nu era vorba de o întrevedere formală. La capătul coridorului, observă doar doi judecători îmbrăcaţi în robe purpurii, discutând în şoaptă cu un bărbat care purta un şorţ de piele. Când Sosi intră în încăpere, aceştia îşi întoarseră capetele, şi băiatul roşi. Unul din ei privi în zare, pe deasupra lui, căutându-l din priviri pe Judecătorul Demetrius, pe care îl acapară rapid într-o discuţie. Celălalt judecător era mai tânăr şi avea obrajii proaspăt raşi. Îi zâmbi călduros lui Sosi, iar băiatul se simţi un pic mai bine.

Medicul îl conduse către o bancă de marmură. Se aşeză tăcut într-un genunchi, luă piciorul lui Sosi în poală şi îi desfăcu bandajul. Se încruntă, pipăi cicatricea, îi spuse lui Sosi să se ridice şi să se lase cu toată greutatea pe piciorul stâng, apoi să se aşeze din nou în timp ce îi examina talpa piciorului, plimbându-şi degetul de la un capăt la altul. Îl gâdila, aşa că Sosi îşi muşcă limba ca să nu îşi smucească piciorul. În tot acest timp, Judecătorul Demetrius şi judecătorul mai în vârstă continuară să şuşotească. Celălalt judecător însă urmărise cu atenţie întreaga operaţiune. Când Sosi se uită la el, observă că avea o privire nedumerită.

— Stimaţi domni, se pare că piciorul tânărului s-a vindecat, zise medicul un pic mai tare ca să le capteze atenţia. După părerea mea, se află într-o stare bună şi îşi poate relua antrenamentul.

Sosi respiră uşurat, în timp ce judecătorii îşi întrerupseră conversaţia ca să-i arunce medicului o privire încruntată.

— Cum? S-a vindecat deja? zise cel care îl ignorase până acum pe Sosi.

— Nu e cu putinţă, murmură Judecătorul Demetrius. Băiatul ăsta avea piciorul cât un baros ieri de dimineaţă!

— Ştiu, domnule. Eu însumi i-am tratat rana. Dar acum nu văd nici un motiv pentru care acest băiat să nu poată rămâne în competiţie. Se pare că şi-a revenit în mod cu totul miraculos. Zeii sunt de partea lui.

Judecătorul Demetrius se apropie ca să examineze el însuşi piciorul lui Sosi.

— Am fost înştiinţat că patul tău din Casa Sângelui a fost gol astă-noapte, zise el. Unde-ai fost?

Inima lui Sosi bătea mai să-i spargă pieptul. Ce scuză ar fi putut avea Theron ca să-şi părăsească patul?

— Eu… îşi aminti cuvintele medicului. Am fost în altar să mă rog, domnule – pentru ca Zeus să mă vindece şi să pot câştiga proba de viteză pentru juniori.

Nu-l văzuse vreodată pe fratele său rugându-se, dar dacă Theron ar fi devenit brusc religios, cu siguranţă că s-ar fi rugat pentru aşa ceva.

Judecătorul Demetrius se încruntă şi mai tare. Apoi oftă.

— Probabil că sunt într-adevăr mai căliţi cei din ţara împăratului Alexandru. Prea bine, se pare că băiatul s-a vindecat. Aşadar, îl lăsăm să continue?

Judecătorul cel tânăr dădu din cap zâmbind din nou către Sosi. Celălalt judecător ridică din umeri şi încuviinţă şi el.

— Felicitări, macedoneanule!

Medicul îl bătu pe Sosi pe coapsă.

— Se pare că zeii ţi-au ascultat rugăciunile. Să-ţi fie vis de victorie!

Aceasta era o urare tradiţională printre atleţi. Lui Sosi i se înmuiară picioarele şi rămase în continuare pe bancă, gândindu-se la vorbele fratelui său: *Am visat!*

— Ei bine, ce mai aştepţi, băiete? îi strigă Judecătorul Demetrius. Întoarce-te la gymnasion! Ai două zile de recuperat, aşa că *fugi!*

****

Sosi o tuli înainte ca judecătorii să apuce să se răzgândească. Iniţial, uită că se afla într-un corp identic cu cel al fratelui său, aşa că alergă încetişor, încercând să stea departe de caii care

traversau vadul râului şi aşteptând din clipă în clipă să rămână fără suflare. Dar când ajunse în apropierea zidurilor din tabăra principală, îşi dădu seama că parcursese distanţa mult mai repede decât în mod obişnuit. Îşi simţea corpul armonios şi puternic. Băgă viteză şi o luă pe o rută ocolită către poarta cea mai îndepărtată, doar ca să se bucure cât mai mult de această nouă senzaţie.

Din curte se auzeau ţipete şi lovituri de bici. Sosi se strecură în Curtea Tinerilor şi zăbovi un moment după zidul de piatră, privindu-i pe tinerii atleţi înfăşuraţi în jurul brâului cu pânze vărgate de transpiraţie. Unii alergau pe loc, alţii se luptau în groapa cu nisip, alţii loveau nişte schelete de capră împăiate, care atârnau legate de o prăjină. Câţiva băieţi se ungeau cu ulei la urnele comunale de lângă intrare, râzând şi glumind de parcă se ştiau de când lumea. Îl urmărise adesea pe Theron antrenându-se, împreună cu mama sa şi alte femei care aveau fii şi soţi înscrişi în competiţie; dar dinăuntru, lucrurile erau cu totul altfel – zgomotul, praful, mirosurile erau uluitoare. Nimeni nu părea să-l fi observat. Fiecare băiat se concentra asupra exerciţiului său, supravegheat îndeaproape de Antrenorul Hermon şi biciul său gata să pedepsească orice abatere disciplinară.

Fiindcă nu voia să treacă prin mulţimea adunată în jurul urnelor, Sosi escaladă zidul şi ateriză exact lângă antrenor. Cineva bombăni:

— Te dai mare!

Dar Sosi îl ignoră. Era prima dată în viaţa lui când făcea ceva ca lumea. Îl ajutase pe Theron să rămână în cursa pentru Jocurile Olimpice. Fratele său putea să-şi urmeze visul – atâta timp cât nimeni nu descoperea micul lor secret. Poate că de acum înainte familia lui nu îl va mai privi de parcă ar fi o ciudăţenie a naturii, şi…

O lovitură de bici îl fulgeră peste braţ. Sosi scânci, şi câţiva băieţi din apropiere izbucniră în râs.

— Păstrează-ţi visele pentru Jocuri, Theron, îi zise antrenorul. Ştim deja cu toţii că eşti apt pentru alergări. Şi, din moment ce ai trecut de proba medicală, te vei antrena la lupte în dimineaţa

asta. Unge-te cu ulei şi treci în groapa cu nisip împreună cu Pericle. Să te mai vedem şi pe tine la treabă!

Sosi se uită către locul pe care i-l indicase antrenorul şi îl văzu pe băiatul blond, care îi strigase că se dă mare, aşteptând în groapa de nisip cu mâinile în şolduri. Spatele lat şi muşchii puternici arătau că este un luptător cu experienţă. Lui Sosi i se puse un nod în gât. Zâmbetul lui Pericle nu părea prea prietenos.

Ceilalţi băieţi se dădură la o parte din calea lui Sosi, lăsându-l să se ungă în linişte. Zăbovi la urnă ungându-şi minuţios pielea delicată. Spera că mama sa va apărea în tribune printre spectatori, dar era încă prea devreme ca publicul să se adune. Câţiva antrenori profesionişti, care îi însoţiseră pe atleţii mai avuţi din oraşele lor, stăteau pe băncile din afara zidurilor scrutându-şi protejaţii. Singurul spectator propriu-zis era o siluetă ascunsă într-o mantie, care privea nemişcată din umbra copacilor; Sosi se holbă intens ca să desluşească cine era persoana care îl privea. Băiatul avu impresia că zăreşte o cascadă de păr negru sub gluga pelerinei şi nişte ochi gălbui care îl studiau – dar era greu de spus de la distanţa asta dacă aşa stăteau lucrurile în realitate.

Sosi se cutremură.

— Grăbeşte-te, macedoneanule! îi strigă Pericle. Doar nu ţi-e frică?

Lui Sosi îi era frică. Dar dacă adversarul său ar fi observat asta, atunci ar fi fost terminat.

— Îmi cer scuze. Acum sunt gata.

Băiatul se încruntă.

— Păi, atunci, dă-te cu nisip! Doar n-o să mă lupt cu tine aşa. Străluceşti ca un şarpe care tocmai s-a lepădat de piele.

Inima lui Sosi începu să bată cu putere. Se aplecă repede şi îşi acoperi corpul cu nisip, ca să îşi mascheze ezitarea iniţială. Oare îşi dăduse vreodată Theron drumul la gură, într-un moment de neatenţie, şi le spusese celorlalţi despre blestemul fratelui său?

Dar celălalt băiat se aplecă şi el alături de Sosi şi se acoperi cu nisip.

— Eşti gata? întrebă el, luându-şi poziţia de luptă.

Sosi înghiţi în sec şi dădu aprobator din cap, încercând să-şi aducă aminte ce îi învăţase tatăl lor, atunci când îl antrena pe Theron. „Menţine-ţi echilibrul, greutatea în faţă, priveşte picioarele adversarului tău…“ Pericle mormăi, îl prinse pe Sosi de încheieturi şi îşi încolăci piciorul în jurul genunchiului său. În câteva secunde, Sosi zăcea pe spate în nisip, holbându-se de jos la rânjetul băiatului blond.

— Ţi-am făcut-o, macedoneanule!

Pericle aşteptă ca Sosi să se ridice, apoi îi aplică din nou o lovitură similară. Antrenorul Hermon îi privea zâmbind uşor în colţul gurii.

Sosi îşi trase sufletul – ceva mai anevoios de data aceasta – şi se ridică din nou. Căzăturile nu erau, de fapt, dureroase. Nisipul era moale. Dar Sosi era conştient că toţi ceilalţi băieţi râdeau de el pe înfundate.

Pericle îl mai aruncă şi a treia oară, iar de data aceasta băiatul chiar se resimţi, fiindcă aterizase cu capul pe pământul ars de soare din afara gropii de nisip. Sosi închise ochii şi rămase nemişcat Era a treia lovitură. În mod normal, dacă ar fi participat la un meci adevărat, atunci ar fi fost declarat învins. Nădăjduia că antrenorul le va cere să se oprească. Dar când deschise ochii, îl văzu pe Hermon împungându-l cu mânerul biciului peste picior, în timp ce continua să zâmbească.

— Haide, macedoneanule! îi zise Pericle. Ridică-te şi luptă-te ca lumea! Nici măcar nu te străduieşti.

Se auziră câteva chicoteli.

„Mititelul de Theron, şi-a rănit piciorușul”… „Se pare că, la urma urmei, macedonenii chiar sunt laşi…“ „Ai grijă, macedoneanule – dacă zaci acolo prea mult, iar o să te lovească cu suliţa careva!“

Sosi se ridică, îşi frecă de zor cucuiul din frunte şi se repezi spre băiatul care chicotise. Toată lumea se opri din râs când Antrenorul Hermon trosni din bici pe deasupra mulţimii.

— Vă ajunge! zise el. Treceţi înapoi la exerciţiile voastre. Bravo, Pericle! Mişcări dibace şi inspirate. Iar tu, Theron, dacă încă mai ai probleme cu piciorul, atunci spune aşa, pentru numele lui Zeus!

— Sunt bine, zise Sosi, ştiind că fratele său nu s-ar fi dat niciodată bătut.

Îşi reluă poziţia de luptă, imaginându-şi dispreţul lui Theron dacă l-ar fi descalificat în această fază. Ar fi fost chiar mai rău decât dacă nu s-ar fi oferit să-l ajute.

Pericle făcu un pas înainte, îl apucă de încheieturi, dar nu îl aruncă imediat. Se încruntă în timp ce îşi dădeau târcoale.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă el în şoaptă. Dacă te jenează rana de la picior, ar trebui să spui. N-are rost să ne luptăm la nesfârşit.

— Sunt bine, zise Sosi, scrâşnind din dinţi.

— Atunci, aruncă-mă! Ştiu că poţi, dacă te străduieşti.

— Dar ar trebui doar să exersăm.

— Da, da, da. Ştii doar de ce bătrânul Hermon te-a pus în echipă cu mine azi, nu-i aşa?

— Nu…

— O, Zeus… chiar că eşti greu de cap, macedoneanule.

Pericle îl aruncă din nou şi, pe când îl ajuta să se ridice, îi şopti:

— Vrea să te înveţe minte, prostule! Ne-am săturat cu toţii de lăudăroşenia ta cu visul tău despre victorie şi de aerele tale despre cum o să ieşi tu mereu învingător. Aşa că, dacă nu ripostezi, o să-ţi tot îngrop capul în nisip până la apusul soarelui, chiar dacă te jenează rana de la picior. Hermon, exploatatorul de sclavi, n-o să ne oprească. Judecătorii i-au spus să te testeze astăzi, ca să vadă dacă eşti sau nu în formă.

Sosi simţi cum i se face rău. Dar dacă trebuia să mănânce nisip ca să le dovedească alor săi că poate fi şi el folositor la ceva, atunci avea s-o facă şi pe-asta.

— Ripostează! îi strigă Pericle, retrăgându-se şi aşteptând ca Sosi să facă prima mişcare.

Băiatul îl scruta din priviri. Sosi observă că avea ochii albaştri precum cerul.

Se străduise din răsputeri să-l arunce pe Pericle. Ba chiar aproape reuşise şi să-l îngenuncheze o dată. Dar după ce că nu se mai luptase de secole, acum nu reuşise nici să se acomodeze cu trupul masiv al lui Theron şi cu felul în care trebuia să-şi menţină echilibrul; iar, pe deasupra, mai era şi rupt de foame.

De fiecare dată îi era tot mai greu să se ridice. Pericle îl mai trântise de încă vreo nouă, zece ori… Sosi nu le mai ţinea socoteala. Avea nisip în ochi, în gură, în urechi şi în păr. Mulţimea se strânsese din nou în jurul lor. Chiar şi câţiva bărbaţi îi urmăreau în tăcere de după gard.

Pericle se strâmbă când se încleştară din nou.

— Eşti schimbat astăzi, macedoneanule, îi şopti el.

Sosi tresări cât era el de istovit.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Înainte să te răneşti la picior, m-ai fi acuzat că trişez şi ai fi plecat ţanţoş cu fruntea sus. Te crezi deosebit doar pentru că împăratul vostru a pornit să cucerească Persia. Ca să fiu sincer, nimeni n-a suferit prea tare când te-ai accidentat.

— Dar cum s-a întâmplat? întrebă Sosi.

Însă înţelese rapid că făcuse o greşeală monumentală când văzu privirea iscoditoare a lui Pericle.

— Eşti extrem de ciudat astăzi, Theron, zise el, clătinând din cap.

Sosi îşi luă poziţia pentru o nouă confruntare, dar Pericle se retrase din groapa de nisip, explicând că trebuia să dea curs chemării naturii.

Sosi profită de acest moment ca să studieze banca spectatorilor. Văzu unele femei, care veniseră tocmai din oraş ca să asiste la antrenamente, dar nici urmă de mama lui. Iar spectatorul misterios cu ochii galbeni, înfăşurat în pelerină, dispăruse. Acum că spectacolul se terminase, ceilalţi bărbaţi şi tineri se îndreptau spre masa de prânz, dar Sosi nu îndrăzni să îi urmeze, căci biciul Antrenorului Hermon îl supraveghea îndeaproape. Soarele îi ardea în ceafă, iar uleiul i se încinsese pe piele.

Pericle se întorcea, în sfârşit, după ce-l aşteptase vreme îndelungată. Sosi se încovoie, gata de luptă. Dar băiatul era însoţit de judecătorul cel tânăr care fusese de faţă în dimineaţa aceea la examenul medical al lui Sosi.

— Cred că tânărul Theron a exersat destul pe ziua de azi, tu ce zici? îi şopti judecătorul lui Hermon.

— Îl testez doar ca să văd dacă e în formă, aşa cum mi s-a ordonat, domnule Judecător Lysanias, îi răspunse Hermon înţepat.

Îi aruncă o privire mânioasă lui Pericle, care privea aiurea în zare, de parcă n-ar fi avut nici un amestec în toată treaba asta.

— Şi l-ai pus tocmai în echipă cu Pericle? zise tânărul judecător, încruntându-se. Nu prea e un meci cinstit, nu-i aşa?

— În felul acesta nu riscă să se accidenteze din nou, se apără Hermon. Pericle este cel mai bun luptător de aici. Ştie ce face. Iar eu sunt cel care răspunde de antrenamentul băieţilor, atâta timp cât se află în tabăra Elis. De obicei, Judecătorul Demetrius este încântat să lase în seama mea deciziile de acest gen.

— Judecătorul Demetrius nu arbitrează Jocurile de unul singur.

Judecătorul cel tânăr se uită la băiatul cel blond, şi apoi la Sosi. Judecând după chipul lui, părea să ştie exact ce se petrecea acolo.

— Ce-ţi mai face piciorul, Theron? îl întrebă el.

— Bine, domnule!

Sosi îşi scoase nisipul din ochi şi îşi îndreptă trupul.

— Bun, zise Judecătorul Lysanias, zâmbind. S-o ţinem tot aşa, da? Se uită cu subînţeles la Antrenorul Hermon. Se pare că deja v-aţi antrenat amândoi cât pentru toată ziua, aşa sunteţi liberi pentru restul zilei. Theron, să-ţi odihneşti piciorul, m-ai auzit? Hermon, aş vrea să discutăm puţin între patru ochi, te rog!

Judecătorul cel tânăr şi antrenorul cel vârstnic se îndepărtară, în timp ce roba purpurie cu alb strălucea sub soarele elen. Antrenorul Hermon era mânios, dar n-avea încotro: trebuia să se supună. Judecătorii eleni aveau statutul unor zeităţi în timpul Jocurilor Olimpice, iar timp de o lună de acum înainte, cuvântul lor era lege.

***

Sosi trăgea cu coada ochiului la Pericle în timp ce se îndreptau spre cuva cu ulei, unde desprinseră strigiliile[6] din cui. Pericle se freca viguros cu lama abrazivă, ca să înlăture amestecul de ulei, nisip şi transpiraţie de pe piele, străduindu-se totodată să evite privirea lui Sosi.

---

[6] Strigi! - lamă de silex în Grecia şi Roma antică, folosită la curăţirea pielii, (n.tr.)

— De ce te-ai dus după Judecător? întrebă Sosi, tresărind în timp ce se curăţa aidoma puştiului cel blond.

— Cine-a spus că m-am dus după el? mormăi Pericle, frecându-se şi mai apăsat.

— Dar te-ai dus, nu-i aşa? Mersi, oricum.

Pericle se opri din frecat şi se holbă la Sosi.

— Acum îmi mai şi *mulţumeşti,* macedoneanule? Ce-ai păţit? Suliţa aia te-a atins şi la cap înainte să ţi se înfigă în picior?

Sosi îşi dădu seama că făcuse încă o gafă. Theron nu i-ar fi mulţumit nici în ruptul capului cuiva care l-ar fi ţintuit toată dimineaţa cu faţa în nisip.

— Eu... doar... apreciam gestul tău, atâta tot Nu trebuia să faci asta. Şi, n-o să uit niciodată.

Pericle mormăi din nou:

— Era prea de tot: şi pentru tine, şi pentru mine. N-are nici un farmec să te lupţi cu cineva care nu ripostează. Şi-n plus, i-am promis surorii mele că o să luăm prânzul împreună. Se încruntă din nou la Sosi şi clătină din cap. Hai, dă-ncoace strigilul, că altfel, în ritmul ăsta, o să te freci toată ziua!

Înşfacă strigilul şi începu să cureţe nisipul şi uleiul de pe spatele zvelt al lui Sosi, în timp ce acesta îşi muşca buzele ca să nu ţipe de durere. Pe când lucra cu sârg la această operaţiune, Pericle se aplecă spre Sosi şi îi şopti:

— Chiar dacă eşti un idiot îngâmfat şi meritai o sperietură pe cinste, mă bucur totuşi că piciorul tău s-a vindecat. Ştii, suliţa aceea n-a fost un accident.

Sosi înlemni.

— Ce vrei să spui?

— Vorbeşte mai încet! Am văzut cum s-a întâmplat. Mă îndreptam spre Stadionul Sacru împreună cu tânărul Dion, ca să urmărim încălzirea atleţilor pentru proba de pentatlon[7]. Bărbaţii îşi exersau aruncările pe pista din apropiere, aşa cum fac de obicei. Tu erai singura persoană care mai rămăsese pe stadionul de antrenamente, nu-i aşa? Probabil că nu ai apucat să vezi, fiindcă erai cu spatele, dar suliţa a venit direct dinspre copaci. O suliţă aruncată greşit către ţintele de antrenament te-ar fi putut

---

[7] Ansamblu de cinci jocuri atletice la vechii greci (aruncare cu discul, luptă, salt, fugă, aruncare cu suliţa) (n.tr.)

nimeri pe tine doar dacă ar fi dat ocol terenului, ceea ce e cam greu de imaginat. După părerea mea, cineva ascuns în pădure a aruncat-o în mod intenţionat spre tine. N-aş putea să-ţi spun dacă a vrut să te rănească sau doar să te sperie. Sfatul meu este să fii cu ochii în patru.

Sosi respira anevoios. Se sprijini de urnă.

— A fost aruncată către Th… mine în mod inte*nţionat? Dar* de ce?

Pericle îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— Tu de ce crezi? Dacă tu te lauzi peste tot cu visurile tale măreţe, te mai prinde mirarea că te foloseşte cineva pe post de ţintă ambulantă? Ţi-am spus ce-am văzut, şi cu asta-basta. Nu-mi permit să mă amestec în cine ştie ce treburi dubioase. Trebuie să câştig luptele de anul acesta. Este ultima mea şansă la concursul de tineri. La Olimpiada viitoare, voi concura împotriva bărbaţilor. Şi, spre deosebire de voi, atleţii, nouă, luptătorilor, ne este mai greu atunci când concurăm împotriva unui adversar mai în vârstă.

— Ştiu, zise Sosi mâhnit, frecându-și spatele julit.

Pericle însă nu băgă de seamă acest lucru. Ceilalţi băieţi veneau de la masa de prânz. Pericle îi înapoie strigilul lui Sosi şi îl lăsă în pace. Sosi se dădu câţiva paşi mai încolo şi îşi frecă ultimele urme de murdărie trăgând cu urechea la conversaţia băieţilor. Dar nimeni altcineva nu mai pomeni de suliţa care îl lovise pe Theron. Oare Pericle voia doar să-l sperie? Un gând îl făcu să se înfioare. Dacă Pericle însuşi pusese la cale „accidentul”? La urma urmei, el urma să ia parte şi la sprint, şi la lupte, şi îi mărturisise că era disperat să câştige.

Sosi clătină din cap. Nu, Pericle îl ajutase, şi îi venea greu să creadă că ar putea face aşa ceva unui camarad, fie el şi unul atât de arogant ca Theron.

Sosi ignoră mirosul de pâine proaspătă şi brânză care venea dinspre *gymnasion,* îşi agăţă strigilul în cui şi se îndreptă spre poartă. Trebuia să discute cu fratele său cât mai repede cu putinţă.

Capitolul 2

AVERTISMENTUL

Sosi nu primi nici un răspuns când ciocăni la uşa camerei în care locuia nobila Alemena. Uşa nu se deschise când apăsă zăvorul, deşi băiatului i se păru că auzise un scârţâit înăbuşit venind dinăuntru.

— Theron? şopti el. Eu sunt.

Casa Femeilor era ascunzătoarea perfectă pentru fratele său, deoarece orice tânăr atlet care se respecta n-ar fi călcat pe acolo nici mort ca să îşi viziteze mama în timpul antrenamentelor. Era şi-aşa destul de rău că le era permis mamelor şi surorilor lor să ia parte la antrenamente. Acestea erau gata oricând să ţipe într-un moment total nepotrivit sau să dea buzna pe poartă ori de câte ori li se părea că progenitura lor se află în pericol. Majoritatea băieţilor mureau de nerăbdare să ajungă la Olympia, unde femeilor măritate le era strict interzis să se arate. Dar, în momentul de faţă, Sosi tânjea după grija maternă. Unde oare era mama lui atunci când el fusese îngropat cu faţa în nisip?

— Theron, deschide! Trebuie să vorbim.

Linişte. Sosi se întrebă dacă nu cumva fratele său se simţea prea rău ca să vină până la uşă. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce îşi imagina că misteriosul personaj care aruncase suliţa s-ar fi putut strecura până aici ca să-şi termine treaba, iar fratele său zăcea neajutorat. Forţă uşa, o simţi cum cedează şi se strecură prin deschizătură.

— Ce *se întâmplă,* Theron?

Camera era goală. Patul fusese folosit ca să blocheze uşa, iar pe cearceafurile mototolite se vedeau pete de sânge. Sosi se holbă la ele şi îşi pierdu brusc apetitul. Nu sângerase atunci când îşi schimbase pielea. Oare ce se întâmplase?

Se îndreptă rapid spre fereastră, gândindu-se înspăimântat – şi surprins, în acelaşi timp – că fratele său ar putea fi în pericol. Dar totul părea în ordine. Casele albe din Elis se îngrămădeau somnoroase de jur împrejurul agorei, unde exersau încă vreo câţiva cai şi nişte care de luptă. O boare de vânt adie printre frunzele platanilor care umbreau străzile. Se agăţă de pervaz, se aplecă în afară cât putu de mult şi şopti:

— Theron?

Cufărul de sub el scârţâi, şi fratele său ieşi furios dinăuntru.

— Ce cauţi aici atât de devreme? Nu trebuia să fii în *gymnasion*? Privirea lui se opri pe piciorul lui Sosi. Judecătorii te-au declarat apt, nu-i aşa?

Sosi nu ştia dacă să fie furios pe fratele său fiindcă îl speriase atât de tare sau să izbucnească în râs.

— Judecătorul Lysanias ne-a dat liber pentru restul zilei mie şi lui Pericle. Tu ce cauţi în cufărul cu haine al mamei? N-o să te ajute să te vindeci mai repede.

Theron se îndreptă şchiopătând spre pat, unde se prăbuşi suspinând.

— N-avem gratii la uşă aici, mormăi el. Iar când am auzit bătăile la uşă am fost sigur că e cineva care a venit s-o vadă pe Mama. Celelalte femei pur şi simplu dau buzna înăuntru ori de câte ori au chef. Mama a spus că ar fi mai bine să mă ascund dacă vine cineva – dar, ai dreptate, cufărul e prea mic.

Theron îşi masă piciorul strângând din dinţi.

Sosi îşi dădu drumul la gură:

— Pe toţi zeii, Theron! Piciorul tău e cât coloana unui templu! Ceva nu e în ordine. Trebuie să mergi din nou la medic.

Theron se strâmbă.

— Crezi că nu ştiu? Mama a plecat să vadă dacă poate face rost de nişte ierburi. Am auzit că ar fi o femeie prin Elis care se pricepe la chestii din astea.

— O vrăjitoare? Dar tu ai nevoie de îngrijiri medicale! Îl voi ruga pe medicul taberei să vină…
— Nu fi idiot!
Deşi se vedea clar că suferea cumplit, Theron se ridică de pe pat şi îl prinse de umeri pe fratele său.
— Cum să mă vadă un medic acum? Dacă tocmai te-a declarat pe tine apt în dimineaţa asta, înseamnă că mă consideră deja vindecat.
Sosi înţelegea unde bate.
— Atunci, altcineva. Trebuie să mai fie vreun medic în Elis.
— Tot ce-i posibil. Dar toţi fac parte din Frăţia lui Asclepios, nu-i aşa? Îşi împărtăşesc informaţiile medicale. Doar de-aia ştiu atât de multe despre boli şi alte chestii. Dacă m-aş duce la unul dintre ei ca să-mi examineze piciorul, ar însemna să-mi iau adio de la Jocurile Olimpice.
Sosi era cât pe ce să-i spună fratelui său că putea oricum să-şi ia adio de la Jocurile Olimpice la felul în care arăta piciorul lui, dar se abţinu. Theron părea şi-aşa destul de supărat, iar dacă mama sa îi făcea rost de ierburi, probabil că lucrurile aveau să se aranjeze cumva. Acum aveau lucruri mult mai importante de discutat.
— M-am luptat cu Pericle în dimineaţa asta, zise el.
Theron îl privi pe sub sprâncene.
— Arogantul ăla plin de muşchi!
— Nu-i chiar aşa de rău. A spus că… Sosi aruncă o privire spre uşă, şi continuă în şoaptă: A spus că suliţa a fost aruncată intenţionat spre tine, fiindcă te-ai lăudat peste tot cu visele tale de victorie. E adevărat?
— Ha! zise Theron. Aşa deci!
Dar tânărul păli un pic.
— Ai văzut dincotro a venit suliţa? Pericle spune că a văzut-o venind dinspre pădure.
Theron se încruntă.
— Probabil că încerca doar să-ţi distragă atenţia. Las-o baltă, Sosi! Du-te înapoi la antrenamente. Şi să nu cumva să-ţi treacă prin cap să vorbeşti cu medicul sau cu vreunul dintre judecători despre piciorul meu, m-ai auzit?
— Dar…

— Să nu *îndrăzneşti,* Sosi. Olimpiada asta e totul pentru mine. Totul! Dacă renunţi acum, le voi spune judecătorilor despre blestemul tău. Fără îndoială că vor fi extrem de curioşi să afle de unde am scos un frate geamăn despre care ei n-au avut habar.

Sosi înmărmuri.

— N-ai face una ca asta, şopti el. Dacă faci asta, atunci nu te vor lăsa să mergi la Olympia.

— Dacă le voi spune despre blestemul tău, atunci tu vei fi acela care nu va avea voie nici să se *apropie* de Olympia. De-aia ai fost de acord să-mi iei locul atunci când am fost rănit, nu-i aşa? Să nu ai impresia că am crezut vreo clipă balivernele alea cu dragostea frăţească şi loialitatea. Te cunosc eu prea bine, frăţioare! Îţi doreşti să ajungi la Olympia la fel de mult ca şi mine. Asta-i şansa ta cea mare de a afla cât mai multe lucruri despre blestemul tău. Nu că te-ar ajuta cumva. Oricum, sunt convins că Tata a inventat toată chestia asta ca să ne sperie şi să mă facă pe mine să renunţ la atletism, ca să mă pot înrola în armată.

Sosi îşi muşcă buzele. Fratele său nu era departe de adevăr. După spusele tatălui lor, Sosi era blestemat fiindcă în urmă cu doisprezece ani mama lor vizitase Olympia în timpul Jocurilor, încălcând astfel regula care interzicea femeilor măritate să intre în oraş în timpul acestor evenimente; zeii o pedepsiseră aruncând un blestem asupra fiului ei încă nenăscut, care avea să-şi poată lepăda pielea ca un şarpe în fiecare zi cu lună plină.

— Puteam să mă duc la Olympia şi fără să-mi schimb înfăţişarea, zise el. Am făcut-o ca să te ajut *pe tine,* aşa că ai putea să fii şi tu un pic mai recunoscător. Ştii, nu eşti prea popular printre băieţii din *gymnasion.* De ce a trebuit să te lauzi la toată lumea cu visul ăla stupid?

— Fiindcă e adevărat! Am văzut-o pe zeiţa Nike călare pe un vultur, şi ea mi-a spus că voi câştiga proba de sprint pentru tineri.

Sosi ar fi vrut să-i poată spune că visele nu înseamnă nimic, dar în fiecare noapte cu lună plină el însuşi visa şerpi. Visele sale deveniseră din ce în ce mai intense după ce sosiseră în Elis. Oare de ce n-ar fi putut şi fratele său s-o viseze pe Nike, Zeiţa

Victoriei? Probabil că toţi atleţii o visau înainte de competiţii – doar că majoritatea erau mai raţionali şi nu începeau să se laude cu asta în stânga şi-n dreapta.

— Dar asta s-a întâmplat înainte de accident, nu-i aşa? zise el. Cred că Pericle are dreptate. Probabil că a aruncat cineva suliţa aia spre tine ca să te elimine din competiţie.

Era inutil. Theron rămase placid, holbându-se într-un punct întunecat al sufletului său, acolo unde piciorul lui bolnav şi visele de victorie erau legate deznădăjduit unul de celălalt.

Sosi trase adânc aer în piept şi, cu riscul de a profita de suferinţa fratelui său, se strădui să afle un lucru care îl chinuia:

— Ai observat vreo prezenţă suspectă prin preajma ta înainte de accident? În dimineaţa aceasta, am văzut pe cineva înveşmântat într-o pelerină, cu gluga trasă peste ochi, ascunzându-se în umbra copacilor. Sunt convins că era o fată, deşi era prea devreme ca femeile să fie prin preajmă. S-a uitat la mine şi la Pericle în timp ce ne luptam şi-apoi a dispărut.

Theron izbucni în râs pe neaşteptate.

— A, aceea e Eretaia! E sora lui Pericle, o adevărată frumuseţe, cu cascada aia de păr blond. E mereu prin preajmă atunci când se antrenează scumpul ei frăţior. Sunt nedespărţiţi.

Sosi se încruntă.

— Dar sunt sigur că fata pe care am văzut-o eu avea părul negru.

Theron ridică din umeri.

— Atunci, probabil că era altcineva. Lasă fetele în pace, frăţioare! Oi putea tu să-i păcăleşti pe Antrenorul Hermon şi pe ceilalţi atleţi dându-te drept mine, dar cu fetele n-ai nici o şansă!

Sosi se cutremură.

— Dacă persoana care a aruncat suliţa spre tine va crede că eu sunt de fapt Theron şi, când o să mă vadă din nou la antrenamente, va încerca o nouă manevră?

Theron oftă.

— Ţi-am spus doar. Pericle încerca să-ţi distragă atenţia. De ce ar vrea cineva atât de tare să mă elimine din cursa pentru tineri? Doar nu alerg în cursa pentru bărbaţi şi le periclitez toată Olimpiada, nu-i aşa? A fost un accident stupid. Se mai întâmplă.

Theron zâmbi amar. Şi-acum, dacă tot ai ceva timp liber la dispoziţie, cred că ar fi mai bine să te pun la curent cu participanţii din tabără. Relaxează-te, micuţule! Nimeni n-o să arunce cu nimic în tine. N-ai nici o şansă să arăţi prea fioros pe stadionul de antrenamente.

***

Sosi rămase cu un gust amar după această întrevedere, dar nu din cauza ironiilor fratelui său. Theron avea dreptate. Chiar dacă avea un trup ca al fratelui său, Sosi tot nu reuşise să-l arunce pe Pericle. Aşa că, de ce îşi făcea iluzii că ar putea alerga la fel de repede ca Theron? Drumul spre victorie trecea şi prin minte, dar Sosi îşi bătea prea mult capul cu blestemul ăla idiot.

Se întorcea agale spre tabără, încercând să-şi înfrângă temerile. Un adevărat frate l-ar fi ajutat pe Theron deoarece şi-ar fi dorit să-l vadă câştigând proba de sprint şi să-şi atingă astfel visul de a deveni un atlet profesionist. Un adevărat frate n-ar fi profitat de această ocazie ca să arate că îşi poate controla blestemul în fiecare lună; şi nici n-ar fi făcut toate acestea pentru că îşi dorea cu disperare să afle adevărul despre ceea ce i se întâmpla şi deoarece se temea că mama lor i-ar putea întoarce din drum dacă Theron era descalificat din cauza rănii. Şi, cu siguranţă, un frate cu adevărat responsabil n-ar fi dat bir cu fugiţii fiindcă se temea că ar putea cineva să arunce o suliţă spre el.

Mai era puţin până la cină, dar Sosi nu se simţea încă pregătit să dea ochii cu băieţii. Trecu de tabără şi de tribuna spectatorilor – nici urmă de fata cea misterioasă înveşmântată în pelerină – şi se îndreptă spre pădure. Putea să arunce măcar o privire ca să vadă dacă găsea vreo dovadă care să susţină teoria lui Pericle. Când ajunse în preajma stadionului unde Theron fusese rănit, se opri tulburat. Spre deosebire de Stadionul Sacru, unde avea loc încălzirea, terenul de antrenamente nu era înconjurat de tribune pentru spectatori, iar, pe alocuri, copacii treceau de zid. Ca majoritatea stadioanelor pe care le văzuse Sosi, şi acesta fusese acoperit cu un amestec de nisip şi cenuşă. Două şanţuri trasate de-a latul terenului serveau ca linii de start şi de sosire, iar o prăjină de lemn aşezată în mijlocul liniilor arăta curbele pentru cursele mai

lungi. Patru dintre băieţii care asistaseră la trântele lui din dimineaţa aceea se aflau pe pistă greblând terenul şi ridicând norişori de praf în lumina soarelui de asfinţit Adânciţi în munca lor – care părea să fie doar un pretext de glume şi de bătăi cu nisip băieţii nu-l observară. Porţiunea de teren în care bărbaţii exersau pentru proba de pentatlon era pustie. Sosi calculă distanţa şi unghiurile. Pericle avea dreptate. O suliţă aruncată spre ţintele trasate, chiar dacă era azvârlită cu putere, ar fi trebuit să dea colţul ca să lovească pe cineva care alerga pe stadionul de antrenamente. În timp ce din pădure – dacă aveai grijă să eviţi copacii – era o aruncare în linie dreaptă direct peste zid… Să fie oare o lovitură imposibilă pentru un atlet olimpic?

Sosi se întinse pe pământ şi îşi folosi simţurile neobişnuite, care făceau parte din blestemul său – simţul termic, care putea detecta un trup în întuneric, şi acea parte specială a limbii sale care putea gusta aerul, ca să cerceteze tufişurile. Nu se aştepta să găsească mare lucru. Ploaia care căzuse de la „accidentul” lui Theron încoace spălase probabil toate miresmele care ar fi putu persista. Apoi zări o sfoară înnodată, prinsă de o nuieluşă şi ascunsă în umbra desişului.

În acelaşi moment, auzi un cal mergând la trap pe pista din spatele lui. Băiatul ezită între impulsul de a privi îndeaproape sfoara şi instinctul de a sta liniştit. Dar era deja prea târziu. Calul îi simţi mirosul, necheză, o luă la fugă şi ţâşni printre copaci în râsetele şi aplauzele celor de pe stadion.

Sosi îşi părăsi ascunzătoarea şi ieşi din tufişuri ca să vadă ce găsise. După ce o descâlci, Sosi observă că sfoara, lungă de-o mână, era făcută din fire colorate împletite la un loc. O atinse cu limba şi se strâmbă când îi simţi gustul amar.

— E folosită pe post de lasou, se auzi blând un glas cu accent. Am căutat-o toată după-amiaza. Cum de-ai găsit-o atât de repede?

Sosi rămase fără suflare. În spatele lui, în umbră, nemişcat ca un duh al pădurii, stătea jocheul cel tânăr care ţipase la el în dimineaţa aceea. Persanul avea semne verzui pe tunică şi-l privea circumspect cu ochii lui întunecaţi.

În timp ce Sosi se holba la el la fel de bănuitor, băieţii care greblau stadionul năvăliră în luminiş. Arătară chicotind spre tunica persanului:

— V-am spus eu că nu sunt în stare să călărească! zise un slăbănog deşirat care părea să fie căpetenia grupului. De-aia se întrec în curse de care tot timpul.

Persanul îi aruncă o privire fioroasă.

— Ce s-a întâmplat, sclavule? Ţi-ai pierdut limba?

De data asta însă nu se mai râse cu atâta poftă, fiindcă se ştia că unii oamenii le tăiau într-adevăr limbile sclavilor lor.

— A, las-o baltă, probabil că e prea fricos ca să stea de vorbă cu noi. Mai bine ai da fuga după cal, persanule, înainte ca stăpânul tău să afle că ai căzut şi să te biciuiască!

— OPREŞTE-TE! strigă Sosi.

— De când eşti tu prieten cu perşii, macedoneanule?

Băiatul cel slăbănog ridică din sprânceană.

— Împăratul tău, Alexandru, n-o să fie prea mulţumit de asta. Sau de-aia te-ai rănit? Fiindcă îi iubeşti prea mult pe perşi, ca să te duci la război împotriva lor?

Se aşternu o tăcere încordată şi toţi ochii se întoarseră către Sosi, de parcă s-ar fi aşteptat să facă vreun lucru prostesc – să se bată cu toţi patru deodată sau ceva asemănător, aşa cum ar fi procedat probabil Theron. Persanul privea din umbră.

— O, mai taci, Agis, mormăi un băiat brunet mai solid. Ai auzit ce-a spus Pericle. N-a fost vina lui Theron că a fost nimerit de suliţă. Şi-n plus, e prea tânăr ca să fie primit în armată.

— Mai degrabă, e prea speriat ca nu cumva să azvârle cineva în el cu o suliţă adevărată, mormăi Agis, dar se potoli când ceilalţi băieţi se încruntară la el.

— Chiar e mai bine piciorul tău acum? întrebă cel mai tânăr dintre băieţi după o scurtă tăcere.

Sosi încuviinţă din cap, încercând cu disperare să asocieze figurile cu numele. Cel mai tânăr dintre băieţi, cel care îl întrebase de sănătate, era probabil Dion, băiatul din Corint – Theron îi spusese că băiatul câştigase sprintul de la Jocurile Istmice încă de la prima lui participare, pe când avea doar unsprezece ani şi jumătate, chiar dacă îi păcălise pe judecători că împlinise doisprezece. Slăbănogul, Agis, era fără-ndoială

puştiul atenian de care Theron îl sfătuise să se ferească, fiindcă era destul de alunecos. Dar nu reuşea să-şi dea seama cine erau ceilalţi doi băieţi.

— Eu sunt Samos din Elis, îi veni în ajutor băiatul cel brunet. Nu cred că am făcut cunoştinţă. Am dormit acasă până acum, deoarece locuiesc în apropiere, dar de când te-ai accidentat tu, judecătorii mi-au ordonat să mă mut în tabără, din motive de securitate. Mă pricep mai bine la box, ca să fiu sincer, dar m-am înscris şi în concursul de alergare ca să mă distrez un pic. Kallias şi Agis mi-au spus ce s-a întâmplat cu piciorul tău – sunt sigur că acum e mai bine, ţâncule!

Încercă să ciufulească buclele lui Dion, dar băiatul se sustrase rapid, de unde se vede că avea ceva antrenament în domeniu.

— Altfel, judecătorii nu i-ar fi permis să-şi reia antrenamentele, nu-i aşa?

— Eu sunt Rasim, zise băiatul persan.

Samos se uită la sclav.

— N-ai plecat încă? N-ar trebui să te duci să-ţi prinzi calul?

— Nu e nici o problemă, zise Rasim. L-am dresat să vină când mă aude fluierând. Pot să văd şi eu aia?

Încă se mai uita la sfoara din mâinile lui Sosi.

Sosi i-o dădu şovăielnic. Dar persanul nu fugi cu ea, aşa cum se temuse iniţial. O răsuci între degetele lui subţiri şi desfăcu firele încruntându-se un pic.

— Să fie oare… ei folosesc focul lui Ahriman[8] la capete, pentru a pecetlui vraja, vedeţi? Iar pe-aici, pe undeva, probabil că au pus…

— Ce tot spui acolo? întrebă Agis mânios. Dă-ncoace aia! Theron a găsit-o.

Înşfăcă sfoara din mâinile lui Rasim, dar îi dădu rapid drumul gemând.

— M-a ars! zise el, lingându-şi degetele.

---

[8] Ahriman - (în mitologia persană, Angra Maynu) este zeul întunericului, personificarea şi creatorul râului, eternul distrugător al binelui. Numele „Ahriman“ înseamnă „spirit diabolic“. Simbolul lui este şarpele. Angra Maynu este cel ce a cauzat multe necazuri omenirii, aducând îngheţul în timpul iernii şi arşiţa în timpul verii, abătând asupra lumii numeroase boli. (n.tr.)

Rasim ridică sfoara şi scoase din ea un fir de păr, apoi i-o înapoie lui Sosi.

— Exact de ce mă temeam, zise el, uitându-se la firul de păr şi la buclele decolorate de soare ale lui Sosi. Am încercat să te previn în dimineaţa asta, când mi-ai speriat calul. Ar trebui să fiţi cu băgare de seamă. Voi toţi, dar mai ales Theron şi toţi ceilalţi care sunt din Macedonia. A... bărbaţii care au confecţionat funia aceasta sunt foarte furioşi pe împăratul vostru Iskander[9] pentru că a incendiat Magnificul Persepolis[10].

— Ce tot îndrugi acolo, persanule? Cine-i furios? zise Agis, ridicându-şi grebla şi ţintuindu-l pe băiat cu spatele de un copac. Ce-i cu toate tâmpeniile astea despre farmece? Ştii ceva concret despre suliţa care l-a rănit pe Theron? Pentru că, dacă ştii...

— Dă-i pace, zise Samos. Tu ai fost cel care i-a smuls sfoara înainte să termine cu ea.

Agis strânse şi mai tare grebla în mâini. Dar o coborî un pic, pentru a-şi examina mâna „arsă“. Rasim îşi frecă gâtul şi-i aruncă o privire aspră.

— Tipic pentru un grec! Eu îmi asum un mare risc povestindu-vă despre toate acestea, iar voi îmi mulţumiţi atacându-mă! E problema *voastră* că nu vreţi să m-ascultaţi. Şi acum, mă duc să-mi caut mânzul.

Şi plecă tiptil.

— Aşteaptă! îl strigă Sosi, aducându-şi aminte că auzise vorbindu-se despre Persepolis în scrisorile pe care tatăl său le trimitea din Persia. E vorba de împăratul Alexandru, nu-i aşa? Îmi pare rău că ţi-a ars oraşul. Ţinea grijuliu lasoul. Spuneai că ai căutat ăsta toată după-amiaza. De ce?

Rasim şovăi:

---

[9] Iskander - (sau Eskandar-e Maqduni) - denumire sub care era cunoscut Alexandru Macedon în Persia, (n.tr.)

[10] Persepolis — capitala Persiei (actualul Iran). în anul 333 î.Hr., în timpul invaziei din Persia, se spune că Alexandru Macedon, pătrunzând în Persepolis, după o beţie straşnică, ar fi dat foc marelui palat al regelui regilor. Nu se ştie însă exact dacă a fost vorba de un accident sau de o răzbunare premeditată, ca urmare a incendierii Acropolei din Atena în timpul celui de-al doilea război greco-persan. (n.tr.)

— Fiindcă, după ce am văzut ce ţi s-a întâmplat, am bănuit că ar putea fi pe-aici. Şi fiindcă… Aruncă o privire peste umăr şi se înfioră. Eu nu vreau să devin unul de-al lor.

— Nu vrei să devii unul de-al *cui?* se răsti Agis. Vorbeşte pe înţelesul nostru, persanule, că, de nu, îl vom pune pe Samos să te folosească drept sac de box!

Kallias încuviinţă din cap şi îşi puse mâinile-n piept, în timp ce grecul corpolent clătină din cap oftând.

Rasim nu părea prea dornic să le dea un răspuns. Dar se uită la piciorul lui Sosi, apoi privi din nou peste umăr şi în cele din urmă şopti:

— Războinicii lui Ahriman. Ei sunt discipolii profetului Zarathustra, ca mulţi dintre concetăţenii mei, doar că interpretează într-o manieră proprie învăţăturile acestuia. Ahriman este spiritul diabolic în religia noastră, aşa că aceştia sunt un fel de propovăduitori ai răului. Atunci când mor, sufletele lor se duc în Casa Minciunii, acolo unde nu există speranţă, şi sunt condamnaţi să-l slujească pe Ahriman pe vecie. Asta-i tot ce ştiu. Dar, dacă aş fi în locul vostru, aş duce sfoara la judecători şi le-aş spune unde am găsit-o.

În timp ce vorbea, băiatul se dădea înapoi. Apoi fluieră ascuţit şi dispăru printre copacii, înainte să-i treacă prin cap cuiva să-l oprească.

— După el! zise Agis, pornind pe urmele lui.

Ţinea strâns grebla în mână, chiar dacă obiectul părea să-l încetinească. Kallias îl urmă.

— Idioţii! murmură Samos. N-au nici o şansă să-l prindă odată ce va încăleca pe armăsarul său. Îl privi pe Sosi. În locul tău, nu l-aş băga prea mult în seamă. Sunt convins că încerca doar să ne sperie ca să-l lăsăm în pace.

— Dar eu *sunt* speriat, şopti Dion.

— Fii pe pace, ţâncule! zise Samos. Dacă atacă într-adevăr cineva atleţii, atunci judecătorii se vor ocupa de asta.

Sosi spera că Rasim va reuşi să scape. Vorbele persanului îi dăduseră flori, dar se părea că persanul era de partea lor. Atinse capetele arse ale sforii. Oare chiar fusese un fir de păr de-al lui Theron, cel pe care îl găsiseră răsucit în împletitură? Dacă suliţa

fusese manevrată cu ajutorul farmecelor, atunci traiectoria ei n-ar mai fi părut atât de neverosimilă.

— Războinicii lui Ahriman, repetă el. Cine sunt ei?

Samos ridică din umeri:

— Vreun trib de perşi nebuni, presupun. Acolo sunt oricum nebuni cu toţii. De-aia sunt nişte jochei şi nişte vizitii desăvârşiţi – nu le pasă dacă scapă sau nu cu viaţă de la vreo cursă, nu-i aşa? Nici nu-i de mirare că împăratul vostru, Alexandru, îi striveşte ca pe nişte muşte! Haide, macedoneanule! Trebuie să ne grăbim dacă vrem să-i vizităm şi pe judecători; în ritmul ăsta, riscăm să pierdem cina.

Când veni vorba de mâncare, Sosi îşi aminti brusc că ratase şi micul dejun, şi prânzul. Stomacul lui începu să ghiorţăie jenant. Samos îl bătu pe umăr.

— Dacă stau să mă gândesc, cred că mai bine ai băga chestia aia în buzunar şi am merge mai întâi să luăm cina, zise el. Cred că ţi-ar prinde bine. Am asistat astăzi de dimineaţă la tirada de lupte dintre tine şi Pericle. Îţi trebuie ceva tărie ca să te laşi aruncat de atâtea ori fără să ripostezi, dar ai procedat cum trebuie. Altfel, Hermon, exploatatorul de sclavi, v-ar fi lăsat să vă luptaţi până aţi fi rămas amândoi fără suflare. Abia aştept să ajungem la Olympia ca să ne odihnim şi noi puţin!

Capitolul 3

RĂZBOINICUL

Când sosi şi Samos duseră sfoara la Casa Judecătorilor, Judecătorul Lysanias le ascultă solemn povestirea şi îi trimise apoi în tabără rugându-i să nu împrăştie vorba printre ceilalţi. Îi sfătui să nu-şi facă griji, fiindcă lucrurile erau sub control. Agis fusese singurul care nu ţinuse cont de sfaturile judecătorului. Se plimba de colo până colo, lăudându-se la toată lumea că un persan încrâncenat încercase să-l schilodească cu ajutorul farmecelor, ca să-l împiedice astfel să iasă învingător; dar se potoli rapid atunci când Judecătorul Demetrius îi sugeră că ar fi mai bine să renunţe la antrenamente, dacă îl deranja atât de tare rana de la mână. Şi cum nu exista nici o dovadă fizică a arsurii sale, ceilalţi băieţi se gândiră că Agis avea halucinaţii. Theron dădu semne de nelinişte când auzi de Războinicii lui Ahriman, dar izbucni în râs când Sosi îi povesti despre sfoară şi despre firul de păr împletit în ea, şi îl linişti spunându-i că era o şmecherie tipic persană. Nobila Alemena îl sfătui pe Sosi să stea departe de herghelii şi să lase treaba asta în seama judecătorilor, în timp ce Theron insistă că în curând avea să se simtă mai bine şi îşi va putea relua locul în tabără. Sosi însă nu se bizuia prea mult pe asta – piciorul fratelui său nu părea să arate prea bine. În plus, în ultima vreme devenise din ce în ce mai greu să se strecoare în oraş ca să-l vadă pe Theron, deoarece judecătorii postaseră gărzi înarmate de jur împrejurul taberei din motive de securitate, după ce descoperiseră lasoul

cel ciudat. Aşa că singura lui sursă de comunicare cu Theron era mama lor, care venea în tribune să-l vadă antrenându-se.

Sosi înţelese un lucru ciudat. Atunci când trăiai permanent cu frica în sân, singura modalitate de a o ţine la distanţă era efortul fizic. De aceea, se dedicase atât de mult antrenamentelor sale, încât nici măcar Antrenorul Hermon n-avea ce să-i reproşeze, iar zilele treceau toate la fel, pline de agitaţie. Tinerii atleţi se trezeau dis-de-dimineaţă în zgomot de trâmbiţă, îşi făceau exerciţiile de înviorare, înfulecau rapid un mic dejun frugal compus din pâine şi peşte şi o tuleau în Curtea Tinerilor, unde exersau sub privirile vigilente ale Antrenorului Hermon; la prânz, se îndopau cu brânză de capră şi fructe, iar după-amiezile şi le petreceau lucrând la startul de pe loc şi exersându-şi alergările pe stadionul de antrenamente. Apoi trebuiau să grebleze stadionul şi să cureţe curtea înainte de a intra la băi, după care adormeau cu capul pe masă în timpul cinei şi o porneau bălăbănindu-se spre dormitorul *gymnasion-ului.*

De câteva ori, Sosi avusese impresia că o zărise pe fata cu pelerină şi ochi galbeni ascunzându-se în umbra copacilor şi simţi din nou acea furnicătură ciudată pe care o avusese şi prima dată când o văzuse – o nelinişte întunecată ce îi bântuia visele. Era ferm convins că fata îl urmărea, dar când îşi făcu curaj să-l întrebe pe Pericle dacă ştie cine era, băiatul bălai izbucni în râs:

— O, Nike! E o preoteasă neînsemnată care s-a împrietenit cu sora mea ultima dată când am fost aici. Fiindcă poartă acelaşi nume ca şi Zeiţa Victoriei, îi place să joace un joc prostesc în care încearcă să îi identifice pe câştigătorii Jocurilor Olimpice. Se învârte mereu prin tabăra de antrenamente şi studiază atleţii. Se crede mare şi tare doar fiindcă ea este răspunzătoare cu înmânarea panglicilor pentru câştigători – de parcă s-ar uita cineva la o grasă urâtă ca ea! N-o băga în seamă, Theron! Avem şi-aşa destule pe cap.

Nike nu îl urmărea doar pe el. Lui Sosi parcă i se ridicase o greutate de pe umeri. Ceilalţi băieţi, văzând că Pericle şi Samos îl considerau pe Sosi unul de-al lor, încetară să-l mai necăjească luându-se de rădăcinile lui macedonene, şi se lansară în discuţii aprinse despre motivele pe care le-ar putea avea perşii pentru a

sabota Jocurile. Teama lui Sosi nu se risipise cu totul, însă, pe zi ce trecea – cu vânătăi, glezne scrântite şi alte incidente minore – băiatul răsufla un pic mai liniştit.

Începuse să creadă că Rasim îi minţise când le vorbise despre Războinici, iar Pericle se înşelase probabil în legătură cu suliţa care îl nimerise pe Theron în mod deliberat. Apoi, într-o dimineaţă, mama lui lipsi din tribune, lăsându-l fără veşti. Iar patru zile mai târziu, sora lui Pericle fu atacată pe când se plimba prin agora.

***

În seara aceea, Sosi avu încă un coşmar. Se făcea că mama lui zăcea fără suflare într-un loc întunecat, iar fratele său, rămas singur în Casa Femeilor, se zvârcolea înfrigurat în timp ce un fanatic persan, ţinând în mână o sfoară cu un fir de păr decolorat împletit în ea, se strecura spre el...

Se trezi lac de sudoare. În umbra dormitorului, trupurile celorlalţi băieţi străluceau roşietice, datorită simţului său termic – toate, mai puţin cel al lui Pericle. Aşternutul lui era ticsit cu pături, de parcă cineva ar fi dormit înăuntru, dar Sosi nu identifică nici o urmă de viaţă. Se ridică transpirat şi se strădui să străbată cu privirea sub pături. Aproape că izbucni în râs, când dădu peste hainele făcute şomoiog. Bănuia unde era Pericle. Din motive de securitate, li se interzisese să părăsească complexul în timpul zilei fără strajă, iar Pericle probabil că era la fel de dornic să-şi viziteze sora, pe cât era şi el să-şi vadă mama şi fratele.

Îşi încălţă în linişte sandalele şi se strecură pe uşă, lăsându-i în urmă pe băieţii care sforăiau adormiţi. Uşa scârţâi puţin când se deschise, făcându-l pe Sosi să tresară. Dar băieţii erau atât de obosiţi după o zi grea de antrenamente, încât rămaseră în continuare cufundaţi în vise. Luna, în ultimul pătrar, era acoperită de un nor, iar întunericul de afară era la fel de dens ca şi cel din dormitor. Gărzile erau cu ochii în patru, după ce Eretaia fusese atacată, dar se concentrau mai mult asupra celor care voiau să pătrundă înăuntru, decât asupra celor care încercau să iasă. Sosi aşteptă până îi văzu uitându-se în altă parte şi sări gardul curţii. Se strecură prin dosul *gymnasion*ului

şi traversă în goană stadionul de antrenamente. Odată ajuns în umbra protectoare a copacilor, se cățără peste zid.

Deşi pădurea era întunecată, totuşi te puteai strecura destul de uşor prin ea. Dar când ajunse la marginea câmpului care separa complexul de antrenament de oraş, luna răsări de după nori luminând căsuţele albe din Elis. Gărzile care patrulau prin tribune l-ar fi putu zări dacă o lua pe acolo. Era mai bine să taie câmpul către Drumul Sacru, care ducea în partea de sud a agorei.

Orzul era proaspăt cosit, şi tulpinile rămase îl înţepau pe Sosi prin tunică pe măsură ce îşi croia drum printre ele. Pe la jumătatea drumului, simţi pământul vibrând şi auzi tropot de copite şi huruit de roţi – vreun idiot care mânuia un car. Trase o înjurătură în gând şi rămase nemişcat, sperând că nu va fi mirosit de cai. Apoi îşi dădu seama că, de fapt, carul nu se afla pe drum, ci în mijlocul câmpului, iar acum se îndrepta direct spre el. Inima îi bătea cu putere. Exact în momentul acela, gărzile observară şi ele carul. Strigară la vizitiu să oprească şi o luară la fugă peste câmp ca să-i taie calea.

Sosi şovăi. Nu conştientizase pericolul – în ciuda „accidentului” fratelui său – decât în momentul în care îl zări pe vizitiul înfăşurat în mantie neagră, de sub care i se zăreau doar ochii, aplecat în faţă şi dând bice calului spre locul în care stătea el ghemuit.

— *Fugi,* idiotule! strigă cineva.

Se întoarse brusc şi îl zări pe Pericle venind dinspre Casa Femeilor şi alergând anevoie de-a lungul câmpului. N-avea timp să se întrebe care din ei fusese, de fapt, ţinta. Sosi se uită încă o dată la ochii strălucind de bucurie ai vizitiului, apoi sări în picioare şi o luă la goană ca să-şi scape pielea.

Sosi auzea miriştea trosnind pe măsură ce carul înainta după el. Era îngrozit. Nici măcar Theron nu se putea lua la întrecere cu un cal în galop. Calcă pe o piatră ascuţită şi îşi pierdu echilibrul. Auzi biciul vizitiului trosnind… simţi răsuflarea fierbinte a calului în ceafă… şi îl auzi pe vizitiu blestemând când caii se dădură înapoi speriaţi după ce îl mirosiră. Pericle ţipă îngrozit. Când Sosi îşi ridică privirea, observă carul îndreptându-se drept spre băiatul blond.

N-avea timp de stat pe gânduri.

— Hei! strigă el, aruncând cu pietre după car.

Pietrele atinseră coapsa unui cal, şi acesta sări în lături. Vizitiul devie de la traseu, dar reuşi totuşi să-şi strunească animalele; din nefericire însă, Pericle se abătuse şi el de la drum, şi acum se afla din nou în faţa carului. Sosi sări dând din mâini în faţa carului, încredinţat că blestemul său îl va proteja. Caii se speriară din nou – şi de data asta începură să tragă în direcţii diferite rupând oiştea. Se auzi un scârţâit puternic când una dintre roţi se lovi de un bolovan şi se făcu bucăţi. Sosi se aruncă peste Pericle, trântindu-l la pământ. Şareta fu proiectată în aer după ce osia se rupse. Unul din cai plonjă pe deasupra câmpului, târând după sine hamurile. Celălalt se prăbuşi la pământ într-un talmeş-balmeş de nedescris, privindu-l pe Sosi cu ochii daţi peste cap şi dând turbat din picioare. Vizitiul se izbise de pământ, şi acum zăcea nemişcat.

— Pe tunetele lui Zeus! bolborosi Pericle alb ca varul. Am crezut că am murit. Repede, ajută-mă cu calul acesta.

Se strecură printre copitele lui şi trase de hamurile care îl imobilizau pe bietul animal rănit. Sosi se retrase.

Gărzile sosiră gâfâind. Doi dintre ei se aplecară peste vizitiul care zăcea întins la pământ, în timp ce al treilea reteză cu sabia hamurile care imobilizau animalul. Calul se ridică anevoios şi ţopăi pe cât îi permiteau dârlogii; unul din picioarele din faţă îi atârna neputincios – era rupt. Gărzile clătinară din cap, şi bărbatul cu sabia îi tăie beregata nefericitului animal. Totul se petrecu atât de rapid, încât Sosi nici nu avu timp să-şi dea seama ce se întâmplase.

Încă se mai întreba care din ei fusese ţinta vizitiului când Pericle bolborosi:

— Iată-l şi pe Judecătorul Demetrius. Exact ce ne lipsea.

Judecătorul avea sandalele dezlegate. Era îmbrăcat cu tunica sa de noapte şi ducea în mână un opaiţ. Analiză rămăşiţele carului şi îl studie pe vizitiul care zăcea inconştient, ascultând în tăcere relatările celor prezenţi. Când gărzile dădură la o parte eşarfa care ascundea pielea măslinie şi barba cârlionţată vopsită în roşu aprins – după moda persană– a vizitiului,

Demetrius porunci ca bărbatul să fie dus la Casa Judecătorilor pentru interogatoriu.

— Domnule… zise Sosi, tremurând. E unul dintre Războinicii lui Ahriman?

Judecătorul Demetrius se întoarse ca ars spre el:

— Unde-ai auzit numele ăsta?

— Nu suntem proşti, domnule, zise Pericle, reuşind să-l înfurie şi mai tare pe judecător. Cineva încearcă să ne facă rău, nu-i aşa? Theron a fost lovit de o suliţă, iar Agis spune că a fost ars de funia pe care Theron a găsit-o în pădure. Am crezut cu toţii că sunt doar invenţii de-ale lui Agis, dar dacă nu-i aşa? Şi-apoi, uitaţi ce-a păţit sora mea. Iar acum, mai apare şi carul ăsta. Cine va fi următoarea ţintă? Este într-adevăr cineva care încearcă să oprească Jocurile, domnule?

Judecătorul Demetrius se holbă la Pericle, de parcă acesta ar fi încercat să-l convingă că Zeus nu era de fapt zeu.

— Nimeni şi nimic nu va opri Jocurile Olimpice, zise el clar şi răspicat, de parcă ar fi explicat ceva unui ţânc. De-aia există Armistiţiul Olimpic, iar cei care-l vor încălca vor fi aspru pedepsiţi. Şi-acum, întoarceţi-vă rapid la *gymnasion* înainte să se trezească jumătate de Elis ca să vadă ce-i cu tărăboiul ăsta – şi nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre comploturi împotriva Jocurilor!

Trimise una dintre gărzi să îi escorteze pe cei doi băieţi, în timp ce el rămase să examineze rămăşiţele carului.

Sosi era bucuros că scăpase de priveliştea calului mort.

„E numai vina mea, îşi tot zicea el în gând. Dacă n-aş fi fost blestemat, animalul ăla nu ar fi murit. Dar probabil că noi doi am fi fost morţi.“

Se cutremură, iar Pericle îl privi înţelegător.

— Eşti bine? îl întrebă el în şoaptă trăgând cu ochiul la gardianul care mergea puţin mai în faţă.

— Nu chiar, zise Sosi, tremurând încă, deşi era acum în afara oricărui pericol.

— Ştiu.

Pericle îl bătu pe umăr.

— Ar fi putut fi unul dintre noi în locul calului, nu? Cred că persanul ăla a fost nebun să-şi mâne caii prin mijlocul câmpului

cu atâta viteză. Crezi că încerca să ne răpună? Ştiam că e periculos să părăsesc tabăra, dar trebuia s-o văd pe Eretaia. Tu ce cauţi afară?

— Îmi făceam griji pentru Th… Sosi fusese cât pe ce să se dea de gol. Voiam să văd ce face mama, mormăi el. A lipsit de la antrenamente în ultima vreme, şi, după ce sora ta a fost atacată, m-am temut să nu i se fi întâmplat ceva şi ei. Se uită la puştiul bălai şi îl întrebă timid: Sora ta… e bine?

Pericle încuviinţă din cap:

— S-a speriat destul de tare, sărăcuţa, dar n-a păţit nimic. Din fericire, Eretaia poate să fugă… aproape la fel de repede ca şi tine, Theron! A câştigat concursul de alergări pentru fete la ultima ediţie a Jocurilor Herei. Iar cel care a atacat-o n-avea de unde să ştie una ca asta, fiindcă a reuşit să scape de el până la urmă. Însă nu ştiu dacă o să mai vină în tribune ca să mă vadă la antrenamente. Mama e îngrijorată. Toate femeile sunt îngrijorate, iar Eretaia e şi ea destul de tulburată. Întotdeauna am vorbit despre Jocuri, iar acum, Războinicii ăştia idioţi ne ţin departe unul de celălalt! Dădu cu piciorul într-o piatră, iar străjerul se întoarse. Îmi cer scuze, dar mă înfurie peste măsură faptul că a îndrăznit cineva să se ia de o fetiţă lipsită de apărare. De sora mea!

Sosi încerca să elucideze misterul. Rana lui Theron, lasoul pe care îl găsise în pădure, avertismentul lui Rasim în legătură cu Războinicii lui Ahriman, carul misterios… toate acestea aveau o logică, dacă ar fi încercat cineva să le facă rău atleţilor. Dar fetele n-aveau voie să participe la Jocurile bărbaţilor, aşa că de ce fusese atacată Eretaia?

Aruncă o privire înapoi, spre Casa Femeilor, dorindu-şi mai mult ca oricând să discute cu mama şi cu fratele său. Dar se părea cu acest lucru nu avea să se întâmple în noaptea aceea.

***

A doua zi, ca să-i pedepsească pentru escapada lor din noaptea precedentă, Antrenorul Hermon îi puse pe Sosi şi Pericle împreună la groapa cu nisip, şi le spuse să nu-şi arate faţa la masa de prânz până nu vor fi terminat de executat douăzeci de aruncări la pământ.

— Vă las pe voi să decideţi cine pe cine aruncă, zise el şi plecă să-i supravegheze pe băieţii care se antrenau la sacii de box.

Se înţeleseră tacit să se trântească pe rând, dar nu se luptau cu prea mare tragere de inimă. Aşa că amândoi răsuflară uşuraţi în momentul în care un sol năvăli în curte şi îi înştiinţă că erau chemaţi la Casa Judecătorilor.

Cei zece Judecători Olimpici, îmbrăcaţi în robele lor de ceremonie şi purtând pe cap pălăriile tradiţionale, stăteau pe băncile aşezate de-a lungul aceleiaşi săli în care Sosi fusese examinat de către medic.

Judecătorul Demetrius stătea într-un jilţ în faţa celorlalţi. În mijlocul încăperii, câţiva soldaţi eleni îl păzeau pe vizitiul capturat în seara precedentă. Prizonierul fusese dezbrăcat de mantia lui neagră şi acum stătea priponit de o coloană cu o frânghie prinsă în jurul gâtului şi cu mâinile legate la spate. Stătea în genunchi, între străjeri, cu privirea fixată în podea şi cu buzele încleştate dârz. Sosi observă o dâră de sânge închegat în barba lui stacojie şi simţi cum i se face rău. Se întreba dacă era de la căzătura din noaptea precedentă sau dacă nu fusese cumva bătut de gărzi.

Când intrară în încăpere, prizonierul înălţă capul şi îl fixă pe Sosi cu ochii lui scânteietori.

— N-o să câştigi, macedoneanule, şuieră el printre dinţi. Victoria va fi a mea!

Se zbătu în laţul lui şi scuipă cât putu de departe pe podeaua din marmură.

Sosi se înfioră. Străjerii îl traseră înapoi pe prizonier. Îi slăbiră laţul ca să poată respira, în timp ce-l ţineau cu fermitate.

Pericle nu observă reacţia lui Sosi. Privea în partea cealaltă a sălii, unde zări în umbră o fată blondă, înaltă şi drăguţă, însoţită de un soldat.

— Eretaia e aici! şopti el. De ce a trebuit s-o amestece şi pe ea în asta?

Într-un târziu, gărzile reuşiră să-l îmblânzească pe bărbatul cu barba stacojie. Acesta continua să îl fixeze cu privirea pe Sosi, dar cel puţin era tăcut.

Judecătorul Demetrius bătu în pământ cu toiagul său ca să restabilească liniştea.

— Aşadar… se pare că prietenul nostru cel barbar poate să vorbească şi greceşte. Te întreb din nou, se adresă el răstit prizonierului, ce căutai noaptea trecută, mânându-ţi carul de luptă prin lanurile de orz? Acest lasou îţi aparţine?

Şi îi flutură pe dinaintea ochilor sfoara pe care o găsise Sosi.

Unul dintre străjeri îl înghionti pe bărbat cu lancea, dar acesta rămase tăcut.

Judecătorul Demetrius oftă şi vârî sfoara în buzunarul robei.

— Prea bine. Fie cum vrei tu. Vei fi biciuit pentru că ai încălcat Armistiţiul Sacru şi vei rămâne la Elis până ce Jocurile vor lua sfârşit, iar noi vom reuşi să găsim pe cineva care vorbeşte limba ta barbară. Avem suficiente probe deocamdată. Tu însuţi i-ai recunoscut pe băieţii pe care era să-i calci în picioare noaptea trecută, iar copila, Eretaia, te-a identificat ca fiind cel care a atacat-o. Luaţi-l de-aici!

Fata cea blondă tuşi zgomotos în timp ce străjerii îl îmboldeau pe prizonier să se ridice.

— V-am spus că mi-am amintit doar barba lui, domnule, îl corectă ea. Era stacojie… dar nu pot fi sigură că este acelaşi bărbat.

Pericle se încruntă la sora lui.

Judecătorul Demetrius se încruntă şi el.

— Pentru numele lui Zeus, câţi bărbaţi există în lumea civilizată care să-şi vopsească bărbile roşu aprins? Bineînţeles că este acelaşi bărbat! Ai tras o sperietură zdravănă. Pun pariu că nici măcar n-ai reuşit să-l vezi ca lumea. Şi, chiar dacă l-ai fi văzut, e de la sine înţeles că nu ţi-l mai aminteşti prea bine. Barbarul a fost găsit vinovat. Mai avem şi alte lucruri de rezolvat.

Sosi îşi întoarse privirea asupra prizonierului care îl fixa la rândul său cu o ură mocnită, în timp ce străjerii îl dezlegau şi îl târau afară din sală. Chiar dacă nu scosese nici un sunet în timpul interogatoriului, se vedea totuşi pe chipul lui că înţelesese toată discuţia.

Atmosfera se mai destinse după ce bărbatul dispăru, iar Judecătorul Demetrius îşi concentră acum atenţia asupra lui Sosi şi a lui Pericle.

— Poate că atleţii noştri tineri şi neliniştiţi doresc să mărturisească în faţa comisiei ce i-a mânat noaptea trecută să părăsească tabăra. Ei, haideţi, apropiaţi-vă! N-auzim ce spuneţi de-acolo, de la uşă.

Judecătorul Lysanias le făcu semn să pătrundă în careul din faţa băncilor aliniate de-a lungul pereţilor. Se uitară unul la altul, întrebându-se cu ce să înceapă.

— Eu doar... zise Pericle.

— Eu am vrut să... începu Sosi.

— Pe rând, vă rog, le ordonă Judecătorul Demetrius. Tu primul, zise el, îndreptându-şi toiagul spre Pericle.

Pericle spuse adevărul. Când toată lumea se întoarse să o privească pe Eretaia, aceasta se îmbujoră. Dar Sosi o zări zâmbind pe furiş. Nu fusese prea atent la explicaţiile lui Pericle referitoare la nevoia sa de a discuta despre antrenamente cu sora sa. Era prea stresat să inventeze o povestire plauzibilă. Dacă le-ar fi zis că îşi făcea griji pentru mama sa, aşa cum îi spusese lui Pericle în noaptea precedentă, atunci judecătorii ar fi putut să-i verifice camera şi să-l găsească pe Theron. Dar ce putea totuşi să le spună?

— Ei bine? zise Judecătorul Demetrius. Tu ce scuză ai, macedoneanule? Soră nu ai, dar poate că e cumva vorba de vreo iubită. Sau aveai de făcut un antrenament sub clar de lună pentru proba de viteză? Nu vă antrenaţi suficient sub comanda Antrenorului Hermon? O să-l rog să vă muncească mai mult.

Nimeni nu râse. Judecătorii erau prea îngrijoraţi după ce auziseră de întâmplările din noaptea precedentă şi după ce văzuseră îndârjirea prizonierului. Pericle strânse din dinţi, iar Eretaia îşi plecă privirea în podea.

— Vorbeşte deschis, Theron, i se adresă cu blândeţe Judecătorul Lysanias. Nu te vom descalifica dacă ne spui adevărul.

— Frăţiorul meu! se scăpă Sosi. El, ăă... nu s-a simţit prea bine înainte să plecăm din Macedonia şi voiam să ştiu dacă mama a găsit vreun leac...

De partea cealaltă a sălii, Eretaia tuşi cu subînţeles. Observă că avea aceiaşi ochi ca şi Pericle – albaştri ca un cer de vară. Îşi pierdu şirul povestirii inventate despre „frăţiorul” lui şi nu-i venea în minte nimic altceva. Tăcu.

Judecătorul Lysanias se aplecă să-i şoptească ceva la ureche Judecătorului Demetrius, care mormăi.

— Tatăl tău luptă în războaiele persane alături de împăratul Alexandru, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, domnule, zise Sosi uşurat că schimbaseră subiectul.

— Înţeleg că are un rang destul de important în armata macedoneană.

Sosi încuviinţă din cap, incapabil să-şi stăpânească mândria din glas.

— E comandant, domnule… Comandantul Sarapion.

Pericle îi aruncă o privire pătrunzătoare. Se pare că Theron nu se obosise să discute despre tatăl lor.

Judecătorul Demetrius încuviinţă din cap:

— Asta ar explica de ce perşii ăştia ticăloşi se iau în special de tine. Dar din moment ce şi Eretaia a fost atacată, şi noi – după cum se vede – nu vă putem ţine înăuntrul taberei, unde sunteţi la adăpost, cred că ar fi mai bine să mutăm lotul vostru în Olympia ceva mai devreme. Antrenorul Hermon mi-a spus că sunteţi atât de preocupaţi să găsiţi iscoade, încât nu vă mai concentraţi asupra antrenamentelor. Poate că, dacă veţi merge în Olympia, veţi fi mai relaxaţi.

Un foşnet de mirare se răspândi printre ceilalţi judecători care dezbăteau problema. Pericle şi Eretaia îşi zâmbiră încântaţi. Lui Sosi îi stătu inima-n loc.

Să plece la Olympia mai devreme… asta nu făcea parte din planurile lor.

— Se opune cineva? întrebă Judecătorul Demetrius.

— Şi antrenamentul băieţilor…

— Îşi pot termina antrenamentele şi în Olympia la fel de bine. Ba chiar, seniorii vor beneficia aici de ceva mai mult loc la aparate, iar pe noi ne va scuti de planificarea orelor de antrenament pentru fiecare grupă în parte. În plus, nu avem chiar atât de mulţi băieţi înscrişi în concurs anul acesta, aşa că

n-au cum să distrugă prea tare Stadionul Olimpic până vom ajunge noi acolo.

— Dar cum rămâne cu procesiunea şi cu ritualul de la fântâna din Piera?

— Băieţii vor fi nevoiţi să o facă mai devreme. Unul dintre noi îi va însoţi ca să se asigure că totul este făcut aşa cum trebuie. Şi oricum, cred că ar fi o idee bună să trimitem nişte gărzi care să păzească fântâna, mai ales acum, după cele întâmplate în Elis. Noi, ceilalţi, vom pleca spre Olympia împreună cu seniorii şi caii ca de obicei, cu două zile înainte de începerea Jocurilor.

Se aşternu o scurtă tăcere până ce judecătorii rumegară propunerea.

— Mi se pare cât se poate de logic, zise unul dintre judecătorii cei tineri. Băieţii vor fi în siguranţă în Olympia şi, în plus, trebuie să luăm măsurile de securitate necesare acolo cât mai repede posibil. Curând, vor sosi mii de spectatori.

— Dar deja s-au strâns o mulţime de spectatori acolo, mormăi un alt judecător. Unii dintre ei vin de fiecare dată ceva mai devreme.

— Asta ar însemna să rupem tradiţia! Nimeni nu şi-a pus întrebarea asta? Ultimul lucru pe care îl vrem e să alarmăm oamenii. Şi drumul până acolo? Dacă cineva încearcă să le facă rău băieţilor, atunci un convoi mai mic va fi mai vulnerabil. Vor fi mai în siguranţă dacă vor călători alături de seniori.

— Vor fi păziţi cu străşnicie, zise Judecătorul Demetrius. În plus, un convoi mai mic este mult mai rapid. Propun să rechiziţionăm unele dintre carele de antrenament ale hergheliei ca să-i transportăm. În felul acesta nimeni nu va trebui să meargă pe jos. Iar proprietarilor cailor le putem spune că toate acestea fac parte din antrenament. În ceea ce priveşte respectarea tradiţiei, aici este vorba doar de lotul de băieţi. Ar fi fost cu totul diferit dacă am fi propus să-i transferăm pe seniori în Olympia mai devreme.

— Şi suntem pe deplin convinşi că seniorii nu sunt în pericol?

Se aşternu tăcerea.

— Nimic nu e sigur, zise judecătorul cel bătrân care asistase la examinarea medicală a lui Sosi, tuşind îngrijorat. Desigur, de îndată ce băieţii vor fi plecat…

— Nimeni nu va mai fi în pericol, acum că l-am prins pe atacatorul persan! zise ferm Judecătorul Demetrius. Îl vom supune unui interogatoriu asiduu, imediat ce vom găsi pe cineva specializat în astfel de treburi.

Judecătorul Lysanias se ridică şi îşi netezi roba.

— Cred că este o idee excelentă! îi înştiinţă el. Întotdeauna am spus că nu este normal să le cerem băieţilor să dea ce au mai bun în faţa a mii de spectatori, după ce au mărșăluit timp de două zile şi au rezistat eroic la ceremonia de deschidere, extenuaţi şi tulburaţi. Sunt de acord cu propunerea colegului meu.

Pericle îi zâmbi lui Sosi.

— Dar nu facem asta ca să le alinăm suferinţele băieţilor, tună Judecătorul Demetrius. Cei doi, aici de faţă, au fost foarte nechibzuiţi şi i-au pus şi pe alţii în pericol. Ar trebui să fie pedepsiţi, nu răsplătiţi. O facem pentru că vrem ca vizitatorii noştri să se simtă în siguranţă în timpul Armistiţiului Olimpic şi pentru că vrem să protejăm integritatea Jocurilor noastre. Să nu uitaţi asta! Mai există şi alte obiecţii?

Câţiva judecători mai în vârstă continuară să mormăie pe înfundate, dar nimeni nu se împotrivi ideii. Unul câte unul, judecătorii în robe purpurii se ridicară în picioare, alăturându-i-se Judecătorului Lysanias.

Judecătorul Demetrius aprobă solemn din cap şi lovi în podea cu toiagul său.

— Atunci, rămâne hotărât Voi anunţa oficial în după-amiaza aceasta, iar băieţii vor pleca spre Olympia mâine, în zori. Între timp însă, vor avea dreptul să-şi ia rămas-bun de la cei dragi. Le aruncă o căutătură urâtă lui Sosi şi lui Pericle. N-aveţi antrenamente în după-amiaza aceasta, aşa că bucuraţi-vă de ea! Dar n-aveţi voie să părăsiţi tabăra neînsoţiţi! Voi pune la dispoziţie o escortă pentru cei ce vor să îşi viziteze mamele vizavi, în Casa Femeilor. Momentan, vă veţi întoarce la *gymnasion* acolo unde sunteţi la adăpost. Copila poate să meargă cu voi să luaţi prânzul împreună. Nu vrem să umble vestea prin oraş înainte să ne punem în mişcare.

Un zâmbet larg lumină faţa Eretaiei. Pericle zâmbea şi el entuziasmat. Lui Sosi i se uscase gura. Olympia! Mâine-seară

avea să fie în Olympia – locul în care, după spusele Tatălui său, se născuse blestemul lui.

Capitolul 4

NIKE

În acelaşi timp, la *gymnasion,* sala de mese fremăta de vocile băieţilor care îşi dădeau cu părerea asupra deciziei judecătorilor. Cei şase care participau la cursa de viteză se adunaseră ceva mai deoparte. Eretaia se cocoţase pe marginea mesei, în spatele fratelui ei, şi îşi bălăngănea picioarele lungi. Băieţii mai mari o priveau galeş, dar ea nici nu-i băga în seamă. Îl studia pe Sosi. Părea derutată. Băiatul simţi cum roşeşte şi îi evită privirea. Îşi dorea să fie din nou în trupul lui mai tânăr ca acesta.

— Cred că e o nebunie să ne trimită la Olympia atât de devreme! zise Agis. De ce n-au fost ameninţaţi şi seniorii? Dacă ar fi încercat cineva într-adevăr să oprească Jocurile, atunci ar fi fost mult mai plauzibil să fie şi ei ameninţaţi. Cred că judecătorii ne mută acolo din cu totul alte motive. Probabil ne folosesc pe post de momeală pentru complotatori.

Sosi se uită la codrul de pâine pe care îl ţinea în mână. Îl dăduse bine prin ulei de măsline şi presărase seminţe de mac pe deasupra – un lux pe care nu şi-l permitea prea des acasă dar n-avea deloc poftă de mâncare. Mâncarea atleţilor era donată de grecii bogaţi şi era adusă din oraş de către sclavii lor. Oare nu exista printre ei vreunul cu barbă stacojie? Îşi lungi gâtul scrutând încăperea. Nici urmă de sclavi.

— Nu înţeleg de ce îţi faci atâtea griji, zise Kallias. Avem şansa să ne antrenăm chiar pe Stadionul Olimpic! Eu cred că e minunat.

— Mda, mormăi Agis. Dar asta n-o să-ţi dea aripi, să ştii.

— O să te-ntrec de nu te vezi după ce-mi pun la punct startul, i-o întoarse Kallias. Ai să vezi.

Ceilalţi oftară.

Pericle începu:

— Ce-aţi zice să lăsăm deoparte rivalităţile astea o vreme? Haideţi să încercăm să ne dăm seama de ce noi suntem atacaţi, şi seniorii nu. Ce are atât de special competiţia pentru băieţi?

Se uitară unii la alţii.

— Se ţine întotdeauna în după-amiaza primei zile, zise Samos. Iar competiţia pentru seniori are loc abia a doua zi. De fapt, în după-amiaza celei de-a doua zile, căci de dimineaţă sunt cursele de cai.

— Nu sunt prea mulţi atleţi înscrişi în competiţie, se amestecă şi Dion.

— Dar acest lucru este valabil doar pentru Jocurile de anul ăsta, zise Pericle. Ceilalţi probabil că s-au dat la fund, deoarece competiţia are un nivel extrem de ridicat La lupte concurez eu, la pugilism e Samos, iar la atletism îl avem pe Theron, aşa că… înţelegi ce vreau să spun? Totuşi, sper că te vei strădui, ţâncule, să ţii pasul cu prietenul nostru macedonean.

Dion pufni cu un aer de superioritate, iar Agis îl privi pe sub sprâncene. Până şi Kallias, care recunoştea cu zâmbetul pe buze că e mai greoi, părea enervat.

— Nimic nu e sigur, bombăni Agis. Oricare dintre noi poate câştiga cursa. Altfel care ar mai fi scopul competiţiei?

Înainte ca Sosi să apuce să spună ceva, Eretaia se aplecă peste umărul lui şi îi şopti la ureche:

— Aseară nu te duceai de fapt la Casa Femeilor ca să-ţi vezi frăţiorul, nu-i aşa?

Sosi se uită chiorâş la ea. Se străduia să fie atent la conversaţia celorlalţi. Pericle şi Samos discutau aprins despre competiţia pentru tineri. Ba chiar se întrebau dacă nu cumva vreunul dintre Războinicii lui Ahriman îşi înrolase fiul în competiţie, iar acum îi dădeau o mână de ajutor ca să câştige.

— Barbarii nu sunt admişi în concurs, le aminti Kallias.

— Dar pe macedonean l-au lăsat, zise Agis, împungându-l din priviri pe Sosi.

— *Agis!* tună Samos. Las-o baltă, da? Acum suntem cu toţii băgaţi în asta.

— Poate că nu se iau decât de noi, alergătorii, zise Pericle meditativ. Aveţi idee dacă şi ceilalţi participanţi au avut probleme?

— Nu, nu cred, îi răspunse Samos.

— Bun. Atunci, ce-i atât de special la proba de viteză pentru tineri?

— Proba de viteză este singura probă de alergare pe care o avem? puse Samos problema. Seniorii au în plus o probă de viteză prelungită şi o probă de fond.

— Cred că este, mai degrabă, o problemă legată de timp, zise Pericle, încruntându-se. Noi vom alerga în prima după-amiază, iar bărbaţii vor concura abia după marele sacrificiu către Zeus, în cea de-a treia după-amiază. Poate că aceşti Războinici vor să încurce startul Jocurilor Olimpice, ca să-i determine pe oameni să plece acasă.

— Iar cursa de viteză pentru tineri este prima competiţie. De-aia se iau de noi! zise Agis. *Şerpii* ăştia de perşi! Dacă îmi distrug şansele de a câştiga această cursă…

— Mai taci, Agis! zise Samos, aruncând o privire spre uşă. De ce *noi?* Ce facem noi, şi nu fac seniorii?

Căzură pe gânduri.

— Nimic, zise Kallias. Cursa de viteză pentru tineri este la fel ca aceea pentru seniori. Doar că noi n-avem parte de aceeaşi glorie ca ei dacă ieşim învingători.

— Câştigătorul cursei de viteză pentru tineri va fi cel care va duce Torţa Sacră, grăi blând Eretaia.

Toţi se întoarseră uimiţi. Uitaseră de prezenţa ei. Sosi se înfiora când Eretaia sări de pe masă şi îşi netezi părul.

— Este cât se poate de logic, zise ea. Preoteasa Nike va primi Focul Sacru de la unul dintre voi, ca să aprindă Marele Altar pentru sacrificiul adus lui Zeus. Fără săvârşirea sacrificiului, Jocurile n-au nici o valoare. Aşadar, dacă sprintul pentru tineri nu va avea loc, atunci nu va exista nici un învingător care să ducă torţa la altar, iar Jocurile nu vor avea binecuvântarea zeilor.

— Dar e stupid, murmură Agis.

Samos se încruntă.

— Pericle, cred că sora ta ar putea avea dreptate, zise el. Fără Marele Sacrificiu către Zeus, Jocurile Olimpice n-au nici o valoare.

— Dar n-ar putea desemna pe altcineva să care torţa? interveni Kallias.

Eretaia îşi scutură buclele bălaie.

— N-ar fi acelaşi lucru. Ideea e că învingătorul care va purta Torţa Sacră îi va da putere lui Nike să deschidă drumul spre zei. Cred că de aceea este atât de important pentru ea să îl desemneze corect pe câştigătorul de la proba de viteză pentru tineri. Era destul de îngrijorată când Theron s-a rănit.

— O, iar Nike şi jocurile ei idioate! zise Agis. Nu pot să cred că o ascultaţi! Aţi auzit doar ce a spus sclavul acela, Rasim sau cum l-o chema. Ne-a dat de înţeles că nu e decât o răzbunare în urma invaziei macedonene din Persia.

Samos îşi ridică împăciuitor braţele.

— Trebuie să recunoaşteţi că, până acum, Războinicii par să se concentreze doar asupra alergătorilor. Poate că ar trebui să le împărtăşim şi Judecătorilor teoria noastră.

— Nu, se înfurie Agis. Ar putea să ne suspende antrenamentele şi, în felul acesta, niciunul dintre noi nu va câştiga. Şi-apoi, nici nu suntem măcar siguri că principala lor ţintă e cursa de viteză. Eu, Pericle şi Theron suntem şi în lotul de lupte.

Izbucni o altă discuţie aprinsă. Oare judecătorii ar fi fost în stare să anuleze o competiţie în momentul în care ar fi aflat teoria lor? De asemenea, se întrebau ce poate fi mai nobil: să fii purtătorul Torţei Sacre, sau ca olimpiada să fie numită în cinstea ta?

Eretaia, care abandonase conversaţia după scurta ei intervenţie, luă o bucată rece de carne de vită şi îi zâmbi lui Sosi.

— Mă bucur că te simţi mai bine, îi şopti ea. Abia aştept să te văd concurând!

Sosi rămase cu gura căscată.

— Dar credeam că tu o să rămâi în Elis.

Eretaia chicoti.

— Numai femeile măritate trebuie să rămână aici, prostuţule. Iar eu nu sunt măritată… încă.

Fata roşi când îi întâlni privirea lui Sosi.

— Nu-ţi face griji, n-o să spun nimănui despre mama ta.

— Ce-i cu mama mea? zise Sosi, cutremurându-se din nou.

Eretaia părea din nou încurcată.

— Doar tu mi-ai povestit despre asta, Theron, nu-ţi aminteşti? Stai liniştit. Pot să păstrez un secret.

Sosi deschise gura. Respira anevoios. Oare când îl întâlnise pe Theron?

— Ce ţi-am spus?

Eretaia îl privi ciudat şi continuă în şoaptă:

— Că s-a dus cu frăţiorul tău în Olympia, ca să găsească un leac pentru blestemul lui. De aceea te-am întrerupt atunci, în Casa Judecătorilor. Eram îngrozită că o să te dai de gol şi că o să le spui unde s-a dus mama ta. Eu cred că este foarte curajoasă. Când voi avea copii, sper că voi fi la fel de plină de devotament, încât să-mi risc viaţa de dragul lor.

Din fericire, chiar în acel moment sosi un detaşament de soldaţi ca să-i escorteze pe băieţi până la Casa Femeilor. Şi, în toată zarva aceea, nimeni nu observă reacţia lui Sosi. Băiatul se scuză că are nevoie la toaletă şi o tuli afară, lăsând-o pe Eretaia cu gura căscată. Cum ştia toată povestea despre mama lui, fata crezu că n-are rost să-l aştepte. Aşa că plecară fără el, escortaţi de străjerii înarmaţi.

***

După ce rămase singur, Sosi se strecură în *gymnasion* tremurând din toate mădularele. Theron îi vorbise Eretaiei despre blestemul lui! Iar mama lui plecase la Olympia, riscând să fie condamnată la moarte dacă era prinsă acolo în timpul Jocurilor! Toată treaba cu „frăţiorul blestemat” era fără îndoială o minciună sfruntată. Nobila Alemena nu ar fi stârnit vreodată mânia Tatălui şi a zeilor doar de dragul lui. Probabil că starea fratelui său se înrăutăţise, iar mama lor plecase acolo să găsească un leac.

Se uită pe fereastră şi îi văzu pe băieţi urmându-şi drumul însoţiţi de străjeri. Împietri. Theron! Cum de nu se gândise la asta…? Casa Femeilor avea să fie întoarsă pe dos, şi nici un

cotlon nu va scăpa necontrolat când străjerii vor ajunge acolo. Gărzile trebuiau să se asigure că nu exista picior de Războinic prin preajmă, înainte de a-şi lăsa protejaţii să-şi ia rămas-bun de la familiile lor.

Se tupilă prin Curtea Bărbaţilor, acolo unde seniorii îşi făceau încălzirea de după-amiază, şi se strecură prin poarta din dos. Antrenorul Hermon îşi luase liber în după-amiaza aceea, iar majoritatea străjerilor plecaseră împreună cu băieţii, aşa că avea cale liberă. Pe drumul dinspre vadul râului, o herghelie de cai îşi executa exerciţiile. Un şir de mânji, muşcând din zăbale cu gâturile ţanţoş arcuite, trecu la pas pe lângă el.

Jocheii, care călăreau fără şa, se dădeau în spectacol făcând tot felul de giumbuşlucuri şi izbucnind în hohote de râs ori de câte ori vreun mânz mai sperios le dădea planurile peste cap. Sosi îi privi îndelung sperând că poate îl va zări pe Rasim printre ei. Dar nici urmă de el. Se întreba dacă jocheii aflaseră oare de decizia judecătorilor.

Ca să nu se învălmăşească printre cai, băiatul ocoli herghelia şi o luă pe drumul din pădure, pe unde mai fusese cu o noapte înainte. În mintea lui, i se părea că în spatele fiecărui copac se ascunde un Războinic cu barbă stacojie. O luă la sănătoasa, sărind peste rădăcinile copacilor şi strecurându-se printre crengi, convins că este urmărit. Din direcţia opusă, se auzi zgomotul unor paşi poticnindu-se pe potecă. Băiatul împietri. O siluetă întunecată, cu chipul ascuns în spatele unei eşarfe, venea împleticindu-se spre el. Se supărase ca prostul din cauza Eretaiei. De ce nu s-o fi dus şi el cu ceilalţi?

Silueta o coti spre tabără, încercă să escaladeze zidul, dar căzu blestemând în ţărână. Eşarfa căzu în lături şi de sub ea se iviră nişte bucle arse de soare şi ude leoarcă.

Sosi tresări.

— Theron! suspină el. Se repezi spre fratele lui, lăsând grijile la o parte. Ce *faci?*

Fratele lui se încovrigă, strângându-şi piciorul rănit. Broboane de sudoare şiroiau pe chipul lui palid. Avea piciorul umflat, iar bandajul din jurul rănii era murdar şi zdrenţuit. Se vede treaba că nu reuşise nici măcar să-şi încalţe sandalele. Lângă el, ruptă

în două, zăcea creanga care-i servise de cârjă. Probabil că încercase s-o folosească pe post de prăjină ca să sară peste zid.

— E adevărat? întrebă el, apucându-l pe Sosi de braţ. E adevărat că veţi pleca mâine spre Olympia?

— Da, este adevărat De ce te-ai dat jos din pat? Nu pot să cred că ai străbătut tot câmpul în starea asta.

Theron se întinse suspinând.

— Ba chiar am alergat până aici, frăţioare… Am luat-o la fugă când i-am văzut pe străjeri venind. Trebuia să te văd. Să-ţi spun de Mama…

Sosi îl mustră.

— Ştiu deja de Mama! Ce i-ai spus surorii lui Pericle? Ai luat-o razna?

Fratele lui scoase un oftat slab.

— Asta era singura idee care mi-a trecut prin minte, înainte de accident, ne întâlneam pe ascuns în Elis. Aflase că mă dusesem în Casa Femeilor ca să mă întremez şi, dacă aş fi lipsit de la întâlnirile noastre, ar fi intrat la bănuieli. Ştiam că probabil te vedea pe tine antrenându-te în locul meu, aşa că ne întâlneam doar noaptea. Am lăsat-o să creadă că mă strecuram afară din dormitorul *gymnasion*ului şi m-am străduit să nu bage de seamă că aveam piciorul umflat. Dar mă tot întreba întruna de tine, aşa că i-am spus că ai plecat la Olympia cu Mama. Ştia deja de blestemul tău – nu mă întreba cum şi de unde. Eu nu i-am zis nimic. Nu sunt chiar atât de idiot.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vă vedeaţi, îi zise Sosi mânios. Puteai să distrugi totul! Şi Mama la fel! Chiar aşa, de ce s-a dus la Olympia?

— Mda, ştiu, zise Theron, clătinând din cap. Voia să se consulte cu una dintre preotese în legătură cu rana mea. Se temea că ierburile nu vor avea nici un efect, după ce auzise toate poveştile astea cu magia persană. Iar această preoteasă bătrână pe care o cunoaşte ea se pare că ar fi fost expertă în astfel de leacuri. A crezut că are suficient timp la dispoziţie ca să se ducă până acolo şi să se şi întoarcă înainte de sosirea atleţilor, dar, dacă voi plecaţi mai devreme, atunci înseamnă că e în pericol. Trebuie s-o previi, frăţioare! A scăpat destul de

ieftin acum doisprezece ani, dar dacă judecătorii o vor prinde din nou, mai mult ca sigur că o vor arunca de pe stâncă.

Inima lui Sosi bătea mai să-i spargă pieptul.

— De parcă ar mai fi ceva de ascuns! Dacă i-ai spus Eretaiei, mai mult ca sigur că Pericle va fi şi el la curent în curând. Mă întreb de ce n-ai dat cu goarna la tot lotul!?

— Eretaia nu va spune nimic.

Theron închise ochii.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Pur şi simplu nu va spune. Ştie că, dacă va vorbi, nobila Alemena va fi în pericol… Theron deschise brusc ochii şi scrută pădurea. Suntem urmăriţi.

Sosi se uită tulburat de jur împrejur şi inima îi stătu în loc. În umbra pădurii, la câţiva paşi mai încolo, stătea înveşmântată în mantia ei tiza Zeiţei Victoriei, pe care o văzuse adesea pe banca spectatorilor. Ochii ei gălbui şi strălucitori îl studiau atent pe Theron, pe sub glugă. Fata trecu pe lângă Sosi, care o privea paralizat, îngenunche lângă Theron şi îşi puse mâna pe faţa lui. Avea unghiile roase şi un pic murdare. Câţiva cârlionţi negri se iviră de sub glugă, încadrându-i faţa. Nasul ei era mare şi coroiat. Când îi atinse pleoapele lui Theron, aerul se estompă şi băiatul scoase un oftat. Corpul lui se relaxă, chipul i se destinse şi începu să respire domol.

Preoteasa se ridică şi îşi dădu jos gluga, scoţând la iveală un chip pistruiat şi o gură frumos arcuită.

— Foarte ingenios! zise ea. La început, am crezut că eşti fratele lui geamăn. Dar, de fapt, acesta nu este corpul tău, nu-i aşa?

Cuvintele ei îl făcură pe Sosi să-şi vină în fire.

— Pleacă de lângă fratele meu! Dacă i-ai făcut ceva…

Nike izbucni în râs.

— Ce crezi că sunt, vreun atacator persan? Repede, ajută-mă să-l cărăm. Doar nu vreţi să vă vadă tot oraşul împreună, nu-i aşa?

Fata îl luă pe Theron pe după umeri şi îl ridică astfel cu uşurinţă.

— Cred că ar fi mai bine să îl ducem înapoi în Casa Femeilor. Tu-l iei de picioare… Cu grijă. Şi-aşa e destul de grav rănit.

Sosi se supuse. N-avea nici un rost să se mai fofileze acum că îi văzuse împreună. Şi-apoi, nu-l putea lăsa pe Theron aici. Fata avea dreptate: trebuia să-l ascundă pe fratele lui înainte ca altcineva să-i mai vadă împreună. Îl apucă pe Theron de picioare şi se cutremură când atinse pansamentul lipicios.

— Ce i-ai făcut lui Theron? o întrebă el. De ce nu se trezeşte? O să ne pârăşti judecătorilor?

Nike râse.

— Să vă pârăsc? Nu fi cap pătrat! Cred că fratele tău a fost complet nebun să alerge de-a lungul câmpului cu piciorul ăla umflat cât casa; ba, unde mai pui că a încercat să escaladeze şi zidul! L-am adormit ca să-şi păstreze energia pentru vindecare. Nu putem decât să sperăm c-o să-şi revină înainte de cursa de viteză pentru tineri. Cum tu i-ai luat locul, presupun că încă a rămas înscris în competiţie. Totuşi, asta nu înseamnă că vom reuşi să salvăm Jocurile – sper că eşti conştient de acest lucru! Fata nu păru să bage de seamă stânjeneala lui Sosi. Ei lasă, măcar eşti prin preajmă şi îi poţi proteja pe ceilalţi atleţi. M-am speriat puţin când mi-a spus Eretaia că ai plecat la Olympia cu mama ta, dar acum mi-am dat seama că n-a fost decât un şiretlic de-al vostru. Trebuie să recunosc că transformarea ta e uimitoare! M-ai păcălit chiar şi *pe mine* o vreme. Auzi… gemeni! chicoti ea.

Lui Sosi i se luă un văl de pe ochi.

— Eretaia ţi-a spus despre blestemul meu, nu-i aşa?

Sosi se întrebă oare cui îi mai dezvăluise secretul sora lui Pericle.

Nike îl privi cu subînţeles.

— Poate că sunt un pic mai zăpăcită de când cu perşii ăştia care încearcă să ne doboare atleţii, dar nu sunt bătută-n cap. Ştiam că o să te întorci în cele din urmă. Era doar o problemă de timp.

Dacă nu l-ar fi cărat pe Theron, Sosi s-ar fi înfipt puţin în fătuca asta care îi zâmbea ironic. Dar în momentul de faţă, ea era aceea care mergea cu spatele dibuind cărarea – Dumnezeu ştie cum – fără să întoarcă măcar o dată capul. Avea din nou gluga pe cap. Dar Sosi nu-şi amintea s-o fi văzut punând-o la loc.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă ea. De ce ai intrat în pielea fratelui tău? Nu era musai s-o faci.

Sosi încă se mai gândea la ce-i spusese mai înainte.

— Am vrut să-l ajut pe Theron să rămână în competiţie şi să devină un atlet profesionist, bolborosi el.

— Pe bune?

Privirea ei atotştiutoare îi dădu fiori lui Sosi. Ochii ei strălucitori păreau să privească dincolo de Theron, dincolo de el, direct în străfundul sufletului său.

Roşi.

Fata zâmbi în colţul gurii.

— De fapt, nu e o deghizare prea rea. Cel puţin, i-ai păcălit pe sabotori pentru moment. Am putea chiar trage un pic de timp ca să aflăm ce se întâmplă de fapt pe-aici.

— Ce *se întâmplă?* întrebă Sosi din ce în ce mai debusolat. Are vreo legătură cu jocul ăsta al tău de-a ghicitul câştigătorului?

— Hmm… şi eu mi-am pus întrebarea asta! În prima zi, i-am apărut în vis lui Theron din Macedonia. Mai mult ca sigur că el avea să câştige proba de viteză pentru băieţi. De unde puteam eu să ştiu că un atacator idiot va arunca în piciorul lui cu o suliţă? Pericle a avut noroc cu tine noaptea trecută. Dar ca să nu-i pun şi pe bărbaţi în pericol, mă voi decide asupra câştigătorului abia în ultimul moment. O să dau de belea dacă aleşii mei nu vor ieşi învingători.

— O să dai de belea?

Sosi o urma împleticindu-se. Traversară câmpul unde el şi Pericle fuseseră atacaţi cu o seară înainte, ocolind ceea ce mai rămăsese din carul de luptă. Cadavrul calului fusese luat de acolo. Probabil din cauza mirosului. Deşi împovărată, Nike se mişca surprinzător de repede pentru o fată. Sosi abia reuşea să ţină pasul cu ea.

— De fapt, nu-ţi pasă de fratele meu, nu-i aşa? Probabil că ai făcut ceva pariuri la Jocurile de anul acesta, nu?

Fata se încruntă.

— Uite ce e, nu crezi că ar fi mai bine să încetăm cu prostiile? Cred că tu ştii mai bine ca oricine cât de gravă este situaţia. Trebuie să îmi conserv toată energia şi forţa, în caz că sabotorii

ăştia vor încerca vreo manevră în timpul festivităţilor. Ştiu că o să te străduieşti şi tu, dar nu mă pot baza întru totul pe tine, mai ales după ce s-a întâmplat ultima dată. Tu ai grijă să nu li se întâmple nimic băieţilor în timpul călătoriei. Eu trebuie să mă întorc în Olympia ca să verific nişte chestii. Aruncă o privire în spate. E-n ordine. De-aici mă ocup eu de el. Stai liniştit, o să mă asigur că fratele tău e pe mâini bune înainte să plec. La urma urmei, cred că suntem amândoi la fel de nerăbdători să-l vedem pus pe picioare. Ar fi mai bine să te întorci înainte ca toţi ceilalţi să bage de seamă că lipseşti. Şi fii cu ochii în patru! E ceva putred în toată treaba asta cu sabotorii.

Sosi simţea cum i se învârte capul.

— Ce vrei să spui? Şi ce s-a întâmplat „ultima dată“? E prima oară când merg la Olympia. Cel puţin spune-mi ce trebuie să fac ca să îi protejez pe băieţi!

Fata îl căra pe Theron în cârcă. Dar se opri când îl văzu pe Sosi atât de agitat.

— Ce-i cu tine? Ai uitat cumva? Las’ că vorbim din nou când ajungi în Olympia. Acum nu mai e timp de pierdut.

— Aşteaptă! îi strigă el. Cum o să dau de tine…?

Dar fata o zbughise deja prin orzul treierat, îndoindu-se sub povara de pe umeri, în căldura după-amiezii, cu pelerina fluturându-i în vânt. Aerul din văzduh se estompă, şi un vultur se ridică din câmp zburând direct spre soare. Orbit de lumină, Sosi îşi duse mâna streaşină la ochi. Nike şi fratele său dispăruseră.

Sosi rămase nemişcat, înfiorându-se. Fusese vis sau aievea? Se gândi la visul de glorie al lui Theron. Dar preoteasa Nike era mult prea urâtă ca să fie zeiţă. Totul se întâmplase aievea – altfel, rana fratelui său nu ar fi duhnit atât de tare.

***

La Casa Femeilor era o nebunie de nedescris. Curtea era plină de mame care îşi îmbrăţişau băieţii, rugându-i să fie cu băgare de seamă şi oferindu-le talismane ca să le poarte noroc. După părerea lor, nu merita să-ţi dai sufletul pentru cununa olimpică. Reacţiile erau diverse. Cei mici se smiorcăiau, cei mari zâmbeau condescendent. Oricât ar fi încercat tinerii să-şi convingă mamele că *merita* să-ţi dai sufletul pentru cununa de măslin, acestea pur şi simplu nu păreau să priceapă.

Sosi stătea mai deoparte încercând să-şi dea seama cum reuşiseră să se evapore Nike şi fratele lui în miezul zilei. Pericle şi Samos îl zăriră şi o tuliră spre el.

— Aici erai! Ne întrebam pe unde oi fi umblând. Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Ce s-aud?

Sosi se străduia să fie atent.

— Vizitiul! Bărbatul cu barba stacojie care a încercat să ne calce aseară… Nu-mi spune că ai uitat deja!

Sosi îngheţă.

— Ce-i cu el?

— E mort! Gărzile l-au găsit spânzurat în celulă. Funia cu care s-a spânzurat avea capetele arse, la fel ca aceea pe care ai găsit-o tu în pădure. Se presupune că o ascunsese în betelia de la pantaloni.

Sosi nu ştia dacă să răsufle uşurat sau nu.

— Asta înseamnă că nu mai poate face rău nimănui… Mai plecăm la Olympia înainte de termen?

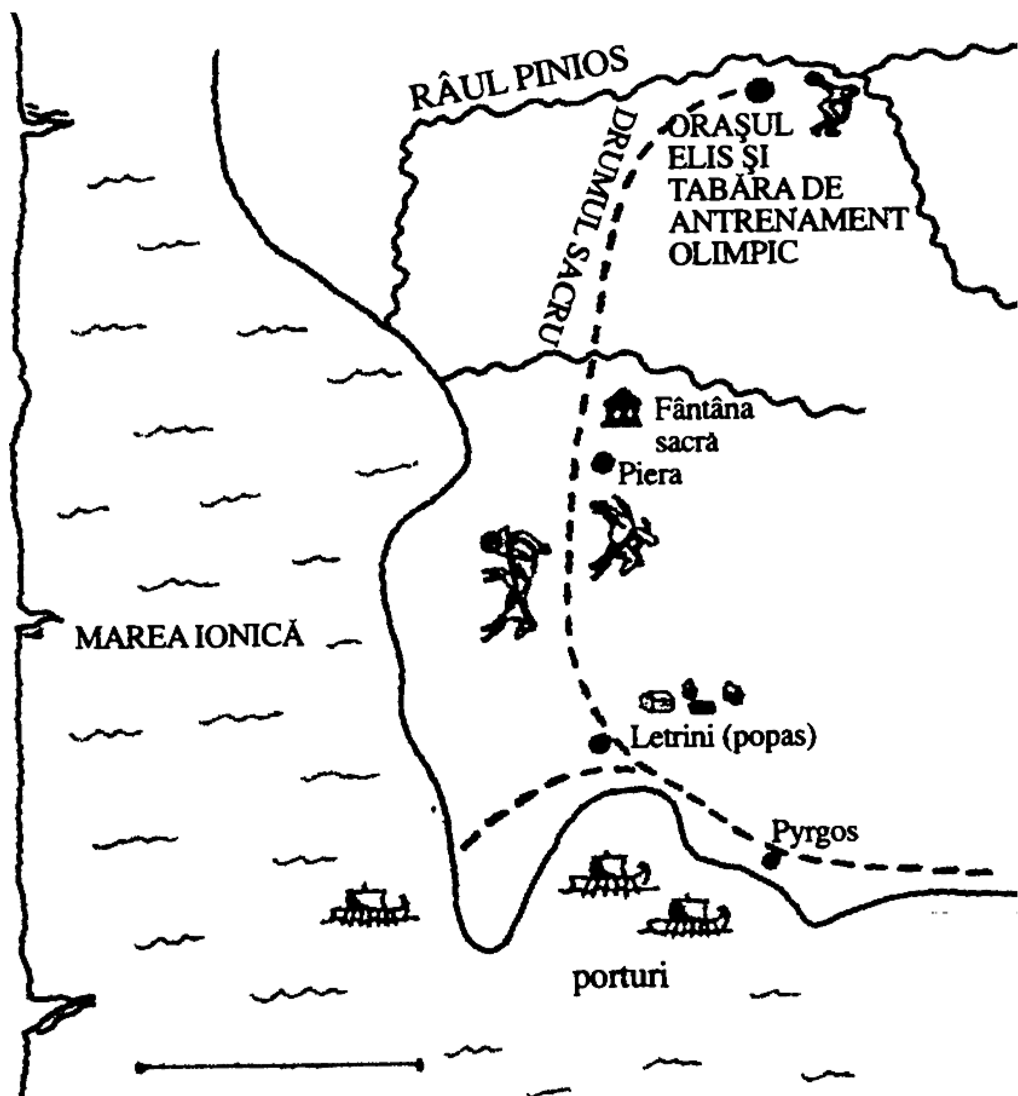
— Bineînţeles, îi răspunse Pericle încruntat Gărzile au alergat să le dea de veste judecătorilor şi au lăsat celula deschisă. Iar când s-au întors, cadavrul dispăruse. Eretaia a avut dreptate când a zis că sunt mai mulţi Războinici. Judecătorii cred că unul dintre complicii lui a intrat şi a sustras cadavrul din celulă.

PARTEA A DOUA

DRUMUL SACRU DE LA ELIS LA OLYMPIA

Cât despre oamenii
asupra cărora atârnă
ca o plasă puzderie de mistere,
e greu de spus
ce noroc ar fi mai bine să-i ajungă
acuma sau în ceasul cel din urmă.

(Olimpianul 7)

RÂUL PINIOS
DRUMUL SACRU
ORAŞUL
ELIS ŞI
TABĂRA DE
ANTRENAMENT
OLIMPIC
Fântâna
sacră
Piera
MAREA IONICĂ
Letrini (popas)
Pyrgos
porturi

DRUMUL SACRU
DE LA ELIS LA OLYMPIA

RÂUL KLADEOS

Pisa

OLYMPIA

Râul Alpheios

Capitolul 5

BUCLUC

Băieţii se adunaseră în agora de cu zori. Străjerii îi escortaseră din tabără pe când se îngâna ziua cu noaptea. Fiecare tânăr căra o bocceluţă care conţinea haine de schimb, strigilul personal şi uleiurile pentru piele. Soarele nu răsărise încă, aşa că majoritatea băieţilor erau înveşmântaţi în pelerine. În lumina palidă a dimineţii, îi aşteptau carele rechiziţionate de la herghelie şi vreo cincizeci de soldaţi eleni în armură completă. Sosi împietri. Nici măcar nu remarcase până acum că oraşul Elis avea o armată atât de numeroasă. Studie înfiorat crestele albastre ce împodobeau coifurile soldaţilor. Se vede treaba că judecătorii erau extrem de îngrijoraţi; altfel, n-ar fi trimis o escortă atât de numeroasă să-i însoţească.

— Cam puţine gărzi în comparaţie cu numărul mare de oameni care va fi în Olympia, mormăi Samos. Asta din cauză că oraşul Elis este mereu în stare de neutralitate. De fapt, n-avem nici un motiv întemeiat ca să menţinem o armată. Pe majoritatea îi cunosc. Sunt simpli fermieri. Nu daţi cu goarna, dar cred că jumătate dintre ei nici nu ştiu să ţină o sabie în mână cum trebuie.

Sosi îi privi mai atent şi observă că unii dintre îşi ţineau spadele cam stângaci şi păreau speriaţi. Oamenii aceştia simpli erau cât se poate de conştienţi de gravitatea situaţiei.

— Dar asta n-are, desigur, prea mare importanţă, continuă Samos observând îngrijorarea din privirea lui Sosi. Oamenii se vor simţi un pic mai în siguranţă când îi vor vedea patrulând prin

Olympia, şi nimeni nu va îndrăzni să ne atace pe drum când va vedea atâţia soldaţi înarmaţi la un loc, nu crezi?

Dar Sosi nu era atât de sigur. Dacă ei reuşise să îşi dea seama că oamenii aceştia nu erau soldaţi adevăraţi, atunci mai mult ca sigur că Războinicii lui Ahriman vor observa şi ei acest lucru.

Judecătorii se iviră în faţa reşedinţei lor şi se înşirară solemn pe trepte. Ceva mai departe de grup se afla Judecătorul Lysanias, îmbrăcat în mantia lui purpurie, peste care îşi aruncase pelerina de călătorie. Băieţii respirară uşuraţi. Se pare că Sosi nu fusese singurul care se gândise că Judecătorul Demetrius ar putea decide să-i escorteze el însuşi pe tineri până la Olympia. Mulţimea amuţi. Elenii îşi dădură coifurile pe spate şi luară poziţia de drepţi. Până şi caii se liniştiră şi încetară să-şi mai muşte frâiele.

Judecătorul Demetrius li se adresă formal – tratându-i ca pe nişte atleţi adevăraţi, şi nu ca pe nişte copilandri.

— Efebi[11], începu el, ştiu că ne aflăm într-o situaţie mai deosebită, dar vreau să ţineţi minte că nimic nu s-a schimbat în curând, veţi depune jurămintele olimpice în faţa statuii lui Zeus Horkios[12]. Aceasta este ultima voastră şansă să-l îmbunaţi. Dacă v-aţi antrenat sârguincios în ultimele zece luni pentru categoria la care concuraţi şi dacă sunteţi convinşi că puteţi face faţă competiţiei de la Marile Jocuri, atunci aveţi binecuvântarea noastră să plecaţi la Olympia. Dar dacă totuşi v-aţi neglijat antrenamentele şi nu vă puteţi ridica la înălţimea cununii de măslini la care aspiraţi, atunci faceţi un pas înainte acum!

Îi cercetă cu privirea lui pătrunzătoare, de parcă ar fi vrut să le citească în străfundul sufletelor.

Băieţii se foiră. Câţiva tuşiră agitaţi ici-colo. Kallias evită privirile celorlalţi, cu gândul la startul lui încă greoi. Dar majoritatea tinerilor zâmbeau, iar Dion îl privea cu evlavie pe judecător. Pericle îl înghionti pe Sosi şi-i zise în şoaptă:

---

[11] Efeb - în Grecia antică, adolescent care făcea parte dintr-un colegiu cu caracter militar. (n.tr.)

[12] Apelativ atribuit lui Zeus - patronul jurămintelor, care îi obliga pe cei care-şi încălcau cuvântul dat să-i ridice o statuie. (n.tr.)

— Nu ştiu de ce mai pierd vremea cu discursul ăla învechit. Ce părere au, că o să se retragă vreunul dintre noi după ce a ajuns până aici? Numai ţâncul ăla de Dion se mai lasă impresionat de vorbele lor. Uită-te la el! Ai să vezi cât de insuportabil poate fi după ce ajungem la Olympia!

Sosi roşi când Judecătorul Demetrius se uită la el. „Dacă i-o fi zis Nike ceva despre mine şi Theron?“ Se simţea lipsit de apărare. Dar Judecătorul se uită în altă parte, şi agora fu cuprinsă din nou de agitaţia şi sporovăiala civililor care se pregăteau să-i însoţească până în Olympia.

Judecătorul Lysanias supraveghea un coş care era încărcat în partea din spate a unui car, bălăngănindu-se înainte şi înapoi şi scârţâind atât de tare încât scotea caii din minţi. Băieţii fură repartizaţi la carele lor de transport şi se iscă ceva hărmălaie pe când îşi luau rămas-bun de la cei dragi. Aşa că vizitiii se străduiau acum să-şi urnească armăsarii agitaţi din agora şi să o ia la pas spre Drumul Sacru, sub privirile mulţimii care se adunase să-i vadă plecând. Sosi nimerise în acelaşi car cu Pericle şi sora lui. Era clar că vizitiul care se afla acum la post nu era stăpânul de drept al cailor, căci îi scăpă din mână de îndată ce aceştia îl adulmecară pe Sosi în spatele lor. Băiatul însă nu îndrăznea să coboare şi să meargă la pas pe lângă car, de teamă să nu atragă prea mult atenţia asupra lui. Sosi o studia pe Eretaia întrebându-se cât de multe ştia, de fapt, despre prietena ei, Nike. Dar până să apuce s-o întrebe ceva, carul se şi puse în mişcare zgâlţâindu-i.

— Ţineţi-vă bine! îi avertiză Pericle, prinzând-o pe sora sa şi încleştându-se cu mâinile de marginea carului.

Platforma de sub picioarele lor prinse a se zgâlţâi cu putere, aşa că Sosi urmă vrând-nevrând exemplul lui Pericle. Băiatul se uitase în treacăt la cei doi cai înhămaţi la car; însă abia acum băgă de seamă că unul din cei doi armăsari cu urechile teşite şi privirea înfocată era chiar mânzul de pe care căzuse Rasim în pădure.

Pericle se strâmbă.

— Cred că ştiu de ce Judecătorul Demetrius ne-a dat mânzul lui Rasim la drum, le şopti Pericle. Nu prea vede cu ochi buni participarea perşilor la Jocuri, nu credeţi? Dacă mânzul lui Rasim

va lipsi de la antrenament câteva zile, atunci şansele sale vor scădea considerabil.

Eretaia păli brusc şi zise în şoaptă:

— Rasim trebuie să câştige. El este alesul lui Nike pentru cursele de cai…

Carul îşi croi drum năvalnic printre celelalte vehicule, iar fata se dezechilibră şi căzu icnind peste Sosi. Văzând drumul liber în faţa lor, mânjii o luară la galop cu gâturile întinse, cu coamele şi cozile fluturându-le în vânt; fugeau mâncând pământul, de parcă ar fi fost deja pe Hipodromul din Olympia. Sosi o ajută pe Eretaia să se ridice. Nu era prea mult loc în spatele carului, aşa că fata se lipi de el învăluindu-l cu părul ei blond. Sosi roşi încurcat, dar se dezmetici rapid. Vizitiul lor trăgea îndârjit de hăţuri, iar ei, după ce îşi veniră în fire, se ghemuiră în spatele lui, atât de comod pe cât se putea în condiţiile de faţă. Câţiva soldaţi eleni alergaseră fără succes după ei.

— Ne vedem la Fântâna Piera! le strigă Judecătorul Lysanias.

Vizitiul lor era prea ocupat încercând să ţină carul drept, dar Pericle apucă să le facă semn cu mâna, arătându-le că înţeleseseră mesajul. Băieţii din convoiul rămas în urmă îi aclamau. Evident, nu-şi dăduseră seama că armăsarii scăpaseră de sub control, aşa cum probabil nu observase nici Judecătorul Lysanias sau Antrenorul Hermon.

Sosi închise ochii ca să nu mai vadă norul de praf ce se ridica în urma lor. Pe când încerca să-şi facă un pic de curaj ca să sară, Eretaia îl prinse braţ.

— Vine cineva spre noi!

Sosi scrută norul de praf cu inima cât un purice. Se gândise că fata o fi zărit vreun Războinic cu barbă stacojie. Dar izbucni imediat în râs. Un călăreţ zvelt, aplecat pe coama calului, se apropia încet, dar sigur de ei.

— E Rasim! izbucni Sosi.

Eretaia făcu ochii mari.

— Ce caută *el* aici? O să fie descalificat!

Vizitiul văzuse şi el calul. Flutură din bici către băiatul persan.

— Stai deoparte! îl avertiză el. Sunt nărăvaşi!

Dar Rasim îl ignoră şi îşi mână armăsarul mai aproape de mânzul cel sur. Când băiatul fluieră, urechile mânzului tresăriră

la auzul semnalului cunoscut Sosi rămase nemişcat. Pericle şi Eretaia însă se ridicară să vadă ce avea de gând tânărul persan.

— O să sară pe caii noştri! exclamă Pericle.

— Din mers! zise Eretaia pe nerăsuflate.

Fata întoarse scurt capul şi părul o izbi în faţă.

— Theron, trebuie să vezi asta!

Sosi zări un moment umbra unei pânze fluturând ca aripile unei păsări, iar apoi îl văzu pe Rasim plutind prin aer şi aterizând iscusit cu picioarele răşchirate în scara mânzului sur. Armăsarul pe care îl călărise se îndepărtă sperios de car şi îi urmă la trap păstrând distanţa. Rasim se propti în scară şi îşi încleştă mâinile în coama mânzului. Vizitiul, care înţelesese intenţiile băiatului, dădu drumul hăţurilor şi fu suficient de inspirat încât să balanseze carul, când acesta era pe punctul de-a ieşi de pe făgaş.

Aşteptară cu sufletul la gură, în vreme ce Rasim se apleca pe gâtul mânzului şoptindu-i în ureche. Mânzul îşi arcui gâtul, fornăi, apoi caii încetiniră, mergând la galop, la trap şi, în cele din urmă, la pas. Rasim se lăsă jos din şa şi se apropie de capetele cailor istoviţi. Caii îşi plecară capetele asudate, iar tânărul persan le mângâie urechile şi îi alină şoptindu-le în limba lui.

Vizitiul sări să-i dea o mână de ajutor băiatului, dar deja era de prisos. Mânjii erau prea obosiţi. Iar când Sosi coborî tremurând din car şi se prăbuşi la marginea drumului, aceştia nu izbutiră decât să-şi ciulească urechile. Pericle şi Eretaia se aşezară şi ei lângă Sosi, trăgând cu coada ochiului la Rasim. Ochii albaştri ai Eretaiei erau cuprinşi de admiraţie. Însă pe faţa lui Pericle se putea citi neîncrederea. Sentimentele lui Sosi erau undeva la mijloc. Era a doua oară când Rasim apărea pe neaşteptate când se iţea o nouă primejdie.

— Până la urmă, s-ar fi oprit şi singuri, mormăi Pericle. Nu trebuia să-şi rişte pielea chiar aşa.

Sosi îşi aminti de incidentul din câmpul de la Elis.

— Cel puţin nu ne-am întors.

— Nu-i aşa c-a fost curajos? zise Eretaia, uitându-se pieziş la Sosi. Mi-ar plăcea să pot călări aşa.

Pericle o privi pe sub sprâncene.

— Dar poţi, surioară. Orice prost poate învăţa să călărească. Ssst! Vine vizitiul. Aveţi idee pe unde suntem?

Restul convoiului nu se zărea nicăieri. Câmpia elenă se întindea vastă de-o parte şi de alta a drumului, strălucind în bătaia soarelui. Lui Sosi i se păru că adulmecă mirosul mării.

Vizitiul îl privi pe Pericle, apoi pe Sosi şi din nou pe Pericle.

— Se pare că am făcut un mic ocol, tinerii mei domni, li se adresă el ţâfnos. Dar cred că ştiu pe unde ne aflăm. Dacă ţinem drumul drept, ar trebui să ajungem la vadul vechi de pe râu, la nord de Piera. Ar trebui să fie uşor de trecut în perioada asta a anului şi am ajunge exact în apropierea fântânii. Altă variantă ar fi să ne întoarcem şi să o luăm pe Drumul Sacru; dar vom fi cu mult în urma celorlalți, iar caii sunt obosiţi şi va trebui să mergem pe jos. Dat fiind că avem şi o tânără domnişoară printre noi, consider că ar fi mai nimerit să ne întoarcem la Elis ca să schimbăm caii şi să luăm şi nişte gărzi cu noi. Ce propuneţi?

Sosi îşi dădu seama că bărbatul se aştepta ca ei să decidă. Asta îl făcu să se simtă foarte matur, dar, în acelaşi timp, complet nelalocul lui. Se gândi la ce-i spusese Nike. „Ai grijă de băieţi în timpul călătoriei”. Cum putea el să aibă grijă de alţii, când din cauza blestemului său rămăseseră fără gărzi şi fuseseră cât pe ce să-şi piardă viaţa în toată afacerea asta?

Spera că Pericle va şti cum e mai bine să procedeze. Eretaia îşi muşcă buza, iar fratele ei începu:

— Cred că mai bine ne-am întoarce la Elis…

Dar Rasim îl întrerupse:

— Nu, e prea departe. Caii au nevoie de apă. Vom merge spre vad.

Vizitiul încuviinţă dând din cap şi o porni înapoi spre car.

— Stai o clipă! zise Pericle. Persanul nu are nici o autoritate aici! Nici măcar n-ar trebui să fie aici.

Îi aruncă o privire mânioasă lui Rasim. Nu cumva tu ţi-ai dresat armăsarul s-o ia la goană în halul ăla? Nu-i aşa că te-a pus cineva să ne desparţi de ceilalţi? Pentru cine lucrezi? Pun pariu că pentru vreunul cu barba stacojie!

Vizitiul părea încurcat. Eretaia îl trase de mânecă pe fratele său, iar ochii lui Rasim se întunecară.

— Pericle, el ne-a salvat.. Începu ea, dar căzu apoi pe gânduri, amintindu-şi de bărbatul care o atacase în Elis.

Rasim îi zâmbi, iar fata se îmbujora.

— Ştiam că Fulger nu ascultă de nimeni altcineva în afară de mine şi că urăşte să fie înhămat Aşa că am împrumutat un cal şi am venit după voi, ca să fiu sigur că nu va păţi ceva înainte de cursă. Asta-i tot. Şi totuşi, picioarele lui sunt destul de umflate după ce-a galopat atâta printre bolovani. Dar ce i-a întărâtat de fapt?

Sosi asculta cu sufletul la gură explicaţiile vizitiului, cum că armăsarii ar fi fost extrem de agitaţi, iar convoiul se mişca prea încet pentru ei.

— Pe mine nu mă deranjează să merg pe jos, zise Eretaia, netezind gâtul calului lui Rasim. Nu trebuie să vă întoarceţi din cauza mea.

Pericle se gândi la mânjii cu blana încă asudată şi se încruntă la Rasim.

— Vom supune la vot se hotărî el. Cine este pentru continuarea drumului spre râu?

Eretaia, vizitiul şi Rasim ridicară mâinile. După ce ezită o secundă, Sosi ridică şi el mâna.

Pericle o prinse pe sora sa de braţ şi o trase de lângă calul lui Rasim.

— Prea bine, zise el. Dar nimeni nu se urcă în car. Vom merge *cu toţii* pe jos.

***

Sosi răsuflă uşurat când se văzu pe picioarele lui. Pericle şi Eretaia păreau şi ei mulţumiţi, aşa că se lansară într-o discuţie despre binefacerile clasicului mers pe jos spre Olympia versus mersul călare. Eretaia spuse că fetele mergeau de fiecare dată pe jos la Jocurile Herei şi nu se lamentau, aşa că nu înţelegea de ce băieţii aveau parte de tratament special. Pericle sublinie că fetele aveau suficient timp să se odihnească înaintea maratonului de la Jocurile Herei, în timp ce băieţii luau startul de îndată ce ajungeau acolo, fiindcă stadionul arhiplin vuia la întrecerile pentru bărbaţi; şi-apoi, mai era şi povestea asta cu atacatorii.

Aruncară agitaţi o privire împrejur, dar îşi dădură seama că Războinicii n-aveau unde să se ascundă ca să-i ia prin surprindere, aici, în mijlocul câmpiei întinse. Sosi se gândea la blestemul lui şi la întâlnirea ciudată pe care o avusese cu Preoteasa Nike la Elis. Doar ce ajunsese la concluzia că imaginaţia lui plăsmuise din prietena Eretaiei o fiinţă mult mai misterioasă decât era, de fapt, în realitate, când vocea lui Rasim, şoptindu-i în ureche, îl făcu să tresară:

— Caii se tem de tine, nu-i aşa? îi zise băiatul.

— Ce vrei să spui?

Sosi se uită îngrijorat prin preajmă după mânji, dar Rasim le legase hăţurile în faţa carului, lăsându-i să meargă liniştiţi la pas.

— Ştiu că tu i-ai pus pe fugă. Tu l-ai speriat şi pe Fulger în ziua aceea când am încercat să-ţi vorbesc, lângă Casa Sângelui. Şi tot din pricina ta m-a aruncat din şa în ziua aceea, în pădure. Iar atunci când tu şi Pericle aţi fost fugăriţi de carul acela pe câmp, tu l-ai făcut să se sfarme în bucăţi.

— Ce ştii tu? zise Sosi.

— Ştiu că în seara aceea a murit un cal. Rasim se uită în ochii lui. Lucrurile astea nu trec neobservate la herghelie.

Sosi se opri, şi mânjii se opriră şi ei. Îl adulmecau, cu nările umflate, atunci când Sosi îl înşfăcă pe Rasim de braţ.

— Dacă ştii ceva despre planurile atacatorilor de a opri Jocurile, atunci trebuie să spui cuiva, zise el printre dinţi. Spune, ştii ceva?

Rasim izbucni în râs.

— Să oprească Jocurile? Despre asta crezi tu că e vorba?

— Păi… şi atunci ce ştii?

Sosi îl mai slăbi pe Rasim din strânsoare; uitase că acum dispunea de forţa lui Theron. Persanul se trase înapoi.

Pericle şi Eretaia observaseră că se petrecea ceva ciudat. Totuşi, ei şi vizitiul se aflau la ceva distanţă. N-aveau cum să-l audă pe Rasim şoptindu-i lui Sosi:

— Ştiu că nu eşti ceea ce pari. Dă-mi drumul înainte să le spun ceva prietenilor tăi.

Sosi îi dădu drumul. Se studiară precauţi unul pe celălalt.

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii despre Războinicii lui Ahriman, dacă îmi spui de ce calul meu se teme atât de tare de tine, continuă Rasim, provocându-l. Secret contra secret.

Sosi răsuflă uşurat. Rasim nu ştia de fapt nimic despre blestemul lui.

— De unde să ştiu eu? zise el pe un ton mai paşnic. Poate că nu le place mirosul meu.

— E totul în ordine, Theron? îi strigă Pericle.

— E-n ordine, zise Sosi, cercetându-l pe Rasim.

Se tot întreba cum de fusese cu putinţă să dispară din celulă cadavrul Războinicului cu barba stacojie. Rasim nu părea suficient de solid încât să care un om în toată firea, dar avea acces la o mulţime de armăsari care puteau face asta.

Persanul se îndreptă spre car şi desfăcu hăţurile.

— Ţine minte, persanule, că nu ar trebui să fii aici! îi strigă ameninţător Pericle. Ai face bine să nu pui nimic la cale. Altfel, ai putea da de belea când ne vom alătura celorlalţi.

Rasim nu-l băgă în seamă şi-i şopti ceva mânzului său.

Pericle arăta de parcă ar fi vrut să se ia la trântă cu persanul. Sosi îşi puse mâna pe braţului lui.

— Lasă-l, zise el. Cred că ştie ceva despre Războinici, dar nu ne va spune nimic dacă ne luăm de el.

Pericle se încruntă iar.

— N-am încredere în el. Şi ai face bine să nu te încrezi nici tu, Theron. Poate că a venit după noi ca să ne atragă în vreo capcană.

— Ne-a salvat vieţile, le reaminti Eretaia.

Fratele ei se strâmbă.

— Poate că da… poate că nu. Fiţi cu băgare de seamă până îi vom ajunge pe ceilalţi şi aveţi grijă ce spuneţi în faţa lui. Nu uitaţi că e unul dintre duşmani.

Capitolul 6

FÂNTÂNA

În ciuda prevestirilor sumbre ale lui Pericle, ajunseră cu bine la Piera. Sătucul nu era altceva decât o adunătură de mâl şi barăci din lemn. Convoiul de la Elis poposise în preajma fântânii de lângă Drumul Sacru, acolo unde fusese ridicată o grotă în jurul unui izvor natural. Apa se învolbura într-un bazin de marmură aflat în umbra peşterii.

Ţăranii din sat se strânseseră la marginea câmpului, cercetându-i agitaţi pe bărbaţii înarmaţi. Câteva femei cu flori în mână încercau să ajungă la grotă. Soldaţii le dădeau înapoi, în ciuda protestelor lor că trebuie să decoreze Fântâna Sacră, înainte ca judecătorul să se purifice.

— Cred că au fost surprinşi să ne vadă, zise Pericle. Nu se aşteptau să venim atât de devreme.

— Vrei să spui că nu se aşteptau la atâţia soldaţi, îl corectă Eretaia. De ce le ţin pe femei deoparte? Ce rău pot să facă nişte flori?

Rasim rămase tăcut. Sosi îşi dădu seama privindu-i chipul că nici el nu se aşteptase la atâţia soldaţi. Parcursese restul drumului ţinând caii de dârlogi şi discutând cu vizitiul. Dar, când începură să se apropie de fântână, băiatul se întinse după armăsarul pe care îl călărise când venise după ei.

Pericle îi smulsese hăţurile din mână.

— O, nici să nu-ţi treacă prin cap, persanule! zise el, împingându-l pe băiat cu o mână, în timp ce cu cealaltă trase de dârlogi în spatele său animalul nedumerit

Rasim se încruntă.

— Voiam doar să-mi mângâi armăsarul, cât timp omul vostru deshăma mânjii.

— În primul rând, mă îndoiesc că e calul tău, zise Pericle. Şi, în al doilea rând, doar nu crezi c-o să te lăsăm să dai fuga în goana calului la prietenii tăi, sabotori. Nu suntem chiar atât de proşti.

Rasim oftă.

— Chiar credeţi că l-aş lăsa pe Fulger în grija voastră după tot ce s-a întâmplat? Dacă voiam, puteam să-mi iau tălpăşiţa de mult.

— Caii erau obosiţi. N-ai fi ajuns prea departe. Iar tu ştiai asta şi de-aia ai stat pe loc.

Se mâncau din priviri. Sosi nu se amestecă. Dacă s-ar fi apropiat de cai, atunci n-ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească situaţia. Îşi reveniseră după goana nebună, iar acum nechezau către tovarăşii lor de la fântână. Nu voia să-i reamintească lui Rasim că animalele deveneau agitate în preajma lui.

Eretaia îşi muşcă buza.

— O, mai lasă-l în pace, Pericle! zise ea. Se paie că Judecătorul Lysanias ne-a văzut.

Judecătorul se îndrepta rapid spre ei, ţinându-şi roba cu mâinile, ca să nu i se încurce între glezne, îşi dezbrăcase pelerina de călătorie, iar roba lui purpurie strălucea acum printre hainele prăfuite ale sătenilor şi ale celorlalţi călători. Patru soldaţi eleni îşi puseră în grabă coifurile şi se precipitară după el.

Lysanias se asigură că Pericle şi Sosi nu erau răniţi, se uită zâmbind la Eretaia şi se încruntă la Rasim. Aşteptă până ce vizitiul se îndepărtă cu mânjii şi clătină din cap spre sclavul persan.

— Ce cauţi aici, persanule? Sper să ai un motiv serios, pentru că, din câte ştiu eu, Judecătorul Demetrius ţi-a interzis în mod clar să vii.

— Ştie ceva despre Războinicii lui Ahriman, domnule… începu Pericle.

Dar judecătorul Lysanias îl opri ridicând mâna.

— L-am întrebat pe Rasim.

Rasim zâmbi şi îi dădu judecătorului aceeaşi explicaţie pe care o dăduse şi celorlalţi; că venise să se asigure că mânzul său era îngrijit cum trebuie. Ba chiar se oferise să călărească mânzul înhămat tot drumul până la Olympia. Spre dezamăgirea lui Pericle, judecătorul Lysanias încuviinţă propunerea după ce Eretaia îi povesti cum fuseseră salvaţi de băiat.

Judecătorul îşi trecu mâna prin păr şi oftă.

— Eu speram să ajungem azi în Olympia, dar trebuie să executăm mai întâi ritualul. Se pare că va trebui să facem un popas la Letrini, cum facem de obicei când toţi sunt pedeştri. Sper doar că vor fi mai pregătiţi acolo pentru venirea noastră, decât localnicii din Piera. Îi privi buimac. Băieţi, treceţi la locurile voastre! Suntem deja în întârziere.

Eretaia se uită în altă parte când sacrificară porcul, iar Pericle strânse din buze. Dar câţiva băieţandri se înghesuiră în jurul grotei, ca să vadă mai bine. Ceva mai departe, Rasim îl mângâia pe Fulger pe bot şi privea în tăcere.

Sosi se înfioră. Umbra peşterii părea extrem de întunecată. Se uită stânjenit la Judecătorul Lysanias care cufunda un potir în bazin. Judecătorul sorbi până la fund şi îi îndemnă pe băieţi să formeze un şir în afara grotei. Pe când se îmbrânceau în rând, Sosi se trezi exact în apropiere de intrarea în grotă. Apa răspândea un miros ciudat. Îi venea să scuipe. Pielea începu să-l furnice.

Dion era primul. Cu ochii strălucind, intră în umbra grotei ca să primească potirul. Judecătorul Lysanias începu:

— Bea acest pahar din apa pură a fântânii din Piera, întocmai cum şi alţi atleţi înaintea ta s-au răcorit şi s-au purificat încă de pe vremea lui Hercule!

Dion luă solemn o înghiţitură şi îi trecu potirul lui Sosi. Era cale lungă de când băuse apă la râu ultima dată şi acum era însetat. Dar când apa îi atinse limba, îl arse.

Sosi scăpă potirul din mâini, iar băiatul din spatele lui apucă să-l prindă.

— Macedonean neîndemânatic! îl ironiză Agis. În ritmul ăsta, n-o să ne ajungă la toţi. Şi sper că ştii că n-ai nici o şansă să câştigi, chiar dacă ne privezi de apa sacră.

Sosi îl văzu pe Judecătorul Lysanias clătinându-se şi sprijinindu-se de marginea bazinului. Fiori de gheaţă îl trecură pe şira spinării. Azvârli potirul din mâinile lui Agis.

— Nu! Nu bea!

Atenianul slăbănog se holba la el.

— Ce te-a apucat, macedoneanule? Uite ce-ai făcut. Ai vărsat toată cupa!

Sosi privea apa infiltrându-se în praf cu un gol în stomac.

— Apa! E ceva în neregulă cu ea! Am gustat-o… adică, am mirosit-o…

Cum să le explice? Oamenii normali nu aveau simţurile ascuţite ca el.

Agis îl apucă pe Sosi de tunică. Ceilalţi băieţi se traseră mai aproape, gândindu-se că era rost de bătaie.

Judecătorul Lysanias apăru din grotă, cu mâna streaşină la ochi pentru a se apăra de soare.

— Ce se petrece aici? Agis, dă-i drumul. Theron, nu arăţi prea bine. Te doare rana de la picior? Nu e de bun augur să verşi apa sacră din Piera…

Se apleca să ridice potirul, se clătină şi se prăbuşi cu faţa în colb.

Toată lumea se holba paralizată de frică.

— Otravă! şopti Sosi. Pe toţi zeii, asta e! De-aia avea apa un gust ciudat. Probabil că Războinicii au trecut pe-aici înaintea noastră!

Băieţii se îngrămădiră să vadă ce se întâmplă.

— Ce se întâmplă?… Judecătorul Lysanias e bolnav?… Ce s-a întâmplat?… Au introdus o secvenţă nouă în ritual?

Agitaţia lor încetă în momentul în care elenii îşi făcură loc prin mulţime. Doi dintre ei îl duseră pe Judecătorul Lysanias la umbra unui măslin, în timp ce restul împrejmuiră fântâna. Brusc, se transformaseră din fermieri în adevăraţi soldaţi.

— Lăsaţi-i loc să respire! ordonară ei. Băieţi, înapoi! Nu atingeţi nimic!

Unul dintre ei ridică potirul şi îl adulmecă. Altul cercetă bazinul de marmură al fântânii, în timp ce un al treilea împunse cu sabia tufişurile din apropierea grotei.

Sosi observă că se iscase o dispută lângă care, acolo unde Pericle îl arăta ameninţător cu degetul pe Rasim.

— Sclavul e de partea sabotorilor!

Doi eleni îl târâră pe Rasim de lângă mânzul lui şi îi legară mâinile la spate. Alţi soldaţi îi încercuiră cu săbiile scoase pe sătenii speriaţi. Sosi văzu chipul înspăimântat al lui Rasim şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Judecătorul Lysanias zăcea sub copac, arătând înspăimântător dar Dion părea în regulă. Dacă se pripise când spusese că apa era otrăvită? Poate că Judecătorul Lysanias leşinase doar. Dar acum era prea târziu. Vestea se răspândea prin mulţime cu iuţeala fulgerului, devenind din ce în ce mai distorsionată.

— Perşii au otrăvit fântâna din Piera! Judecătorul Lysanias e pe moarte! Perşii încearcă să ne ucidă efebii!

Agis se holba tăcut la Sosi.

— Cum de-ai ştiut? îl întrebă el în şoaptă.

Apoi îşi aminti că Dion băuse şi el din potir şi începu să-l scruteze.

— *Tu* te simţi bine?

Ochii lui Dion îşi pierduseră strălucirea. Se uita palid la Judecătorul Lysanias.

— O să murim cu toţii? zise el în şoaptă.

— Bineînţeles că nu, piciule, zise Samos, apropiindu-se şi punându-şi mâna pe umerii puştiului. Stai liniştit, judecătorul o să-şi revină. E o vrăjitoare în sat. Bărbaţii s-au dus după ea. Hai să ne gândim mai bine la tine. Cât ai băut?

— Nu prea mult… de fapt, deloc… Am scuipat-o la loc în potir. Voiam să ajungă la toţi…

Dion începu să tremure.

— Nu face faţa asta, piciule! zise Kallias. O gură nu-ţi va face rău, mai ales dacă n-ai înghiţit-o. Judecătorul Lysanias a băut o cupă întreagă!

Dion încuviinţă din cap.

— Dar se spunea că apa asta este sacră…

Genele i se zbătură şi începu să plângă.

Samos îl ciupi şi se uită la Sosi şi Agis.

— Voi doi cât aţi băut?

— Eu n-am înghiţit deloc, zise Sosi.

— Iar eu n-am apucat să beau, mormăi Agis. Theron mi-a răsturnat potirul din mâini înainte să pun gura pe el.

— Cu atât mai bine! zise Kallias.

Agis îi aruncă o privire aspră.

— Nu m-ar prinde mirarea ca macedoneanul şi persanul să fie vârâţi împreună în toată afacerea asta.

— Termină, Agis! Theron tocmai ţi-a salvat viaţa. Samos se uită la Dion. Prichindelul trase aer pe nas, încercând să-şi oprească lacrimile.

Se traseră deoparte, lăsându-i timp să-şi vină în fire.

— Cum de *ai ştiut,* Theron? i se adresă Samos. De otravă vorbesc. Ai zice că dacă apa mirosea atât de râu, Judecătorul Lysanias şi-ar fi putut da şi singur seama că e ceva în neregulă.

Aruncă o privire spre soldaţii care cercetau încă ungherele întunecate ale grotei.

— Eu... după tot ce s-a întâmplat, am devenit un pic mai precaut, zise Sosi, minţind doar pe jumătate.

Spre uşurarea lui, ceilalţi părură convinşi de explicaţie. Se uită încruntat spre sat, acolo unde soldaţii îl duseseră pe Rasim într-una din barăci.

— Totuşi, nu văd cum ar fi putut fi vina lui Rasim. Cum ar fi putut el să ajungă la fântână înaintea tuturor şi s-o otrăvească, ca apoi să se întoarcă după noi şi să oprească mânjii?

— Călărea totuşi un cal de curse, le reaminti Agis.

Pe când băieţii făceau tot felul de presupuneri, Sosi tremura la gândul că scăpaseră ca prin urechile acului. Dacă n-ar fi răsturnat cupa, atunci otrava ar fi trecut pe la fiecare băiat care lua parte la Jocuri. Oare Războinicii lui Ahriman încercau să-i omoare *pe toţi?*

— Persanul o să vorbească, fie că vrea, fie că nu, zise Pericle alăturându-li-se cu o expresie satisfăcută pe chip. Chiar dacă n-a otrăvit el însuşi apa, pun pariu că ştie cine a făcut-o. Bărbaţii îl vor interoga de îndată ce vor obţine aprobarea. Deja au început să-i interogheze pe săteni.

Eretaia privea înspăimântată spre coliba unde Rasim era ţinut prizonier.

— Judecătorul Lysanias n-o să le permită să-i facă rău, nu-i aşa?

— Mulţumită „prietenilor” lui Rasim, Judecătorul Lysanias s-ar putea să nu mai apuce să îşi dea cu părerea, zise Pericle.

Toţi priviră spre măslin, unde tămăduitoarea satului, supravegheată îndeaproape de gărzi, se aplecase deasupra judecătorului care zăcea inconştient. Imaginea femeii bătrâne, cu coşul ei plin de ierburi, îi aminti lui Sosi de mama lui care plecase la Olympia în căutarea unui leac pentru rana fratelui său. Închise ochii şi se întrebă ce putea să li se mai întâmple în continuare. Fuseseră inconştienţi gândindu-se că pot ieşi basma curată dacă trişează la Jocurile Olimpice.

Capitolul 7

FOCUL LUI AHRIMAN

Nu plecară spre Letrini în noaptea aceea. Tămăduitoarea satului spusese că Judecătorul Lysanias nu putea călători în starea în care se afla şi îl transportase la coliba ei ca să-l poată îngriji cum se cuvine. Elenii strâmbaseră din nas, dar n-aveau ce face. Erau uşuraţi că judecătorul încă mai respira. După ce se consultase cu Antrenorul Hermon, comandantul trimisese un om înapoi la Elis care să ducă vestea despre incidentul cu otrava şi să ceară noi instrucţiuni. Aşa că tabăra poposi la Piera, aşteptând întoarcerea solului.

Incidentul de la fântână, care îi adusese la un pas de moarte, stârnise diverse reacţii în rândul băieţilor. Unii stăteau tăcuţi, cu braţele în jurul genunchilor, holbându-se în noaptea neagră cu ochii împăienjeniţi de somn. Alţii erau mai guralivi decât în mod obişnuit şi glumeau că, dacă o ţin în ritmul ăsta, competiţia va fi în cele din urmă anulată. Agis şi Kallias erau în mijlocul unui grup furibund care părea gata să se ducă până la baraca unde era ţinut prizonier Rasim ca „să-i dea persanului o lecţie". Luna, care se tot micşorase în timpul perioadei de antrenament de la Elis, dispăruse cu desăvârşire, lăsând în urmă doar lumina stelelor printre nori. În mod normal, Sosi ar fi fost cum nu se poate mai încântat în această perioadă, deoarece era momentul în care se simţea bine în propria piele. Dar, în seara asta, băiatul şi-ar fi dorit ca blestemul lui să aibă puterea de a-l face la fel de puternic şi curajos pe cât era fratele său, şi nu doar să-l ajute să ia forma lui Theron.

Soldaţii aprinseseră focuri de tabără ca să fie în siguranţă, dar numărul mare de vâlvătăi reducea vizibilitatea spre grotă. Sosi îşi trase pelerina mai aproape şi continuă să scruteze locul cu simţurile lui termice, întrebându-se cum ar fi procedat dacă ar fi apărut vreun Războinic. Inima îi stătu în loc când văzu o siluetă acoperită cu glugă, strecurându-se prin întuneric. Dar silueta era înveşmântată într-o pelerină de damă şi îi făcea agitată semn cu mâna.

Sosi se strecură tiptil, o luă la plimbare spre grotă şi se tupilă după colţ.

— Nike? rosti el în şoaptă.

Fata pe care o urmase îşi lepădă chicotind gluga, în lumina slabă a stelelor, parul ei străluci în nuanţe de blond pal.

— Eretaia! zise el dezamăgit. Ce tot faci?

— Theron, trebuie să mă ajuţi. Rasim e la ananghie.

— Din cauza lui, zise Sosi stânjenit că le confundase pe cele două fete. N-ar fi trebuit să vină după noi.

— Dar n-a otrăvit el apa! N-avea cum! A fost cu noi tot timpul.

— Ssst!

Sosi aruncă o privire neliniştită spre gărzile care păzeau intrarea în grotă.

— Calmează-te! Nici eu nu cred că el a otrăvit apa.

Fata îi zâmbi recunoscătoare.

— Pericle e incurabil! Nu vrea să mă ajute. Se teme că va fi descalificat din competiţie dacă se amestecă în asta. Şi, oricum, e convins că Rasim e vinovat.

— Nu văd ce am putea face.

Sosi aruncă o privire spre baraca în care Rasim era ţinut prizonier.

— Dar putem să-l salvăm, desigur.

Sosi clipi încurcat.

— Te rog, ajută-mă, Theron! Nu i-au dat nimic să mănânce şi l-au legat fedeleş! Nu e corect!

Sosi se încrunta.

— L-au legat fedeleş? De unde ştii?

Eretaia avea în mână o bucată de pânză umflată, care răspândea un puternic miros de brânză. Arăta ca una dintre eşarfele ei de pus pe cap. Se juca cu nodul în timp ce vorbea:

— Am fost până acolo şi am făcut o gaură mică în zid. Lutul era sfărâmicios, aşa că n-a fost prea greu.

Dar când i-am spus lui Pericle ce-am văzut, mi-a zis că Rasim merita o lecţie. Nici măcar n-a vrut să vină să vadă. Credea că am inventat eu totul ca să-l fac pe el să mă ajute. Am încercat să-i spun Judecătorului Lysanias, dar nu s-a trezit încă. Vrăjitoarea aia bătrână îl ţine adormit cu licorile ei.

Sosi privi neîncrezător spre baracă. Îi era milă de Rasim, dar trebuia să se gândească la fratele lui mai întâi.

— Şi eu aş putea fi descalificat, zise el, dispreţuindu-se pentru afirmaţie.

Eretaia se uită scârbită la el.

— Voi, băieţii, sunteţi toţi la fel! Nu vă interesează decât să câştigaţi? Chiar nu vă pasă *deloc?* Rasim ne-a salvat viaţa, iar acum suferă! Aveam o părere mult mai bună despre tine, Theron! Credeam că eşti altfel, dar acum văd că stăteai cu mine la Elis doar de amuzament. Prea bine, dacă nu vii cu mine, mă voi duce singură. *Mie* nu mi-e frică să intru în bucluc.

Vorbise plină de elan şi îmbujorată. Înainte ca Sosi să o poată opri, fata o porni cu paşi mari spre colibă.

Sosi era năpădit de emoţii. Oare despre ce discutau Theron şi Eretaia? Oare şi-ar fi riscat Theron calificarea la Jocurile Olimpice ca s-o ajute să-l salveze pe Rasim? Ştia răspunsul la întrebarea asta. Dar el nu era Theron. Nu putea s-o lase pe Eretaia singură.

— Aşteaptă! o chemă el în şoaptă, alergând în urma ei. Bine, te-ajut. Dar avem nevoie de un plan.

Nu putem să ne ducem aşa pur şi simplu să ne târguim. Coliba e păzită.

Nu vedea prea bine câţi soldaţi erau de pază, dar după mişcările de pe-afară, se părea că cel puţin un străjer stătea în faţa uşii. Era ciudat că nu le putea detecta căldura trupurilor de aici, dar simţurile lui slăbeau adesea în ultimul pătrar al lunii.

Un zâmbet se aşternu pe faţa Eretaiei.

— Deja am un plan. Am ascuns strigilul lui Pericle în spatele barăcii. Tu eşti puternic, Theron. Poţi să sapi în zid o gaură suficient de mare încât să ne putem strecura. Eu o să le distrag atenţia străjerilor, iar tu o să-l eliberezi pe Rasim. Călăreşte

bine. Aşa că trebuie doar să mai aducem unul din cai până acolo, ca să încalece de îndată şi să fugă.

Cai. Sosi se pleoşti.

— Eretaia, eu nu pot…

— O să aduc eu caii, în timp ce tu sapi gaura în zid, zise ea. Ştiu că te temi de ei.

— Dar nu de asta…

— Mă duc să aduc unul chiar acum, zise ea, punându-i bocceluţa cu mâncare în braţe. Du asta la colibă şi aşteaptă-mă. Nu începe să sapi gaura până nu vin eu să distrag atenţia gărzilor!

Sosi rămase cu bocceaua în braţe. „O nebunie”, îşi zise el. Şi totuşi, putea fi o ocazie bună de a-l întreba pe Rasim despre Războinici; iar băiatul le-ar fi putut fi suficient de recunoscător încât să le spună adevărul. Şi, chiar dacă nu le spunea nimic, Eretaia avea dreptate. Nu puteau să-l abandoneze după ce îi salvase.

Închisoarea lui Rasim mirosea a bălegar; cu siguranţă era folosită pe post de grajd în restul timpului. Sosi se strecură mai aproape şi văzu un bărbat elen în uniformă, sprijinit de stâlpul uşii, cu capul într-o poziţie ciudată şi cu ochii închişi. Sabia era proptită de perete. „Doarme-n front“, îşi zise Sosi, chicotind în sinea lui. Se pare că avea să fie mai uşor decât crezuseră.

Ascunse mâncarea într-un tufiş şi începu să caute strigilul lui Pericle, chinuit de impresia că uitase să facă ceva. Apoi, auzi nişte şoapte venind dinăuntrul barăcii. Se ridică prudent şi trase cu ochiul prin vizorul săpat de Eretaia.

Sosi crezu că va fi nevoit să-şi folosească simţurile termice pentru a vedea prizonierul. Însă Rasim apăru învăluit într-o ciudată lumină indigo, atârnat de o grindă, cu mâinile legate şi cu picioarele goale bălăngănindu-i-se deasupra podelei, exact cum îi spusese Eretaia. Sosi simţi un fior de simpatie pentru băiat, gândindu-se cât era de dureros să te afli într-o asemenea postură. Un bărbat în uniformă elenă, cu coiful tras pe faţă, îngenunche la picioarele lui Rasim, ţinând în mâini o flacără ce răspândea o lumină indigo. Bărbatul scanda nişte cuvinte şi îşi mişca mâinile strânse căuş într-un ciudat mod ritualic. De

fiecare dată când flacăra atingea degetele lui Rasim, băiatul se zvârcolea în chingi şi gemea.

Sosi privea înmărmurit încercând să priceapă despre ce este vorba. Nu înţelegea nimic, dar după ce îl mai auzi pe Rasim zbătându-se şi tânguindu-se de vreo câteva ori, înţelese de ce nu putea pricepe o boabă. Incantaţia era în limba persană.

Se trase înapoi. Capul i se învârtea. În acelaşi moment, auzi tropot de copite şi vocea caldă a Eretaiei strigându-l pe străjer… străjerul aparent adormit care nu fusese reperat de simţurile lui Sosi… şi celălalt străjer, cel din colibă, care vorbea persană… Judecătorul Lysanias nu-şi venise încă în fire, aşa că nu avea cine să încuviinţeze interogarea prizonierului…

— Eretaia, nu! ţipă el, alergând spre intrarea barăcii. Fugi!

Apariţia lui bruscă avu darul să sperie calul, care îşi smulse dârlogii din mâinile Eretaiei. Fata se răsuci şi făcu ochii mari când bărbatul care îl torturase pe Rasim ţâşni afară izbind uşa de perete. Bărbatul se uită o clipă ţintă la Sosi, cu ochii strălucindu-i printre zăbrelele coifului. Apoi, înainte ca Sosi să se dezmeticească, bărbatul o înşfacă pe Eretaia de păr şi îi puse la gât sabia care fusese sprijinită de uşă.

— Stai pe loc! îi strigă lui Sosi, cu un accent similar celui pe care îl avea Războinicul de la Elis. Dacă strigi, prietena ta moare!

Celălalt străjer stătea sprijinit inert de stâlpul uşii, iar Sosi observă o pată de sânge pe lemnul de sub capul lui. O, desigur: cadavrele nu emit căldură. Cât de prost fusese!

Bărbatul care o ţinea prizonieră pe Eretaia făcu semn din cap spre calul slobod.

— Prinde-l! îi porunci el lui Sosi. Leagă-l de copacul acela, apoi treci înăuntru. Şi nu scoate un sunet!

O trase pe Eretaia spre uşă. Fata părea lipsită de vlagă. Tabăra şi câmpul erau cufundate în tăcere. Nimeni nu părea să fi observat ce se întâmpla.

Sosi se învârti tiptil în jurul calului. De-o parte avea animalul, de cealaltă tabăra. Eretaia îl urmărea din priviri. Sperând că fata îi va ghici intenţiile, Sosi strigă: „Carul!“ Calul îi prinse mirosul şi se dădu înapoi, aşa că băiatul se îndreptă spre el dând energic din mâini şi scoţând un fluierat puternic.

Calul ţâşni spre uşă, încercând disperat să scape de el. Războinicul îşi îndreptă sabia către animalul scos din minţi, iar Eretaia se eliberă din strânsoarea lui şi se năpusti în colibă. Sosi fluieră din nou. Calul se cabră cuprins de panică. Copitele animalului îl nimeriră pe Războinic în ceafă, iar coiful îi căzu pieziş, scoţând la iveală barba stacojie de dedesubt. Scăpă sabia din mână şi căzu în genunchi, holbându-se la Sosi prin nazalul[13] contorsionat.

— *Ce eşti* tu? murmură el.

Sosi reacţiona rapid. Înhaţă sabia înainte ca Războinicul să se întindă după ea şi trecu partea netedă a sabiei pe lângă copitele calului. Animalul îngrozit o luă la goană spre tabără, nechezând frenetic. Elenii, care moţăiau pe lângă foc, săriră în picioare, îşi înşfăcară armele şi o luară la fugă spre baracă.

Sosi îl lăsă pe Războinic în grija străjerilor şi intră precipitat înăuntrul barăcii. Eretaia se aruncă suspinând în braţele lui.

— Rasim, îi reaminti ea.

Traseră amândoi o bancă sub picioarele lui Rasim, ca băiatul să se sprijine pe ea, şi Sosi reteză cu sabia frânghiile care îl ţineau agăţat de tavan. Rasim se prăbuşi uşurat pe bancă şi îşi îndepărtă tremurând legăturile. Fusese legat cu o sfoară cu capătul ars, în care era împletită o şuviţă de păr. Întocmai ca lasoul pe care Sosi îl găsise în pădure. Numai că, de data asta, părul era negru. Priviră urmele de arsuri din jurul încheieturilor lui Rasim.

— Eu… începu Rasim.

Băiatul era asudat, iar pielea lui măslinie căpătase o nuanţă străvezie.

— Trebuie să fugi! îi spuse Eretaia.

Fata smulse sabia din mâinile lui Sosi şi începu să lărgească gaura din zid, pentru ca Rasim să se poată strecura afară.

— Sau vrei să atârni iar în laţuri?

Rasim scutură din cap.

— Războinicul… nu-l lăsaţi să…

---

[13] Nazal - armătură a coifului care apără nasul (< fir. *nasal,* cf. lat. *nasalis* < *nasus* - nas), (n.tr.)

De afară răzbăteau strigătele soldaţilor eleni, care încercau să-l ţină în frâu pe Râzboinicul cu barba stacojie. Prizonierul se prăbuşi la pământ, iar străjerii se traseră înapoi. Chipul încruntat al comandantului se ivi prin deschizătura din perete. Bărbatul ţinea în mână strigilul ascuns de Eretaia şi bocceluţa cu mâncare.

— Ce se petrece aici? îi luă la întrebări bărbatul.

Eretaia se uita palidă când la Sosi, când la Rasim.

Sosi trase adânc aer în piept, încercând să găsească o explicaţie plauzibilă, care să-i scoată măcar pe jumătate din bucluc.

Rasim îşi frecă încheieturile.

— Theron şi Eretaia l-au împiedicat pe bărbatul acela să mă salveze, zise el.

— *Să te salveze?* se minună Eretaia. Poate să te tortureze…!

Comandantul se strecură înăuntru şi aruncă mâncarea şi strigilul pe jos. Îl privi gânditor pe Rasim, apoi îşi concentră atenţia asupra lui Sosi şi Eretaia.

— N-o să vă întreb ce căutaţi voi doi aici în toiul nopţii sau de ce-aţi ascuns o bocceluţă cu mâncare în tufişuri şi nici măcar de ce săpaţi o gaură în zid, le zise el. Asta e de datoria judecătorilor să afle. Dar *aş vrea* să ştiu cum de a reuşit un Războinic de-al lui Ahriman să se infiltreze în tabăra mea şi ce are el de-a face cu un sclav angajat să alerge caii.

Rasim strânse din buze, totuşi Sosi observă privirea băiatului aţintită asupra bocceluţei mirosind a brânză.

Comandantul oftă şi le făcu semn oamenilor lui, care zăboveau ameninţător în cadrul uşii.

— Fie cum vrei tu. În ceea ce te priveşte, aşteptăm instrucţiunile de la Elis care trebuie să sosească mâine. Din păcate, Războinicul pe care l-am prins astă-seară n-o să ne dea prea multe răspunsuri. Se pare că a reuşit să cadă exact în sabia unuia dintre oamenii mei. Între timp însă, o să-ţi dublez paza. Voi doi de colo, luaţi strigilul şi treceţi înapoi în tabără. Încercaţi să vă odihniţi. Aţi avut parte de suficiente aventuri pe ziua de azi. Şi tu, persanule, dă mâinile încoace!

Rasim întinse mâinile, dar Eretaia sări în faţa lui.

— Nu poţi să-l legi din nou! Uită-te la încheieturile lui! E o cruzime…

— Scoateţi-o de aici! porunci comandantul. Şi să meargă cineva la tămăduitoarea aceea ca s-aducă o alifie pentru mâinile băiatului. N-am văzut în viaţa mea o arsură mai urâtă ca asta. Nu fi prostuţă, fetiţo! Doar nu crezi că eu am dat ordin să fie atârnat de grinzi?! Eu nici măcar n-am ştiut de toată povestea asta. Slăvit fie Zeus că am ajuns la timp… Poţi să laşi mâncarea, continuă el, când Eretaia ridică mâncarea învelită în baticul ei. Cred că băiatul are nevoie de ea. Şi-ar fi mai bine să-i dăm şi ceva de băut. Doar nu vrem să cadă din picioare înainte să ne dea nişte răspunsuri, nu-i aşa?

Rasim îi aruncă o privire tăioasă comandantului. Băiatul desfăcu bocceluţa şi îşi îndesă o bucată de pâine în gură, înainte să se răzgândească vreunul dintre ei. Mestecă lacom şi închise ochii. Când îi deschise, privirea lui era la fel de chinuită ca şi mai înainte. Dar îşi îndreptă spatele, reveni cu picioarele pe pământ şi se uită dârz în ochii comandantului elen.

— Dacă promiteţi că mă veţi apăra de Războinicii lui Ahriman, atunci le voi spune judecătorilor voştri tot ceea ce ştiu, zise el.

Comandantul încuviinţă din cap:

— Te vom apăra. Îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Nu-ţi face griji, nu vor mai răzbi să se apropie atât de mult.

Rasim clătină din cap, de parcă s-ar fi îndoit de spusele comandantului. Luă o nouă îmbucătură din pâine şi-i zâmbi timid Eretaiei.

— Îţi mulţumesc, îi şopti el. Mă bucur că ai venit.

***

A doua zi, când convoiul se puse în mişcare într-un târziu, toată lumea părea abătută. Judecătorul Lysanias, aflat într-o stare febrilă, fusese trimis înapoi la Elis ca să primească îngrijirile necesare, într-una dintre căruţele trase de catâri ale sătenilor. În acelaşi timp, Judecătorul Demetrius venise el însuşi ca să-i escorteze pe băieţi până la Olympia.

Profitând de dimineaţa liberă, Antrenorul Hermon strecură câteva ore de antrenament, nelăsându-i lui Sosi prea mult timp la dispoziţie ca să reflecteze asupra evenimentelor din seara precedentă. După câteva exerciţii energice de încălzire, cei şase

băieţi înscrişi la proba de sprint se întrecură pe o distanţă de şase sute de paşi, măsurată şi delimitată de Hermon însuşi pe Drumul Sacru. Soldaţii eleni şi sătenii din Piera se aliniară de o parte şi de alta a drumului pentru a-i încuraja. După întâmplarea cu otrava de la fântână şi cea cu Războinicul ascuns printre ei, perspectiva unei curse destinsese un pic atmosfera şi entuziasmase mulţimea.

Cursa totuşi era doar de amuzament. Pericle şi Samos discutau în timp ce alergau. Kallias ratase startul, ca de obicei, şi abandonase la jumătatea cursei. Dion era încă tăcut după incidentul de la fântână, iar Sosi se tot gândea la ce-i făcuse Războinicul lui Rasim, cu flacăra indigo şi se întreba în sinea lui de ce atacatorii cu bărbi stacojii îşi luau viaţa atât de repede. Agis era singurul care alerga de parcă ar fi fost la o competiţie adevărată, aşa că, după ce ieşi învingător, îşi petrecu restul dimineţii lăudându-se cum va câştiga el la Olympia, dacă ei nu-şi vor veni în fire.

Între timp, Judecătorul Demetrius îşi petrecuse dimineaţa împreună cu Rasim şi comandantul elen în baracă, de unde ieşise destul de preocupat pe la amiază. Rasim fusese escortat afară ceva mai târziu, cu încheieturile bandajate şi tălpile oblojite. Se îndreptă şchiopătând către care, îşi struni mânzul cel sur şi îl înhăma pentru drum, apoi vizitiul îi întinse o mână de ajutor, iar băiatul săltă pe cal. Pericle se încruntă la tânărul persan, dar nu comentă. În continuare, Pericle şi Eretaia se instalară într-un car adus de Judecătorul Demetrius de la Elis, în timp ce Sosi urma să călătorească alături de gărzile care îl păzeau pe Rasim. Din ordinul Judecătorului Demetrius, trupul Războinicului fu şi el transportat în cadrul convoiului, pentru ca preoţii din Olympia să îi poată examina mâinile arse de flacăra indigo. Iar acum, băieţii îşi dădeau cu părerea despre iminenţa următorului atac.

Tot drumul până la Letrini, Rasim netezi gâtul mânzului şi îi vorbi în şoaptă, pe limba lui. Când Sosi se aplecă să-l întrebe pe Rasim: „Ce i-ai spus Judecătorului?”, băiatul îi făcu cu ochiul străjerului şi-i răspunse că era confidenţial.

Singurul moment în care tânărul păru să-şi piardă stăpânirea fu atunci când Sosi îl întrebă ce dorea de fapt Războinicul cu

barba stacojie. Rasim strânse mai tare hăţurile în mâini, iar mânzul cel sur fornăi şi se smuci.

— Voia doar să mă sperie, zise el.

Sosi se gândi la flacăra indigo.

— Dar ce *îţi făcea,* Rasim? Firul acela de păr înnodat în frânghie era al tău, nu-i aşa? Iar flacăra aceea pe care o ţinea în mână nu era naturală. Îşi folosea cumva puterile magice asupra ta? Şi ce-o să facă ceilalţi Războinici după ce vor afla că ai stat de vorbă cu Judecătorul Demetrius?

Rasim zâmbi liniştit şi zise apăsat:

— Nu vor afla.

— Dar dacă ei…

— Dă-mi pace, te rog, îi zise tânărul persan. Îl tulburi pe Fulger.

Sosi era sigur că băiatul ştia mai multe despre Războinici decât îi spusese Judecătorului, dar se gândi c-ar fi mai bine să nu vorbească despre asta de faţă cu gărzile. Aşa că se hotărî să aştepte până vor ajunge la Letrini şi căzu pe gânduri, întrebându-se ce era cu jocul ăla al lui Nike şi cum putea să dea de mama sa odată ajuns în Olympia. Nu ştia mai nimic despre locul acela. Măcar de l-ar fi întrebat câte ceva pe Theron despre asta înainte să plece.

Capitolul 8

LETRINI

După ce ajunseră la Letrini, convoiul se risipi. Caii şi îngrijitorii se îndreptară către adăposturile lor de la marginea oraşului, în timp ce băieţii fură găzduiţi în casa de oaspeţi, unde li se transmise că era spre binele lor să nu părăsească incinta până în dimineaţa următoare. În ciuda protestelor, Eretaia fu despărţită de fratele ei şi trimisă alături de celelalte femei la adăposturile din interiorul aşezării. Cadavrul Războinicului fu depozitat, la rece, într-o magazie, iar comandantul elen postă gărzi pe coridoare şi în dreptul fiecărei scări, ferestre şi uşi. Judecătorul Demetrius poruncise ca gărzile să aibă capetele descoperite. Se pare că nimeni nu luase în consideraţie ideea că bărbile stacojii ar fi putut fi rase, însă Sosi se gândi că măsura fusese probabil luată pentru a observa mai uşor străinii, care cu siguranţă ar fi ieşit în evidenţă în rândurile elenilor. Băiatul oftă. După cum stăteau lucrurile, nu întrezărea nici o cale de discuţie cu Rasim, în noaptea aceea, despre magia Războinicilor.

Cina se dovedi un adevărat festin. Cele mai bune bucate, care să alimenteze vigoarea şi energia – carne, peşte, brânză, măsline, fructe şi pâine proaspătă – fuseseră aduse în sala cea mare de la ultimul etaj; încăperea era atât de cufundată în tăcere, de parcă băieţii s-ar fi antrenat pe rupte toată ziua, ca la Elis. Tinerii mâncaseră mai mult din respect pentru regimul lor de cantonament, decât din necesitate. Câţiva băieţi mai şovăielnici se unseră cu ulei şi îşi masau, pe rând, muşchii. Restul se aşezară pe saltelele de paie şi începură să şuşotească.

Pericle profită de ocazie ca să îşi examineze strigilul.

— Şi mâine... Olympia, zise el satisfăcut că strigilul era într-o stare bună, deşi fusese greu încercat la zidul din Piera.

— Credeţi că vom fi în siguranţă acolo? întrebă Kallias.

— Bineînţeles! zise Agis. Nici măcar Războinicii ăia idioţi nu vor îndrăzni să ne atace pe tărâmul sacru al Altisului din Olympia! De-aia ne şi trimit acolo mai devreme, nu? Agită una dintre hidriile umplute cu apă şi se uită cu luare-aminte în fundul cupei sale. Ca să fiu mai la obiect, credeţi că e în regulă dacă beau chestia asta?

— Întreabă-l pe Theron! zise Pericle, atacându-l pe Sosi. Pare destul de prietenos cu perşii. Doar a încercat să-l elibereze pe Rasim noaptea trecută, nu-i aşa, macedoneanule?

Sosi nu era prea încântat de felul în care îl privea Pericle.

— Sora ta m-a rugat s-o ajut. Nu puteam s-o las de una singură să-l salveze pe Rasim.

— Sora mea era cât pe ce să moară din cauza ta.

Chipul lui Pericle deveni şi mai aspru. Agis şi Kallias se uitară nedumeriţi unul la altul. Samos se duse să se aşeze lângă Dion, încercând să-l încurajeze pe puşti că erau în siguranţă aici. Clătină din cap auzindu-l pe Pericle.

Sosi murmură şocat:

— A fost ideea Eretaiei...

Pericle, a cărui tăcere ascundea probabil o doză mare de încordare, îl apucă pe Sosi de tunică şi îl lipi de perete. Strânse aprig bucata de cârpă şi îşi apropie chipul de cel al lui Sosi.

— Nu uita ca pot să te pun la pământ oricând am chef, macedoneanule! mârâi el. Dacă sora mea va fi rănită datorită vreunui complot încâlcit al perşilor, legat de regele vostru macedonean, să ştii că termin ce-a început Războinicul care ţi-a străpuns piciorul.

Sosi renunţă să-i mai dea explicaţii. Se lăsă moale în mâinile lui, lucru care păru să sporească enervarea puştiului blond.

— De ce nu te lupţi, macedoneanule? şuieră el printre dinţi. Nici azi de dimineaţă, în timpul cursei, nu ţi-ai dat prea mult silinţa. L-ai lăsat pe Agis să câştige.

— Hei, nu-i adevărat! protestă Agis. Eu am fost suficient de bun, încât să merit victoria.

Samos clătină iarăşi din cap.

— Taci, Agis! Pericle, dă-i drumul! Theron a fost prima victimă a Războinicilor, nu v-aduceţi aminte? Doar nu-i vina lui că împăratul Alexandru a invadat Persia şi i-a înfuriat. Mai bine ne-am folosi energia ca să găsim o soluţie să-i oprim pe aceşti Războinici, înainte de a-i ataca şi pe alţii, în loc să ne încăierăm între noi.

Pericle îşi încleştă şi mai tare pumnul. Dar furia îl părăsi şi îi dădu drumul lui Sosi oftând.

— Îmi pare râu, zise el, dându-se înapoi. Dar îmi fac griji pentru Eretaia. Oare de ce o fi atacat-o Războinicul ăla la Elis? Nu are logică.

— Poate a confundat-o cu altcineva, zise Sosi, amintindu-şi cum o confundase şi el pe Eretaia cu Nike la Piera.

Pericle făcu o grimasă.

— Vrei să spui că sora mea arată ca un băiat?

— Nu, dar trebuie să recunoşti că aduce puţin cu prietena ei, Preoteasa Nike, atunci când îşi pune pelerina.

— Şi ce motiv ar avea Războinicii să fie pe urmele Preotesei Nike?

Samos grăi:

— Theron are dreptate. Probabil că sora ta a fost confundată cu altcineva, iar în acest caz, nu se află în pericol ca noi, ceilalţi. Dar şi Pericle are dreptate, Theron. Chiar nu ţi-ai dat deloc silinţa să câştigi în dimineaţa asta. Până şi Dion ţi-a luat-o înainte, iar bietul puşti cred că a devenit aşa rapid după ce a băut din ierburile vrăjitoarei ăleia din Piera. Chiar nu-ţi stă în fire să te comporţi astfel.

— Dar nici tu nu ţi-ai dat silinţa, Samos, îi arătă Sosi. Tu şi Pericle stăteați *de vorbă.*

Samos zâmbi.

— Haideţi să recunoaştem: niciunul dintre noi n-o să câştige proba de sprint pentru juniori decât dacă Războinicii îi otrăvesc pe toţi ceilalţi participanţi înscrişi în competiţie.

Băiatul reuşise să facă haz de necaz.

— Noi ne păstrăm energia pentru lupte şi pentru pugilism. Dar tu eşti un alergător atât de bun, încât ai fi putut câştiga cursa de

azi-dimineaţă chiar dacă ai fi alergat cu spatele şi cu ochii închişi.

— Aveam altele pe cap, zise Sosi, întrebându-se cum ar fi ieşit Theron dintr-o astfel de situaţie.

Probabil că ar fi inventat vreo scuză legată de probleme de sănătate.

— Drumul Sacru e plin de gropi, continuă el. N-am vrut să-mi forţez prea mult piciorul înainte de marele eveniment. Tendoanele mele sunt încă un pic slăbite.

Spre uşurarea lui, ceilalţi părură să înghită explicaţia. Până şi Agis aprobă din cap.

— Oricum, a fost o cursă stupidă, zise el. Chiar nu i-am înţeles rostul. Nici măcar nu mi-au dat o ghirlandă fiindcă am ieşit învingător.

Samos îl încuviinţă.

— Cred că Judecătorul Demetrius l-a sfătuit pe Antrenorul Hermon să organizeze cursa doar ca să ne mai alunge gândurile de la Războinici. Chiar, s-a mai gândit cineva ce alte motive ar putea avea să ne atace?

Se aşternu tăcerea.

— Poate că are vreo legătură cu Nike şi jocul ăla al ei, zise Sosi, amintindu-şi conversaţia ciudată pe care o avusese cu preoteasa la Elis. Dar dacă ei nu încearcă să oprească, de fapt, proba de sprint pentru tineri? Poate că sunt pe urmele celor consideraţi ca favoriţi la proba lor– cei aleşi de Nike. Până acum, m-au atacat pe mine cu o suliţă, Pericle a fost fugărit cu un car de luptă la Elis, iar acum s-au luat de Rasim. Practic, au fost atacaţi favoriţii de la proba de sprint, lupte şi curse de cai. Mai rămâne o singură probă la evenimentele pentru tineri: pugilismul.

Toţi ochii se întoarseră către Samos, care dădu din cap aprobator.

— Da, e destul de logic. Asta înseamnă că va trebui să fiu cu ochii în patru de aici până la Olympia.

Samos vorbise din nou pe un ton extrem de jovial. Dar de data asta, nimeni nu râse.

— Dar s-au luat şi de mine! zise Agis. Nu v-aduceţi aminte de lasoul care mi-a ars mâna atunci, în pădure?

— Păi…

Samos se uită complice la Sosi.

— S-ar putea să fi fost o greşeală la mijloc. Nu cred că Războinicii au fost atât de neatenţi încât să scape funia aia din greşeală, ceea ce înseamnă că au lăsat-o acolo în mod deliberat. Când au văzut, probabil, că piciorul lui Theron s-a vindecat mai repede decât crezuseră ei, au lăsat funia aia acolo, gândindu-se că Theron va răscoli pădurea în căutarea unor dovezi. Ceea ce a şi făcut. Doar că tu i-ai smuls funia din mâini înainte să îşi facă efectul asupra lui.

Agis se încruntă.

— Chiar dacă toţi cred că nu am stofă de învingător, să ştiţi că tot am o şansă să câştig. Mai ales dacă piciorul lui Theron e încă slăbit. Mereu m-am gândit ca e destul de ciudat felul în care s-a vindecat el aşa, peste noapte.

Îl privi bănuitor pe Sosi.

— Rasim era şi el în pădure în ziua aceea, le aminti Kallias.

— Da! se lumină Samos. Începe să aibă sens. Probabil că lasoul îi era destinat *lui,* numai că Theron a ajuns acolo înaintea lui. Doar ţi-a spus că îl căuta, nu-i aşa, Theron?

Sosi încuviinţă din cap.

— Jocul lui Nike nu e decât o distracţie puerilă, care le ţine pe fete ocupate cât ne întrecem noi, zise Pericle. Dar presupun că, dacă a pariat cineva bani buni pe alţi câştigători, atunci ar putea angaja pe cineva care să se asigure că învinge cine trebuie…

Dion păli.

— Dar asta înseamnă să trişeze! Ar trebui să îi anunţăm pe judecători.

Agis clătină din cap.

— Nu, nu mi se pare logic! Ce om cu mintea întreagă ar angaja un persan pentru o treabă în care a băgat o căruţă de bani? Şi-apoi, cum rămâne cu apa otrăvită din fântână? Asta nu era destinată unui atlet anume, nu credeţi? Ne-ar fi putut omorâ pe toţi!

Căzură din nou pe gânduri, îngrijoraţi.

Samos oftă.

— Agis are dreptate. Povestea asta cu otrava n-are nici un sens. Singurul care a avut de suferit, de fapt, a fost Judecătorul

Lysanias, pentru că el a băut cel mai mult. Îşi masă ceafa. Pe Zeus, sunt prea obosit să mă gândesc acum la asta! Propun să mergem cu toţii la culcare, iar mâine-dimineaţă poate reuşim să-i împărtăşim Judecătorului Demetrius bănuielile noastre. Oricum, probabil că Rasim i-a spus deja ce planuri au Războinicii.

— Eu pun pariu că nu i-a spus nimic. E băgat în toată povestea asta până peste cap, zise Pericle încruntat, iscând astfel o nouă discuţie referitoare la o posibilă legătură între tânărul sclav şi sabotori.

Kallias căscă şi se întinse pe salteaua lui de paie oftând.

— Ei, gaşcă, voi puteţi să vă certaţi şi toată noaptea dacă aveţi chef, dar eu, unul, mă bag în pat, fiindcă altfel n-o să-mi pot perfecţiona startul înainte de Jocuri!

Nici măcar Agis nu îndrăzni să comenteze, ceea ce spunea multe despre tulburarea lor.

— Trebuie să-l facem noi pe Rasim să vorbească, hotărî Pericle. Probabil că ar fi mai bine să aşteptăm până ajungem în Olympia. Cred că acolo vom reuşi să-l prindem singur. Între timp, propun să fim toţi cu ochii în patru, ne-am înţeles? E valabil şi pentru tine, Agis! Om fi noi adversari la Jocuri, dar până atunci va trebui să lucrăm în echipă, altfel *nu vor mai fi* nici un fel de Jocuri. Dacă vede cineva ceva suspect îi anunţă şi pe ceilalţi. Nimeni nu mai acţionează de capul lui, cum au făcut Theron şi sora mea noaptea trecută. De acum înainte vom acţiona împreună, toţi şase. Unde-s mulţi, puterea creşte. Ne-am înţeles? Kallias, asculţi ce spun?

Băiatul bolborosi ceva şi se întoarse căscând pe partea cealaltă. Era contagios. Dion începu şi el să caşte şi scăpă din mână mărul pe care îl tot molfăise. Samos zâmbi, ridică de pe jos mărul mâncat pe jumătate şi îl înveli pe puşti cu o pătură.

— Să aveţi cu toţii vise de victorie! le ură el, făcându-i amical cu ochiul lui Sosi.

Sosi făcu o grimasă. Dacă era adevărat că Războinicii îi urmăreau pe potenţialii câştigători, atunci mai mult ca sigur că toţi şi-ar fi dorit să fie ocoliţi de visele de victorie în noaptea aceea.

***

Sosi era sigur că nu va reuşi să adoarmă cu atâtea griji pe cap. Dar nici nu puse bine capul pe pernă, că se şi cufundă într-unul dintre coşmarurile sale.

Un bărbat se furişa printre băieţii adormiţi, înşiruiţi pe două rânduri în dormitor, strecurându-se printre resturile de mâncare şi hainele aruncate la-ntâmplare. Purta o pelerină lungă, iar chipul său era ascuns sub glugă. Se oprea în dreptul fiecărei saltele de paie, desfăcându-şi căuşul palmelor, pentru a-l examina pe fiecare băiat în parte, la lumina unei flăcări indigo.

Sosi stătea ţeapăn sub pătură, incapabil să se mişte. Totul părea atât de real! El şi ceilalţi alergători se aflau în fundul dormitorului. Dion alesese salteaua de paie de sub fereastră. Lângă el se afla Samos, şi lângă Samos, Sosi. Salteaua de lângă el era liberă, de parcă toţi ceilalţi băieţi ar fi simţit că e blestemat. Vizavi, Kallias se odihnea pe salteaua de lângă perete. Lângă el, era Agis, iar Pericle sforăia pe salteaua aflată faţă în faţă cu cea a lui Sosi. Pe măsură ce intrusul se apropia, inima lui Sosi începea să bată din ce în ce mai tare. Fiori reci îl străbătură atunci când zări preţ de o clipă o barbă stacojie ascunsă în umbra pelerinei.

Războinicul ajunse în dreptul lui Pericle, se ghemui la picioarele lui şi apropie flacăra de tălpile băiatului. Sosi se lupta cu firele nevăzute care-l ţineau legat de pat. Îşi imagina cum sare din pat şi-i strigă Războinicului să-l lase în pace pe Pericle. Probabil că făcuse vreun zgomot sau poate că Războinicul se simţise privit, pentru acesta că se răsuci brusc şi îl fixă pe Sosi.

Era chiar atacatorul pe care îl prinseseră la Elis. Cel care îl scuipase pe Sosi în sala judecătorilor şi care, mai târziu, se spânzurase în celulă.

Un zâmbet înflori pe buzele Războinicului.

— Aşadar, magia nu are efect soporific şi asupra ta.

Accentul lui îi zgâria creierul lui Sosi ca un strigil.

— Treaba cu otrăvitul fântânii a fost cam stângace. Trebuia să-mi dau seama că judecătorul vostru va bea primul şi totul va ieşi la iveală. Cred că a venit vremea să aflăm ce eşti tu şi de ce mi-e atât de greu să mă apropii de prietenii tăi.

Se aplecă asupra lui Sosi şi îşi desfăcu palmele.

Flacăra indigo deveni şi mai luminoasă atunci când îi atinse obrazul lui Sosi, iar durerea teribilă pe care băiatul o resimţi îl eliberă. Se putea mişca! Ţâşni din pat icnind şi tăbărâ asupra Războinicului.

— Tu l-ai rănit pe fratele meu cu suliţa aceea, nu-i aşa? urlă el, prăvălind-l pe atacator la pământ.

De îndată ce îl atinse pe Războinic, Sosi înţelese că totul se petrecea aievea. N-avea timp să se întrebe cum de înviase bărbatul. Războinicul se zvârcolea sub el, încercând să scoată ceva din pelerină. Un miros înţepător îi întoarse stomacul pe dos lui Sosi. Flacăra căzu pe podea sfârâind.

— Pericle! Samos! strigă Sosi, ţintuindu-l pe Războinic la pământ printr-o manevră pe care o învăţase în tabăra de antrenament. Treziţi-vă cu toţii! E un Războinic în dormitor!

Flacăra se stinse, şi magia soporifică se evaporă, eliberându-i pe ceilalţi băieţi. Pericle gemu şi se ridică masându-şi piciorul. Analiză situaţia dintr-o privire şi sări în ajutorul lui Sosi, pentru a-l imobiliza pe intrus, în partea cealaltă a încăperii, băieţii se întrebau buimăciţi ce se întâmplă.

— Nu lăsaţi gărzile înăuntru! îi instrui Pericle, înşfăcându-l pe prizonier ca un adevărat luptător şi trăgându-i gluga de pe cap. Theron, ţine-i bine braţele, aşa! Kallias, tu ţine-l de picioare. Samos, treci încoace.

Împreună, reuşiră să-l imobilizeze pe Războinicul care încă se mai zbătea. Carnea lui era uscată şi fierbinte. Lui Sosi nu-i ieşea din minte un lucru: „S-a spânzurat. Ar trebui să fie mort“.

— Vorbeşte! şuieră Pericle printre dinţi, strângându-l de gât cu braţul lui viguros. Ce cauţi aici? Ce planuri aveţi pentru Jocuri?

Războinicul scuipă şi continuă să se zbată. Sosi îl ţinea îndârjit de încheieturi, chiar dacă simţea cum îl ard.

— Trage-i un pumn, Samos, zise Pericle.

Pugilistul ezită. Apoi, se uită la Dion care tremura lipit de perete şi îi aplică două lovituri în nas. În mod surprinzător, nu curse nici o picătură de sânge.

— Vorbeşte! porunci Pericle. Nu-ţi dăm drumul până nu vorbeşti. Dacă ne spui adevărul, poate că o să-ţi dăm drumul pe fereastră înainte să sosească gărzile.

Privirea Războinicului scânteia de duşmănie. Tot încerca să se întoarcă, pentru a-l putea privi pe Sosi.

— Eliberaţi-mă, zise el cu răsuflarea întretăiată. Altfel o să vă pară rău.

Pericle îl strânse şi mai tare de gât, sufocându-l.

— Cum adică o să ne pară rău? Puneţi ceva la cale pentru Jocuri? Dacă nu vorbeşti, o să te dăm pe mâna elenilor chiar acum!

Războinicul izbucni în râs.

— Credeţi că asta mă sperie? şopti el. Mă face din ce în ce mai puternic. Ce-ţi mai face piciorul, luptătorule?

Iniţial, Sosi nu înţelese la ce se referea Războinicul. Apoi, îşi aminti cum acesta se ghemuise la picioarele lui Pericle cu flacăra în mâini.

— Ce i-ai făcut lui Pericle? îl chestionă el.

Războinicul strânse din buze.

— O să aflaţi voi curând.

Chipul lui Samos se întunecă. Îl lovi din nou pe prizonier.

— Ce căutai aici? Şi cum de ai reuşit să intri?

Gărzile se îmbulzeau agitate în faţa uşii, alertate de zgomot. Băieţii, pe care Pericle îi instruise să nu le permită să intre, încercaseră în zadar să blocheze drumul. Dion se holba tremurând la prizonier.

— Daţi-i drumul, şopti el. Vă rog! N-o să mai scoatem nimic de la el. Şi ar putea să rănească pe altcineva.

Războinicul izbucni în râs.

— Puştiul vostru e înţelept.

Pericle se uită sumbru la piciorul pe care şi-l încolăcise în jurul taliei Războinicului, prinzându-şi gleznele una de alta. Sosi se agăţase de el cu înverşunare. Gărzile elene înaintau spre prizonier cu săbiile scoase şi cu o expresie îndârjită pe chip.

— Bravo, băieţi, zise unul dintre bărbaţi. Ne ocupăm noi de-aici înainte.

Pericle îşi descolăci picioarele şi îşi masă una din gambe. Kallias dădu drumul picioarelor Războinicului. Samos se dădu înapoi şi îşi frecă încheieturile degetelor. Numai Sosi nu-l slăbea din strânsoare pe prizonier. Ştia că, dacă-i dădea şi el drumul, Războinicul ar fi reuşit să scape.

Deşi era înconjurat de săbii, prizonierul continua să se zbată în strânsoarea lui Sosi.

— Nu poţi să mă ţii la nesfârşit, icni el. Renunţă. Poate că eşti imun la puterile mele, dar sunt alte moduri în care te pot răni. Spre exemplu, ştiu unde este mama ta.

Urme de fum se strecurau printre degetele lui Sosi. Mirosul camei arse îi umplu gura, făcându-l să regrete că era înzestrat cu simţuri paranormale. Războinicul îşi trase mâinile râzând.

Elenii se puseră rapid în mişcare, dar, înainte să-l apuce de braţe, Războinicul se aruncă în săbiile lor cu un urlet sălbatic. Bărbaţii îşi retraseră armele blestemând, dar era prea târziu. La fel ca şi persanul din Piera, bărbatul preferase să moară decât să cadă în mâinile lor.

Sosi sufla în palmele băşicate şi se uita pierdut la cadavru. „Eu“, spusese Războinicul. „Eu“, de parcă ar fi plănuit să se întoarcă. Deja „murise“ o dată la Elis; şi totuşi, cadavrul lui dispăruse, iar acum pretinsese că el fusese cel care a otrăvit Fântâna Sacră. Faţa Războinicului din Piera era acoperită de coif, aşa că putea fi vorba despre acelaşi individ. Îşi aminti de spusele lui Nike. *E ceva ciudat cu sabotorii ăştia.* Corpul intrusului nu emanase nici un pic de căldură în întuneric, iar acum din el nu cursese nici un pic de sânge.

— Trebuie să distrugeţi cadavrul ăla! glăsui el, cuprins de prevestiri sumbre.

Bărbaţii clătinară din cap:

— Judecătorul Demetrius va dori să-l examineze mai întâi. Nu-ţi face griji, o să-l punem alături de celălalt. Şi acum, băieţi, încercaţi să dormiţi puţin. E cineva rănit?

Se uită la Pericle, care îşi masa încă gamba, dar acesta, zise mormăind că probabil a făcut o întindere de muşchi.

Sosi îi privi pe străjeri cărând cadavrul Războinicului mai îngrozit decât în noaptea în care îşi descoperise blestemul.

— Era deja aici, şopti el. Jos, în magazie. Aşa a reuşit să treacă de gărzi. Nimeni nu păzeşte un cadavru, nu-i aşa?

Dar ceilalţi dezbăteau deja cu înfrigurare subiectul, aşa că nu-l auziră.

***

În dimineaţa următoare, în timp ce băieţii îşi luau micul dejun, Judecătorul Demetrius îşi făcu apariţia în dormitor. Era însoţit de comandantul gărzilor elene şi de doi dintre oamenii lui. Cearcănele comandantului şi barba lui nerasă dovedeau că acesta stătuse de veghe toată noaptea. Îşi roti privirea prin încăpere, zăbovind asupra fiecărui băiat în parte, în timp ce Judecătorul Demetrius păru să se încrunte la toţi deodată.

— Am veşti proaste, zise judecătorul.

Toată lumea amuţi. Toată dimineaţa se discutase asupra unei singure teme, aşa că era de înţeles la ce se referea judecătorul. Sosi simţi cum îl furnică pielea. Samos îi zâmbi încurajator lui Dion. Pericle încerca să se lase cu toată greutatea pe piciorul şubred, prefăcându-se că nu se resimte.

— Intrusul pe care gărzile l-au prins noaptea trecută a evadat, continuă Judecătorul Demetrius, ridicând mâna pentru a reduce la tăcere murmurele îngrijorate care izbucniseră în încăpere. Se pare că a simulat moartea. Până am ajuns eu la magazie ca să examinez cadavrul, omorâse deja doi oameni şi dispăruse fără urmă. Ba mai mult, odată cu el a dispărut şi cadavrul persanului care s-a infiltrat printre noi la Piera. E o situaţie cum nu se poate mai nefericită, căci doream ca preoţii din Olympia să cerceteze acest cadavru.

Pe Sosi îl trecură fiori reci pe şira spinări. Samos clătină din cap, de parcă ar fi tăgăduit spusele judecătorului. Pericle îşi cruţă piciorul schiţând o grimasă. Agis mârâi înfundat. Dion păli.

— Şi asta nu-i tot, continuă judecătorul. Se pare că tânărul sclav persan, care s-a alăturat alaltăieri convoiului nesocotind ordinele, a furat un car şi a plecat împreună cu el. Carul a fost cu siguranţă folosit pentru a transporta cadavrul. Chipul lui se întunecă şi aruncă o privire sumbră prin încăpere. În lumina celor întâmplate, suntem siguri că Rasim colaborează cu aceşti sabotori. Când am stat de vorbă cu el la Piera, a încercat să mă convingă să nu aduc trupul intrusului la Letrini. Mai mult ca sigur că aceşti conspiratori se tem, dintr-un motiv sau altul, să nu le examinăm cadavrele. Acest Rasim a furat doi mânji extrem de valoroşi, ca să nu mai punem la socoteală şi carul de antrenament, care face o avere. Proprietarul lor o să ceară ca băiatul să fie prins şi pedepsit. Tăcu, lăsând cuvintele să-şi facă

efectul. Theron, vreau să discut ceva cu tine. Ceilalţi, mergeţi afară şi aşteptaţi în care. Ideal ar fi să ajungem cât mai repede la Olympia.

Şi-aşa, după părerea mea, călătoria asta se întinde deja prea mult.

Băieţii se uitară pieziş la Sosi, întrebându-se ce-ar putea avea judecătorul de discutat cu el.

Judecătorul se încruntă.

— Ce-i cu voi? Mişcaţi-vă! Cu cât plecăm mai repede, cu-atât vom ajunge mai curând la Altis, unde veţi fi la adăpost.

Încăperea fu cuprinsă de un freamăt.

— Ăăă, domnule? zise Samos. Ne făceam griji pentru Judecătorul Lysanias. Ştiţi cumva dacă se simte mai bine?

Judecătorul Demetrius se întoarse către tânărul elen.

— S-a simţit destul de rău după ce a băut din apa otrăvită, dar acum e îngrijit cum se cuvine la Elis. Când am plecat eu, era slăbit, dar se recupera. Fântâna din Piera a fost temporar închisă, până se va curăţa bazinul. A fost testat chiar şi izvorul, dar se pare că apa este potabilă. Trebuie doar să fie curăţate canalele, iar apoi apa îşi va urma cursul. N-aveţi de ce să vă faceţi griji: totul va fi în ordine până vor ajunge acolo atleţii seniori şi ceilalţi judecători.

Sosi îşi muşca limba, în timp ce băieţii îşi înşfăcau boccelele şi se strecurau printre străjerii de la uşă. Îşi făcuse atâtea griji tot gândindu-se la Războinicul de noaptea trecută, încât uitase de sărmanul Judecător Lysanias.

— Ce-i cu tine azi, Theron? începu Judecătorul Demetrius pe un ton arţăgos. Am întrebat ce căutaţi tu şi cu sora lui Pericle în coliba din Piera, unde Rasim era ţinut prizonier. Deci? Sunt ochi şi urechi. Ce motiv plauzibil ai care să mă facă să nu te descalific din cursa pentru Jocuri?

Sosi se obişnuise ca lumea să-l strige *Theron,* dar, preţ de o secundă, mintea lui se blocă şi nu reuşea să-şi aducă aminte cine era de fapt. Nu ştia ce-l măcina mai tare: faptul că avusese dreptate în privinţa Războinicilor, sau că avusese încredere în Rasim?

— Ne-am gândit că nu e drept, zise el.

— V-aţi gândit ce nu era drept?

— Războinicul acela îl *tortura!* zise Sosi ferm. Era îngrozitor. Nu cred că-i ajută pe Războinici de bunăvoie.

Sosi îi explică judecătorului cum Rasim oprise carul şi că era imposibil să ajungă până la Piera ca să otrăvească fântâna.

Judecătorul făcu ochii mici.

— Am discutat deja cu Eretaia. Şi mi-a spus cum a oprit el caii şi cât de curajos a fost. Cred că fata spune adevărul, în ciuda înfloriturilor romanţioase, iar povestea ei seamănă cu a ta. Oftă. Prea bine. Momentan sunt dispus să cred că aţi fost amândoi fascinaţi de charisma lui Rasim, aşa că o să te las să-ţi continui antrenamentul. Dar să ştii că sunt cu ochii pe tine, macedoneanule! Dacă mai încâlci o singură dată regulile, vei fi descalificat din competiţia olimpică.

— Domnule, l-am văzut pe Războinicul acela murind noaptea trecută! i se dezlegă limba lui Sosi, prinzând curaj. Toţi l-am văzut, iar eu… eu cred că era acelaşi Războinic care s-a sinucis şi data trecută. Probabil că de aceea v-a sfătuit Rasim să nu luăm cadavrul cu noi, ci să-l lăsăm la Piera; pentru că ştia că va reînvia şi va ataca din nou.

Judecătorul Demetrius îl conduse jos, să se alăture celorlalţi.

— Theron, nu-ţi forţa norocul. Gărzile mi-au spus că nu era nici un pic de sânge. De bună seamă că şi-a simulat propria moarte, ca gărzile să-l lase nesupravegheat, să poată fura cadavrul celuilalt Războinic, iar apoi să evadeze cu ajutorul lui Rasim. Pun pariu că spionul ăla mic abia aştepta să se facă nevăzut, de îndată ce-a aflat că am venit să-l înlocuiesc pe Judecătorul Lysanias. Şi-acum, hai să terminăm cu prostiile, da? Morţii nu învie pur şi simplu ca să-i ucidă pe alţii. Aceşti Războinici ai lui Ahriman sunt nişte sabotori obişnuiţi, care apelează la metodele clasice de intimidare, încercând să ne convingă pe noi că sunt nişte vrăjitori invincibili. O să-i prindem noi, fii pe pace! Şi atunci ai să vezi că sunt la fel de normali ca şi noi.

„Dac-ai şti tu“, îşi zise Sosi în gând, întrebându-se cum ar fi reacţionat judecătorul dacă i-ar fi dezvăluit blestemul său chiar în acea clipă.

Capitolul 9

SOSIREA

Drumul de la Letrini la Olympia nu era atât de lung pe cât fusese cel de la Elis până-ncoace. Totuşi, convoiul nu înainta prea rapid, căci Drumul Sacru, care cotea spre est, urmând albia râului Alpheios prin centrul regiunii, îi scoase direct în mijlocul mulţimii de spectatori, care sosea în porturile de pe coasta mării. Cei avuţi veneau călare pe armăsari sau în care aurite, cu alaiuri de servitori cărându-le echipamentele de drumeţie. Ceilalţi veneau în căruţe sărăcăcioase de la ţară, călare pe catâri şi pe măgari sau pur şi simplu pe jos, înveşmântaţi într-o pelerină care să le ţină de cald noaptea. Chiar şi râul era plin de bărci, plute şi canoe, care vâsleau împotriva curentului, de-ai fi zis că Alpheios stă să-şi iasă din matcă.

Sosi se abţinea să nu tuşească de la praful pe care caii îl săltau în urma lor. Judecătorul Demetrius, lesne de identificat după pălăria lui cu boruri largi, se zărea în fruntea convoiului ca o pată purpurie îmbâcsită, strigând mulţimii să elibereze drumul. Comandantul le poruncise oamenilor lui să-i ţină pe călători departe de care, misiune ce se dovedi însă imposibilă pe un drum atât de solicitat ca acesta. Mulţimea scrută carele, dar, când înţelese că nu era vorba de nişte atleţi celebri, începu să-i înghesuie ca pe nişte spectatori obişnuiţi. Nici măcar ameninţările Judecătorului Demetrius că nu va mai permite accesul spectatorilor pe stadioane nu reuşiră să elibereze drumul.

Străbătură încă două sate, îşi aşteptară rândul la traversarea podului, acolo unde râul Kladeos se vărsa în Alpheios şi traseră într-un scuar, mărginit în două părţi de colonade albe şi strălucitoare. Mulţimea se împrăştie de-a lungul ţărmului, bătându-se pe locurile de tabără, iar comandantul reuşi, în sfârşit, să-şi strângă oamenii în formaţie militară. Judecătorul Demetrius le ordonă tuturor să se dea jos, iar Sosi coborî din car, ferindu-se de cai, şi se duse să se alăture celorlalţi.

Băieţii mai mici priveau de jur împrejur cu gura căscată, ţinându-şi strâns bocceluţele cu degetele asudate, în timp ce restul, care mai fuseseră deja la Olympia, îşi întindeau muşchii amorţiţi, încercând să pară degajaţi. Scuarul era un loc bătătorit şi, fără-ndoială, destul de des folosit, dar în rest, câmpia olimpiană se întindea verde şi luxuriantă, brăzdată de copaci. Sosi zări printre frunzele lor clădiri de marmură, strălucind proaspăt pictate, acoperişuri roşii, împodobite cu ornamente aurii şi sute de statuete de bronz, înfăţişând atleţi şi cai deopotrivă. În partea de nord a aşezării se înălţa un munte, al cărui povârniş stâncos îţi capta imediat atenţia. În mod straniu, Sosi îşi simţi palmele transpirate.

— Acela este Altisul, le spuse Samos, indicând un grup de temple aflat la marginea povârnişului. Acela este pământ sfânt, aşa că aveţi grijă cum vă purtaţi odată ajunşi acolo! Templul lui Zeus din Olympia este cel mai mare – trebuie să intraţi să vedeţi statuia; se pare că i-a mers vestea până în Persia. Stadionul se află în spatele colonadelor acelora impozante. N-ai cum să-l vezi de-aici, piciule! zâmbi la Dion, care țopăia agitat, încercând să zărească totuşi ceva. Acolo se ajunge printr-un tunel aflat la marginea Altisului. Înăuntru e destul de întunecat, iar apoi te trezeşti brusc în bătaia soarelui şi în strigătele mulţimii, aflate de jur împrejur, care îşi încurajează atleţii favoriţi.

Probabil că Dion era copleşit de emoţie, pentru că amuţise. Sosi şi-ar fi dorit să nu aibă şi altele pe cap în afară de Jocuri. Tot avea senzaţia că mai fusese aici odată şi că se întâmplase ceva îngrozitor atunci. Totuşi, ceilalţi n-apucară să remarce stânjeneala lui, pentru că, exact în acel moment, un car plin ochi traversa râul, iar pasagerii lui începură să fluiere şi să fluture energic din mâini către băieţii din scuar.

— Fie ca toţi să aveţi doar vise de victorie! urlară ei cât îi ţinu gura.

— Idioţi, bolborosi Pericle, în timp ce caii din piaţetă îşi înălțară capetele şi nechezară aprobator. Unde se cred, la vreo petrecere?

— Dar pentru ei e o petrecere, zise Samos, zâmbind. Ai uitat cum e când nu eşti în competiţie? Pun pariu că şi tu erai la fel de agitat pe când erai de-o şchioapă, iar tatăl tău te-a adus să urmăreşti Jocurile.

Pericle mormăi că Jocurile erau o competiţie serioasă, iar imbecili ca ăştia le stricau tot farmecul, dar Sosi nu-l urmărea. Inima lui se făcu cât un purice când văzu mulţimea de corturi instalate pe malurile râului şi grupurile de turişti escortate de-a lungul aşezării. Locul era imens. Cum putea el să dea acum de mama lui, sau s-o prindă pe Nike singură, ca s-o întrebe de blestem?

— Unde se desfăşoară cursele de care? întrebă Dion, trezindu-l la realitate.

— Poarta de unde se ia startul se află în spatele acelei colonade. Samos le indică un punct îndepărtat, aflat în celălalt capăt al scuarului. Se vede destul de bine de pe trepte.

Dion trase de ei să meargă până acolo, ca să vadă mai bine. Îngrijitorii lucrau de-o parte şi de alta a barierei centrale a hipodromului, udând terenul şi netezindu-l cu grebla, ca să fie pregătit pentru cursele de peste zece zile. Sosi se înfioră, amintindu-şi de băieţii pe care îi văzuse greblând stadionul la Elis, în ziua în care îl întâlnise pe Rasim în pădure şi auzise prima dată de Războinicii lui Ahriman.

— Acum, le lipeşte un concurent la cursele de cai, deschise Sosi gura fără să gândească.

— Dacă apare Rasim, sper să cadă şi să-şi rupă gâtul ăla de ticălos persan! zise Agis. Din cauza lui a intrat Războinicul ăla peste noi în dormitor azi-noapte.

Eretaia, care privea absentă hipodromul, se uită urât la Agis.

— N-a fost vina lui Rasim, zise Samos. Cred că Theron are dreptate. Nu cred că a plecat de bunăvoie cu Războinicul ăla.

Agis pufni.

— Pun pariu că Rasim a pus la cale toată tărăşenia aia cu tortura, ca să ne facă pe noi să-l compătimim. Uite ce i-a făcut făcut Războinicul ăla îngrozitor lui Pericle ieri-seară! Dacă s-ar fi luat de piciorul *meu,* m-aş fi dus imediat la judecător. Sunt toţi la fel… nişte ticăloşi mizerabili de perşi!

Scuipă pe marmura lustruită.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Eretaia stătea la fel de dreaptă ca şi coloanele din jurul lor.

Pericle îi aruncă o căutătură urâtă lui Agis.

— Nu fi imbecil, nu poţi răni pe cineva prin trucuri magice. Cred că mi-am luxat piciorul în timp ce mă luptam cu el. Îşi masă din nou piciorul. E doar un pic amorţit, asta-i tot.

Kallias îşi puse mâna pe umărul prietenului său.

— Agis, să ştii că e logic ce spune. Probabil că şi-a întins vreun muşchi chiar în cursa aia de la Piera. Nici n-ar fi fost prea greu, dacă te gândeşti la cât de zgrunţuroasă era pista. Antrenorul meu de acasă obişnuia să spună că uneori corpul e prea prins de febra competiţiei, iar durerea se face resimţită abia mai târziu. Mi-a povestit că, pe vremea când el concura, unul dintre bărbaţii din echipa de lupte şi-a rupt un braţ, dar a mai câştigat încă vreo trei partide până să-şi dea seama. Oricum, cred că mai târziu a trecut prin nişte chinuri groaznice, continuă el.

Agis se scutură.

— Eu tot sunt convins că Războinicul e de vină! Deja au încercat să-i rănească pe unii dintre noi la Elis, iar apoi să ne otrăvească pe toţi la Piera. De bună seamă că s-a întors ca să-şi termine treaba. Dacă Theron nu s-ar fi trezit la timp, probabil că ne-ar fi făcut felul tuturor. Se uită circumspect la Sosi. Chiar aşa, cum se face că erai treaz, macedoneanule? S-a potrivit la timp, nu-i aşa?

Lui Sosi nu-i veni veni nici o scuză în cap, aşa că se prefăcu că nu auzise discuţia. Judecătorul Demetrius apăru exact la timp, pe treptele colonadelor dinspre nord, bătând din palme ca să le capteze atenţia.

Judecătorul le transmise că vor fi escortaţi la băi, ca să se spele, apoi la Casa Sfatului, ca să-şi depună jurămintele în faţa statuii lui Zeus Horkios şi, în cele din urmă, aveau să facă un tur

al locului, înainte de a merge la cantonamentul lor din pritaneu[14]. Focul sacru al zeiţei Hestia, pe care unul dintre ei va avea onoarea să fi poarte către altar în ziua Marelui Sacrificiu, se afla chiar aici.

— Fiţi pe pace, continuă judecătorul, schiţând un zâmbet încurajator. Altisul e pământ sfânt. Acela care va încerca să-i rănească pe protejaţii lui Zeus va fi prefăcut în scrum de fulgerele lui. Iar când vă veţi afla în afara Altisului, străjerii vor fi gărzile voastre de corp. Veţi sta cu toţii la un loc şi nu veţi umbla brambura de capul vostru. Antrenorul Hermon vă va organiza programul întocmai ca la Elis. N-o să aveţi prea mult timp liber la dispoziţie, dar, dacă veţi dori să vizitaţi templele, adresaţi-vă Antrenorului Hermon sau mie şi vom găsi pe cineva potrivit să vă însoţească. Merită să vedeţi statuia lui Zeus din Olympia, dar presupun că n-o să vă pierdeţi vremea şi cu templele zeiţelor – astea sunt mai mult pentru fete, la drept vorbind.

Judecătorul se întrerupse, distras de ceva ce se petrecea în partea cealaltă a scuarului.

Sosi îi urmări privirea şi se cutremură. Eretaia, care stătea lângă celelalte coloane, era acum însoţită de o altă fată, care îl fixa pe Sosi cu nişte ochi galbeni incandescenţi, ca un uliu care îşi fixează prada. Pentru o secundă, lui Sosi i se păru că această făptură, aşa cum stătea acolo, încadrată de coloane, cu aburul hipodromului încins ridicându-se din spate, era înconjurată de un nimb de pene şi-ar fi putut să jure că zărise două aripi aurite strălucind pe umerii ei.

Băiatul clipi şi aripile dispărură. Fata avea părul negru, legat în sus cu o panglică aurie şi îşi purta chitonul[15] roşu ridicat, expunându-şi coapsele bronzate – lucru mai puţin obişnuit pentru o femeie. Sosi n-avea nici o îndoială: era Preoteasa Nike. Băiatul observă că era la fel de bine clădită ca un băiat, lucru pe care nu-l remarcase la Elis, datorită pelerinei pe care o purta tot timpul. Nu-i de mirare că reuşise să-l care pe fratele lui de una singură! Ştia că o priveşte prea insistent, dar nu se putea

---

[14] Edificiu public în care se desfăşurau diverse festivităţi (n.red.)

[15] Chiton - (ant.) tunică lungă şi strâmtă, cu mâneci largi, purtată de greci pe sub himation, atât de femei, cât şi de bărbaţi. (< fr. *chiton,* gr. *khiton).* (n.tr.)

abţine. Nike îi făcu cu ochiul şi îşi duse degetul la buze. Îi şopti ceva Eretaiei care începu să chicotească.

Sosi roşi până în vârful urechilor. Îl înghionti pe Pericle.

— Fata aia de colo, preoteasa prietenă cu Eretaia, Nike, are cumva… Adică, ai observat ceva ciudat la ea?

Pericle privi încruntat spre coloane.

— Chiar mă întrebam când îşi va face apariţia. Cum adică, ciudat?

Sosi trase din nou cu ochiul la Nike.

— Pentru o clipă, mi s-a părut că are aripi.

Pericle izbucni în râs şi îl înghionti în umăr.

— Probabil că o confunzi cu Zeiţa Victoriei care ţi-a apărut în vis, Theron! E o statuie de-a ei în faţa

Templului lui Zeus, călare pe un vultur… cel puţin, eu pe această Nike am visat-o. Nu face faţa asta! Doar nu crezi că eşti singurul care are vise de victorie. Şi, crede-mă, cea din visul meu era mult mai drăguţă decât prietena aia urâtă a Eretaiei. Zâmbi şi continuă blajin. De-asta ştiu că piciorul meu îşi va reveni. Uită-te cum ţi s-a vindecat ţie. A fost un miracol, nu-i aşa?

Judecătorul Demetrius îi tot dădea înainte cu regulile şi regulamentele Jocurilor, şi legile sfinte ale Altisului, dar Sosi nu auzea o vorbă. Văzduhul ţiuia. Se simţea slăbit şi ameţit, ca în nopţile cu lună plină.

— Când? întrebă el în şoaptă. Când ai visat victoria?

Pericle oftă.

— La Elis. Chiar cu o noapte înainte ca Eretaia să fie atacată. Zeiţa Nike mi-a spus că voi câştiga concursul de lupte pentru tineri. Numai că, spre deosebire de tine, nu m-am dat mare la toată lumea. Aşa că nici un cuvânt, da?

Sosi îşi încleştă mâna în umărul lui Pericle.

— De-asta, şopti el. De-asta Războinicul a atacat-o pe sora ta! Ca să te ademenească afară din tabără şi să treacă peste tine cu carul! Am avut dreptate: *sunt* pe urmele celor aleşi de Preoteasa Nike! Până să ai visul ăla, nu le-a păsat de tine. Iar fir… vreau să spun, eu am fost primul care a avut visul, aşa că eu am fost primul rănit. Nu ştiu cum reuşeşte, dar se pare că ne poate apărea în vis.

Pericle protestă:

— Theron, pentru numele lui Zeus! Poţi să nu te mai holbezi atâta la preoteasă? Sora mea o să fie geloasă. Fii pe fază, Judecătorul Demetrius se uită la noi.

Sosi aşteptă până când judecătorul se uită în altă parte, încercând să rumege în mintea lui vorbele lui Pericle.

— Dar eu credeam că Eretaiei… credeam că surorii tale îi place de Rasim.

— Nu face pe prostul! zise Pericle.

— Dar ea…

— Chiar nu te pricepi deloc la fete, nu-i aşa, macedoneanule?

Sosi reuşi în cele din urmă să-şi ia ochii de la Nike. Văzduhul era mai limpede, iar el se simţea mai bine. Trase adânc aer în piept. Preoteasa nu-l mai privea, iar aripile ei nu-şi mai făcură apariţia. Fata părea prinsă în conversaţie cu Eretaia. Poate că avea el o imaginaţie prea bogată şi, de fapt, vulturul pe care îl zărise la Elis, atunci când Nike şi fratele lui se făcuseră nevăzuţi, nu era decât un vultur obişnuit. Oare mai exista şi altcineva pe lume care să-şi poată schimba înfăţişarea asemenea lui?

***

Ziua se scurse într-o învălmăşeală de nume noi, locuri, reguli şi proceduri, care nu-i dădură lui Sosi răgazul să se strecoare şi să discute cu Nike toate lucrurile care i se învârteau prin cap. Era puţin îngrijorat în privinţa Jurământului Olimpic, care presupunea promisiunea solemnă că nu vor trişa în timpul Jocurilor. Deşi simţise privirea preotesei zăbovind asupra lui când bălmăjise jurământul, totuşi Zeus Horkios nu-şi aruncase fulgerele asupra lui şi nimeni nu-l acuzase de vreo înşelătorie, permiţându-i-se astfel să plece din Casa Sfatului ca: „Theron din Pella[16], Macedonia, fiul Comandantului Sarapion şi al nobilei Alemena, concurent la probele de sprint şi lupte pentru tineri, ale celei de-a 113-a Olimpiade, care s-a antrenat sârguincios timp de zece luni, şi consimte să respecte toate regulile, reglementările şi sancţiunile hotărâte de Comitetul Elenic al judecătorilor numiţi de Ţinutul Elis şi şi-a depus jurământul de credinţă în faţa lui Zeus Horkios“. Totul suna atât de oficial, iar băiatul se înfioră gândindu-se la mânia dezlănţuită a

[16] Pella - capitala Macedoniei (n.tr.)

judecătorilor în caz că ar fi aflat cum el şi Theron îi induseseră în eroare.

Era deja vremea cinei când băieţii fură escortaţi spre dormitorul lor de la ultimul etaj al pritaneului, şi lăsaţi să se bucure de programul de voie. Sosi se simţea atât de ameţit, încât se întrebă dacă nu cumva avea febră. Ceilalţi pălăvrăgeau entuziasmaţi despre împrejurimi, dar Sosi se desprinse de ei şi se întinse asudând peste pătura lui. Ar fi vrut să poată privi mai de-aproape statuia lui Nike despre care îi vorbise Pericle, dar era sigur că Judecătorul Demetrius pomenise ceva despre o regulă care le interzicea să umble brambura noaptea prin Altis. Cel puţin, de data asta nu era nici urmă de Războinic în cantonamentul lor. Gărzile lor, agitate încă după evenimentele de la Letrini, scotociseră clădirea înainte să le permită accesul înăuntru.

Hotărât să se trezească devreme a doua zi, ca să aibă timp să se intereseze de mama lui înainte de micul dejun, Sosi se întoarse pe o parte şi se lăsă furat de somn, privind ţintă focul care mocnea în vatra dormitorului, chiar şi într-o noapte caldă ca aceea.

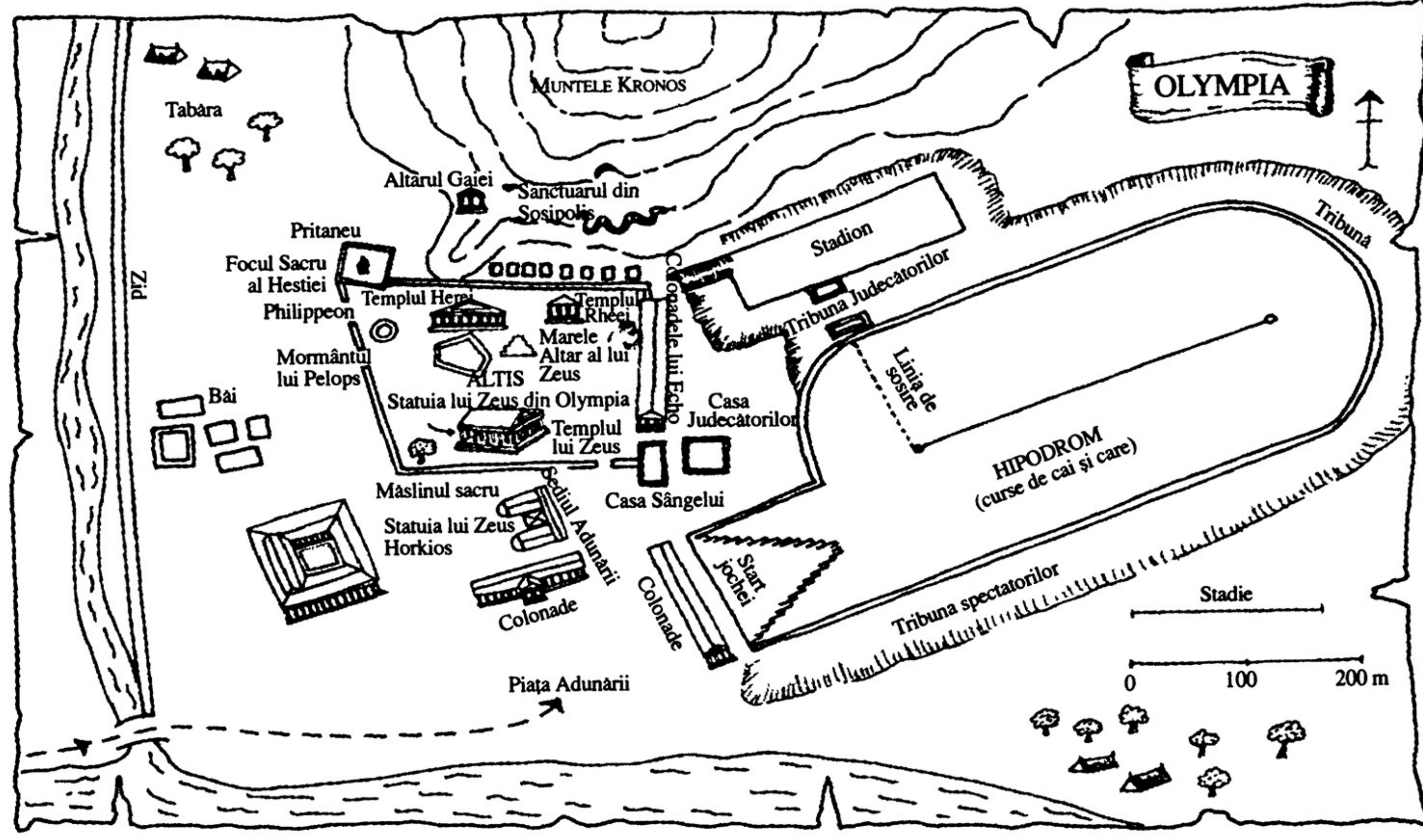
— Ajută-mă să trec cu bine peste astea, Zeiţă Hestia, şopti el. Şi-ţi promit că nu voi mai trişa niciodată.

PARTEA A TREIA

OLYMPIA

Şi-apoi, adunându-şi toate oştirile şi prăzile prea bogate,
Viteazul fiu al lui Zeus, în Pisa
A măsurat şi a întemeiat,
În numele preaslăvitului său tată, tăpşanul sfânt,
Şi a trasat pe pământ graniţele Altisului.

(Olimpianul 10)

OLYMPIA
Muntele Kronos
Tabăra
Zid
Altarul Gaiei
Sanctuarul din Sosipolis
Pritaneu
Focul Sacru al Hestiei
Philippeon
Templul Herei
Templul Rheei
Marele Altar al lui Zeus
ALTIS
Mormântul lui Pelops
Băi
Statuia lui Zeus din Olympia
Templul lui Zeus
Colonadele lui Echo
Casa Judecătorilor
Stadion
Tribuna Judecătorilor
Tribună
Linia de sosire
HIPODROM
(curse de cai și care)
Măslinul sacru
Casa Sângelui
Statuia lui Zeus Horkios
Sediul Adunării
Colonade
Start jochei
Tribuna spectatorilor
Stadie
0
100
200 m
Piața Adunării

Capitolul 10

PHILIPPEON

Altisul era plin de fum şi de bărbaţi înarmaţi. Oamenii ţipau şi dădeau buzna în temple, cerând înspăimântaţi adăpost de la zei. Sosi alerga cu ei, numai că era prea încet, şi toate uşile templului i se închiseră dinainte. Singur şi speriat, fugi prin tunel spre stadion, unde se trezi în mijlocul unei bătălii.

Bărbaţii scuipau sânge pe nisipul proaspăt greblat pentru Jocuri, în timp ce o mare de oamenii îi aclama din tribune. Când Sosi îşi făcu apariţia, cineva îl arătă cu degetul şi strigă: „Copilul-şarpe!“ Se opri, prins între cele două armate, în timp ce săbiile şi suliţele se învârteau de jur împrejur, iar bărbaţii celor două armate îl priveau prin deschizăturile coifurilor. Se repeziră spre el urlând cu duşmănie.

Picioarele lui Sosi începură să tremure. Încercă să fugă, dar luna plină se ivise pe cer şi blestemul pusese stăpânire pe el. Tunetele se prăvăliră în preajma muntelui pe care-l numeau Kronos. Fulgerul care se reflectă în scuturile soldaţilor îl orbi. Se prăbuşi la pământ, implorându-i: „Nu-mi face-ţi rău, vă rog, nu!“ Dar corpul lui se alungi, iar el se transformă în şarpe chiar sub ochii lor, nemaiputând să vorbească.

Zeus aruncă un fulger spre el, care lovi pământul dintre cele două oştiri, şi luă foc, distrăgând atenţia soldaţilor şi oprind lupta. Sosi fugi înspăimântat, în timp ce Nike îl urmărea călare pe un vultur, strigându-i: „Vino să mă întâlneşti în Philippeon! Ştiu că mă auzi, Sosipolis! Nu uita, în Philippeon...“

Se trezi speriat, lac de sudoare, în zgomotul de trâmbiţă ce răzbătea până în dormitor. Îşi numără tremurând degetele de la mâini şi de la picioare. Erau toate la locul lor. Nu fusese decât un coşmar.

În jurul lui, băieţii îşi aruncau păturile deoparte şi se întindeau, bombănind că erau la fel de prost trataţi ca şi în tabăra de antrenament de la Elis. Soarele care răsărea arunca umbre roşietice pe fereastră. Sosi blestemă în gând. Dormise prea mult, iar acum n-avea cum să se strecoare afară până la ora prânzului.

Dimineaţa şi-o petrecură antrenându-se din greu sub privirea vigilentă a Antrenorului Hermon, supravegheaţi de gărzile elene şi de câţiva spectatori curioşi, a căror prezenţă păru să-l stimuleze pe antrenor să-şi folosească biciul mai des. Pericle a fost singurul care a scăpat mai ieftin, fiindcă îi amorţise piciorul în urma unei trânte şi fusese trimis la consult. Până la ora prânzului, Sosi pierduse deja două partide de luptă disputate cu Kallias, care nici măcar nu era înscris în competiţie la această probă, şi avea o sumedenie de urme de bici pe spate fiindcă nu reuşise să se concentreze, gândindu-se toată dimineaţa la mama sa şi întrebându-se dacă Nike îşi putea schimba înfăţişarea ca el. Bietul Dion, care primise şi el un bici tot pentru că fusese neatent, plângea pe înfundate.

— Prea multă agitaţie, îi şopti Samos, clătinând din cap.

Aşteptă până ajunseră în umbra tunelului, îşi puse o mână în jurul puştiului şi îl trase lângă perete.

— Linişteşte-te, piciule! Hai, revino-ţi în fire! Aşa.

Câţiva băieţi care treceau pe-acolo rânjiră dispreţuitor, dar îşi văzură imediat de drum când Samos se încruntă la ei. Cu toate că trebuiau să stea împreună, Agis şi Kallias o luaseră înainte cu ceilalţi. Sosi ezită. Tunelul era întunecos şi răcoros după lumina orbitoare de pe stadion. Tremură, amintindu-şi de visul său.

— Theron, te simţi bine? îl întrebă Samos. Ai fost puţin cam distrat în dimineaţa asta. Nu trebuie să aştepţi.

Sosi scutură din cap, dorindu-şi pentru a mia oară să poată discuta cu cineva despre blestemul lui. Se uită la Dion şi îşi dădu drumul:

— Aţi avut cumva vreunul dintre voi vise ciudate în ultima vreme?

— Ce fel de vise?

— Legate de Olympia.

Samos râse pe înfundate.

— Adică, dac-am avut vise de victorie? Nu încă, dar nu mi-am pierdut speranţa! Tu, piciule, ai avut vreun vis de glorie în ultima vreme?

Dion se strecură pe sub braţul lui Samos.

— Nu-mi amintesc. Eu sunt întotdeauna prea sleit după Hermon exploatatorul de sclavi ca să mai visez ceva.

Samos râse din nou.

— Ei, iată! Mă mir că mai e vreunul care să aibă energie să viseze. O să fie bine, piciule. Şi-acum fugi şi înghite ceva de prânz, înainte ca toţi ceilalţi să halească tot. Zâmbi când puştiul o luă la fugă, apoi redeveni serios. Ce-i cu pasiunea asta bruscă pentru vise, Theron? Ce-i cu visul tău din Elis şi cu povestea aia cu Războinicul de la Letrini, care s-a ridicat din morţi? Eşti plin de misticism. Dacă n-ai grijă, o s-ajungi mai degrabă preot, decât campion olimpic!

Sosi îşi dorea să-şi fi ţinut gura. Dar Samos chiar îi luase în serios teoriile de fiecare dată.

— Mai ştii jocul Preotesei Nike de-a alesul câştigătorilor şi cum m-am gândit eu că, în funcţie de el, îşi aleg Războinicii ţintele? începu el.

Samos încuviinţă din cap, iar Sosi trase adânc aer în piept.

— Cred că e legat cumva de visele noastre. Am aflat ieri că Pericle avusese un vis chiar cu o noapte înainte să fie alergat de carul acela, la Elis, iar despre mine deja ştii… am avut un astfel de vis înainte să fiu rănit de suliţa aceea. Nu poate fi o simplă coincidenţă.

Ochii lui Samos străluciră în bezna tunelului.

— Pericle a avut un vis, zici? Şi n-a scos o vorbă!

Sosi îşi umezi buzele şi zise:

— Şi eu am avut un vis ciudat noaptea trecută. Se făcea că era o bătălie pe stadion, şi un fulger a lovit pământul între cele două armate. *Iar* eu *m-am preschimbat în şarpe, şi Nike mi-a spus să merg s-o întâlnesc în Philippeon.* Dacă a fost un fel de

avertisment? Dacă armata persană plănuiește cumva să atace Olympia, şi i-au trimis pe Războinici să ne slăbească forţele cu ajutorul magiei? Nu sunt singurul care crede că Războinicii sunt vrăjitori. Şi Nike crede că e ceva în neregulă cu ei.

Samos îl împinse cu blândeţe.

— Fii serios, Theron! Perşii sunt prea ocupaţi să se bată cu macedonenii, ca să le mai ardă să ne invadeze pe noi. Apropo, când ai reuşit să stai de vorbă cu Nike, şmecherule? Hermon exploatatorul de sclavi abia ne lasă să respirăm, darămite să mai stăm şi de vorbă cu fetele.

Era pe punctul de a-i spune lui Samos despre blestemul său şi de bănuiala lui că Nike era şi ea blestemată. Dar se opri la timp.

— Războinicii folosesc magia, şi sunt sigur că şi Nike are puteri magice. Oare încearcă să-i fure puterile?

Samos clătină din cap zâmbind.

— Ţi-am spus, Războinicii sunt cât se poate de umani. La fel şi Nike. Vrăjitoria nu e altceva decât trucuri şi iluzii.

— Şi atunci, de ce i-a înţepenit piciorul lui Pericle? zise Sosi înciudat. Este exact piciorul pe care Războinicul i l-a atins cu flacăra indigo la Letrini.

— Sunt sigur că există o explicaţie plauzibilă, zise Samos. Uite, Theron, ce-ai zice să-i lăsăm pe Războinici deoparte o vreme? Nu-ţi face griji, n-au cum să pătrundă în Altis. Locul e înţesat de gărzi, încât cred că nici măcar împăratul Alexandru însuşi, cu toată armata lui, nu ar putea intra. Vii la masă?

Sosi clătină din cap.

— Trebuie să mă întâlnesc mai întâi cu cineva.

Samos şovăi.

— Pericle e de părere că ar trebui să stăm uniţi.

— Dar suntem în Altis, ai uitat? Doar ce spuneai că Războinicii nu pot pătrunde aici. Aşa că n-avem de ce să ne facem griji, nu crezi? N-o să părăsesc zona împrejmuită de unul singur. Nu sunt tâmpit.

Samos ridică din umeri şi se îndreptă spre pritaneu. Sosi îl privi stânjenit îndepărtându-se. Băiatul încercase doar să-l ajute.

Privi statuile şi templele. Dacă prânzul se desfăşura şi-aici după acelaşi orar ca la Elis, atunci nu mai avea prea mult timp la dispoziţie înainte ca Antrenorul Hermon să se apuce să-l

caute. Trebuia s-o caute rapid pe mama sa, dar era puţin probabil ca ea să se afle în Altis. Gândindu-se că Nike ar putea şti unde se afla nobila Alemena, Sosi se îndreptă spre Philippeon.

Clădirea circulară, construită de Filip, tatăl împăratului Alexandru, ca să adăpostească statuile campionilor macedoneni, părea părăsită. Coloanele galbene străluceau, iar capetele lor de bronz se iţeau prin acoperiş, sclipind în soaie.

Un intrând jos te conducea înăuntru. Cu o zi în urmă, atunci când făcuseră turul locului, Dion întrebase dacă statueta lui Theron va fi pusă şi ea acolo în caz că ieşea câştigător la proba de sprint – comentariu care îl indispuse pe Agis. Sosi, cu riscul de a-l mânia pe Judecătorul Demetrius, rămăsese în urma celorlalţi ca să privească prin uşa deschisă, dar nu îndrăznise să intre. Chiar şi acum, când nu era nimeni prin preajmă să-l oprească, băiatul ezită, simţind cum îl furnică pielea. Era timpul să se hotărască dacă el credea sau nu în vise.

Un aer stătut venea dinăuntru. Şopti nesigur:

— Nike, eşti acolo?

— Bineînţeles că sunt!

Preoteasa ieşi de după statui şi îl privi cu mâinile în şolduri.

— Ai zăbovit ceva, trebuie să recunosc! Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd toată ziua pe-aici aşteptându-te pe tine, Sosipolis!

Sosi se simţi copleşit de emoţii… uşurat, stânjenit şi puţin speriat. Sosipolis – era numele pe care ea îl strigase şi în vis.

Înainte ca el să apuce să deschidă gura, Nike îl apucă de mână şi îl trase în spatele unei statui, într-un colţ întunecat. Aici, mirosea şi mai tare a aer stătut Iar pe lângă picioarele lor se învârteau câteva pene. Nike îşi scoase furioasă o sanda şi se uită ţintă la Sosi cu privirea ei gălbuie.

— Ascultă, îi zise ea. Suntem în necaz mai mult decât îmi imaginam! Războinicii ăştia ai lui Ahriman nu sunt doar nişte sabotori obişnuiţi. Sunt…

— Morţi, zise Sosi.

O luase prin surprindere. Fata înţepeni şi penele se învolburară în jur.

— Morţi? De unde ştii?

— Nu le detectez căldura trupurilor. Şi e singurul lucru care poate explica dispariţia misterioasă a cadavrelor şi faptul că Războinicul ăla a pătruns atât de lesne în dormitorul nostru la Letrini.

Nike respiră uşurată.

— Desigur! Ai simţul termic al şarpelui. Căzu o clipă pe gânduri. Voiam să spun că sunt vrăjitori, dar, dacă ceea ce spui tu este corect, atunci asta ar explica unele lucruri care m-au tot nedumerit. O, pe Zeus, suntem în mare necaz! La Elis încă nu ştiam că sunt atât de puternici, dar simţurile mele devin întotdeauna mai ascuţite în preajma Jocurilor. Presupun că şi ţie ţi se întâmplă la fel atunci când e lună plină, nu? Continuă, nelăsându-i răgaz să răspundă. Încă nu ştiu ce vor Războinicii ăştia, dar, dacă folosesc magia, atunci piciorul fratelui tău nu se va vindeca cu nici o buruiană miraculoasă şi nici piciorul lui Pericle. Victimele îşi vor reveni doar dacă reuşim să distrugem sursa magiei. Şi nu va fi prea uşor, mai ales dacă ai dreptate în ceea ce priveşte faptul că sunt morţi. Înseamnă că nu putem să-i omoram pur şi simplu.

— Stai puţin! zise Sosi, buimăcit de conversaţie. Fratele meu se simte bine? Ştii cumva unde se ascunde mama mea? Pentru că trebuie să o văd. Şi ce legătură ai tu cu visele noastre? Azi-noapte am visat o bătălie şi erai şi tu acolo…

Nike dădu enervată din cap.

— Bineînţeles c-ai avut! Sunt amintirile tale mai vechi, şi eram şi eu acolo, desigur. Cum altfel aş fi putut să-ţi transmit mesajul? Soldaţii ăia eleni vă păzesc mai ceva ca pe nişte criminali. Ce-ai zice să încetezi cu întrebările idioate şi să ne concentrăm asupra problemei majore? Ţi-am spus deja, m-ar putea afecta destul de *grav!*

— Şi pe mine m-ar putea afecta *grav!* se răsti Sosi.

Nu ştia ce-l speria mai tare: faptul că Nike îl crezuse când îi spusese că Războinicii lui Ahriman sunt nişte zombi, sau că ea îi vorbise de nişte lucruri pe care el nu şi le amintea.

— Ssst! zise Nike, astupându-i gura cu mâna şi trăgându-l în spatele statuii.

Sosi îngheţă când auzi paşi pe pietrişul de afară. Un cap întunecă o clipă cadrul uşii, apoi se retrase. Auziră paşii îndepărtându-se.

— Era doar bătrânul Preot Rhexibius, oftă Nike. E-n ordine, relaxează-te! Nu cred că ne-a văzut!

Sosi stătea ghemuit şi o privea uluit. Ca atunci când o văzuse alături de Eretaia pe treptele hipodromului, înconjurată de un nimb de pene. Penele îi acoperiră ca o pelerină aurie. Mirosul stătut deveni din ce în ce mai puternic, şi băiatul fu năpădit de sudoare.

— O, nu te mai holba atâta! zise Nike dându-şi aripile pe spate. Mi se întâmplă doar când mă deranjează ceva. E un tic, da? Nu mă pot abţine.

Aripile ei păleau. Sosi clipi şi ridică înfiorat o pană. Părea reală. Îşi umezi buzele, amintindu-şi cum fata se evaporase la Elis, în mijlocul câmpiei.

— Tu *eşti* la fel ca mine, nu-i aşa? Nu e doar în visele noastre. Chiar *poţi* să-ţi schimbi înfăţişarea. O, e atât de ciudat…

— Nu sunt deloc ca tine. Nike se încruntă. Sunt pe jumătate vultur, nu şarpe. Ştii bine că e altfel la mine. Hai, ridică-te! Şi încetează să mai strângi pene! Pun pariu că nici ţie nu-ţi place să se joace alţii cu pielea ta după ce ţi-ai lepădat-o.

Lui Sosi i se învârtea capul.

— Eu…? Noi…?

Întrebările îi stăteau pe buze. Toate lucrurile legate de blestem, pe care dorise să le discute cu mama lui, dar despre care nu îndrăznise să vorbească. Toate lucrurile care îl înspăimântaseră de-a lungul copilăriei lui îndelungate şi însingurate.

Iritarea de pe chipul lui Nike păli, lăsând loc unei expresii surprinse şi uşor înduioşate.

— Vrei să spui că nu-ţi aminteşti nimic? Mi s-a părut mie că te purtai cam ciudat la Elis! O, pentru numele lui Zeus, exact ce ne lipsea!

Sosi îşi muşcă buzele. Nu se putea opri din tremurat.

— Aminteşte-mi tu, zise el.

O ascultă pe Nike sceptic şi uşor îngrozit cum îi povestea că trăise mai multe vieţi şi că el era, de fapt, Sosipolis, copilul-

şarpe nemuritor, al cărui nume însemna „izbăvitorul”. Era mai rău decât îşi imaginase. Conform celor spuse de Nike, nu era doar un băiat blestemat în mod ciudat să se transforme în şarpe, ci un fel de demon străvechi. Iar atunci când muritorii aveau nevoie de el, se putea reîncarna în trupul unui prunc nenăscut, ca să protejeze Jocurile Olimpice. Ultima dată se reîncarnase în urmă cu treizeci şi şase de ani, când, la fel cum i se arătase în vis, pusese capăt bătăliei dintre eleni şi arcadieni de pe Stadionul Olimpic.

Nike era vizibil enervată că trebuia să-i explice totul. Sosi o privea uluit. Nu reuşea să digere tot ce auzea. Voia să-i strige că el nu e pe jumătate şarpe, că nu e nemuritor şi că e doar un tânăr macedonean obişnuit… dar, undeva în străfundul lui, acolo unde sălăşluiau coşmarurile, cuvintele ei atinseră un loc întunecat.

— Tot nu-mi amintesc, şopti el.

Nike făcu o grimasă.

— Mda, văd. Ce naiba a fost în mintea ta când ţi-ai lepădat pentru prima dată pielea?

— Am crezut că sunt blestemat, zise Sosi, tremurând. Mama obişnuia să mă bată când făceam asta.

— Mama ta te bătea ca să nu-ţi schimbi înfăţişarea?

Băiatul încuviinţă.

— Dar e îngrozitor!

Nike clătină din cap.

— Sper ca Judecătorii să o prindă aici în timpul Jocurilor! I-ar da o lecţie. Poate că ar trebui să le spun unde să o caute.

— Nu! zise Sosi şi-o apucă de braţ, uitând complet de aripi. Rămase cu nişte pene în mână. Nike, te rog, nu!

— O, nu te agita atâta! N-am s-o fac. Asta le-ar pune şi pe celelalte femei în pericol. Dar ar trebui s-o urăşti. Auzi, să te bată pentru că încercai să fii tu însuţi! Nici nu-i de mirare că ţi-ai pierdut memoria din cauza ei. Cel puţin, mama mea a încercat să mă ajute atunci când am început să-mi schimb înfăţişarea. Dacă înveţi la timp să controlezi lucrurile, atunci totul e mult mai uşor.

— Cred că era speriată, zise Sosi un pic mai liniştit, înţelegând că, deşi ştia mai multe, asta nu schimba totuşi lucrurile. Tata s-a

înfuriat atât de tare când mi-am schimbat înfăţişarea! Şi nici Theron nu a fost prea încântat. Îi tot imitam trupul atunci când eram mic.

— Ha? pufni Nike. Ba mie mi se pare că a fost destul de încântat încât să te lase să-i iei locul la antrenamentele de la Elis! N-ai încercat niciodată să te transformi în altceva? Într-un animal? Sau într-o fată?

Sosi clătină din cap, simţindu-se speriat şi ridicol în acelaşi timp. Chiar crezuse că ar vrea să se transforme într-o fată?

— Eram prea speriat ca să încerc şi alte experimente şi, în plus, nu-mi doream decât să fiu ca Theron. Era atât de chipeş şi de bine făcut, în plus, era mai mare ca mine şi avea voie să stea treaz până târziu, şi toată lumea îl iubea.

Nike se strâmbă.

— Cred că nici nu-i de mirare. Dacă nimeni nu ţi-a spus vreodată cât de special eşti sau de ce eşti în stare, cum ai fi putut tu să ştii că poţi face atâtea lucruri? Poate că a fost mai bine aşa. Dacă familia ta era nemulţumită că luai înfăţişarea fratelui tău mai mare, nici nu vreau să-mi imaginez cât de înspăimântaţi ar fi fost dacă te-ai fi transformat într-un şarpe! Ţi-ai învăţat lecţia de la mama ta. Îţi ascunzi atât de bine latura ofidiană, încât am crezut că eşti fratele geamăn al lui Theron când v-am văzut prima dată împreună.

— Durerea e un stimulent destul de puternic, zise Sosi, frecându-şi urmele de bici de pe spate.

Oare chiar se putea transforma în şarpe?

Nike îl studie sfioasă, apoi râse şi îl bătu pe umăr, la fel de tare pe cât ar fi făcut-o Samos.

— O să fie bine, Sosipolis! Presupun că o să-ţi recapeţi şi amintirile, odată ce te afli aici. Nu cred că stepele Macedoniei te-au ajutat prea mult.

Sosi se înfioră.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul Sosipolis… vreau să spun, cu mine… ultima dată?

Nike îşi flutură mâna prin faţa lui.

— O, după ce s-a transformat în şarpe ca să oprească bătălia, n-a mai putut să se transforme la loc. Aşa că s-a ascuns în sanctuarul vechi, acolo unde femeile măritate obişnuiau să se

pitească atunci când veneau aici. Cred că e destul de logic. E cel mai bun loc unde să observi dacă vreuna dintre ele este însărcinată, ca să te poţi reîncarna.

Sosi se cutremură şi mai tare.

— Care sanctuar vechi? Nu l-am văzut în turul nostru.

— Sigur că nu. N-a fost niciodată inclus în cadrul ceremoniilor din vremurile mai recente. Vechile spirite chtoniene nu mai sunt la modă în ziua de azi. Judecătorii au ridicat temple zeiţelor Hera şi Rhea şi încă mai ţin viu focul Hestiei, dar restul construcţiilor din Olympia înfăţişează bărbaţii şi gloria lor. Numai statui peste tot! Şi regulile lor tâmpite. Dac-ar putea, ar anula jocurile pentru fete; deşi, dacă sabotorii ăştia perşi îşi duc planul la îndeplinire, atunci s-ar putea să anuleze şi jocurile pentru tineri şi seniori. Aripile scânteiau în jurul ei. Mi-ar plăcea să aflu ce pun la cale Războinicii ăia. Îmi dau peste cap îndatoririle mele olimpice. Trebuie să aleg măcar câţiva câştigători ca lumea, altfel o să-mi pierd puterile pe durata Olimpiadei. Iar dacă băieţii pe care i-am ales nu ies învingători, atunci puterile mele vor slăbi şi nu voi mai fi în stare să deschid drumul către zei în timpul Marelui Sacrificiu.

Sosi căzu o clipă pe gânduri până înţelese că ea se referea la visele lor de victorie.

— Ai ales pe cineva pentru proba de pugilism? întrebă uşurat că, în sfârşit, înţelegea şi el ceva.

Nike zâmbi.

— Nu încă, dar ştiu pe cine voi alege. Îl mai las doar o vreme, ca să fiu sigură că Războinicii n-o să se ia de el.

— Samos?

Fata se strâmbă.

— Bineînţeles că Samos. Cine altcineva? Dar vezi acum să nu te duci să umbli cu vorba!

— Nu sunt atât de prost, zise Sosi.

— Bine.

Nike îl studie încă o dată cu privirea ei gălbuie.

— Pentru că, dacă nu găsim o cale să învingem magia Războinicilor, atunci înseamnă că mi-am pierdut deja puterile de la sprintul lui Theron, de la luptele lui Pericle şi de la Rasim pentru cursele de cai. Iar asta mă va împiedica să zbor; aşa că,

dacă se întâmplă ceva în timpul Jocurilor, mă tem că nu voi fi de prea mare ajutor.

— Chiar poţi să zbori? se minună Sosi ros de curiozitate.

Nike izbucni în râs.

— Cum crezi că am ajuns atât de repede de la Elis?

— Atunci, eu… eu ce pot să fac? întrebă Sosi cu gura uscată. Pot să zbor şi eu?

— Şerpii nu pot zbura, prostuţule! râse Nike. Dar poţi detecta căldura corpurilor în întuneric şi-ţi poţi lepăda pielea în nopţile cu lună plină, transformându-te în orice-ţi doreşti. Nu e de ajuns?

Sosi roşi. Nike devenise iar o puştoaică urâtă, care trăgea cu ochiul afară, şoptindu-i:

— Vine antrenorul tău. Se pare că toţi ceilalţi au terminat de luat prânzul. E timpul să plec. Trebuie să mă hotărăsc pe cine aleg pentru competiţia seniorilor… Nu că le-aş mai apărea în vise – cel puţin nu pentru o vreme, până aflăm mai multe despre planurile Războinicilor. Dar trebuie să mă întorc la Elis ca să urmăresc antrenamentele. Să nu faci vreo prostie în absenţa mea, Sosipolis, ne-am înţeles? Ai grijă de băieţi. Când mă întorc, vom face un plan pentru ceremonia de deschidere. O zi bună în continuare!

Se strecură din Philippeon.

— Aşteaptă! strigă Sosi după ea. Ai uitat să îmi spui unde se află sanctuarul vechi…!

Dar Nike se făcuse nevăzută exact ca la Elis.

Antrenorul Hermon intră apăsat în Philippeon şi îl trase pe Sosi de mână afară.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, macedoneanule! zise el. Avem vise de mărire, da? La cum te mişti, o să ieşi ultimul la sprint şi o să fii făcut făcut knockout la lupte, din prima rundă. Se pare că unii dintre voi se folosesc de Războinicii ăştia ca un pretext să nu se antreneze cum trebuie. nici un atacator persan n-o să îndrăznească să se apropie la mai puţin de două mii de metri de Olympia, aşa că termină cu prostiile şi treci în stadion, înainte să te spun Judecătorului Demetrius.

Capitolul 11

SANCTUARUL

După întâlnirea cu Nike, Sosi era mai agitat ca niciodată; e mai rău să cunoşti lucrurile doar pe jumătate decât să nu le cunoşti deloc. „Am mai fost aici înainte. M-am prefăcut în şarpe. Nu m-am putut transforma la loc.“ Avea nevoie de mai multe informaţii, dar cercetările lui legate de vechiul sanctuar nu scoseseră la iveală decât nişte mituri şi zvonuri, iar el nu avea cu cine să discute subiectul până când nu se întorcea Nike. Şi-ar fi dorit să aibă aripi ca ea, şi nu nişte puteri idioate ca ale lui, dependente de luna plină. Atunci, ar fi putut zbura departe de Olympia şi de orice destin potrivnic. Doar că nu putea fugi. Depusese jurământul olimpic în numele lui Theron, şi atunci, ori el, ori fratele lui trebuia să iasă onorabil la proba de sprint ca să-l poată convinge pe tatăl lor să-l lase pe Theron să devină atlet de performanţă. Altfel, toate eforturile lor ar fi fost în zadar.

Băieţii se deprinseră cu rutina similară celei din Elis. Acum erau în formă, aşa că antrenamentele le păreau mai uşoare. Sosi se simţi obosit la sfârşitul zilei, dar observă plăcut surprins că muşchii lui erau într-o formă bună, iar corpul îi era mult mai relaxat decât în mod normal, în această perioadă a lunii, când se apropia vremea blestemului. În afara unor frânturi de coşmaruri, care îi apăreau în fiecare noapte, nici un bărbat cu barba stacojie nu se mai arătă prin Olympia şi nici nu mai avură loc alte „accidente”. Pe măsură ce competiţiile se apropiau şi băieţii deveneau mai agitaţi, discuţiile legate de sabotori lăsară locul sfaturilor legate de strategii şi de menţinerea în formă.

Numai Pericle, al cărui picior ba era bine, ba amorţea pe nepusă masă, şi Eretaia, care îl masa cu ierburi, împărtăşeau îngrijorarea lui Sosi.

Totuşi, în fiecare zi tabără se aglomera cu noi spectatori, care se înghesuiau pe taluzurile din jurul stadionului şi hipodromului şi făceau turul Altisului sub supravegherea unui ghid. Dar nici urmă de Nike. Cu două zile înaintea ceremoniei de deschidere, când bărbaţii de la Elis se pregăteau probabil de drum, Sosi hotărî că nu mai putea aştepta. Trebuia s-o găsească pe mama sa şi să afle adevărul despre blestem.

După ce antrenamentele se încheiară, băiatul mai zăbovi o vreme pe stadion, privindu-i pe îngrijitorii care greblau terenul învăluiţi într-un colb gălbui.

Ceilalţi băieţi, sporovăind liniştiţi, o luară spre Altis ca să-şi ia strigiliile şi uleiurile pentru băi. Cum nu se întâmplase nimic neobişnuit până acum la Olympia, gărzile erau mai destinse decât în prima zi, aşa că nimeni nu-i strigă lui Sosi să ţină pasul cu ceilalţi. Soarele care apunea peste râul Kladeos poleia în culori roşietice ornamentele de pe acoperişurile Altisului. Luna, aflată în al treilea pătrar, se ivi deasupra coastelor Muntelui Kronos, amintindu-i lui Sosi că blestemul său avea să-şi între curând în drepturi.

Închise ochii şi încercă să gândească asemenea unui şarpe.

Existau mai multe poveşti despre băiatul care se transformase în şarpe pentru a opri lupta dintre eleni şi arcadieni, dar nu coincideau asupra felului în care acesta se făcuse nevăzut. Coşmarurile lui Sosi se sfârşeau întotdeauna în momentul în care el fugea înspăimântat de fulgerul care lovea pământul, dar nu-şi amintea niciodată clar direcţia. Totuşi, şarpele n-ar fi luat-o către sud, spre hipodrom. Acolo era mereu plin de cai, iar el ar fi vrut, de bună seamă, să-i evite. Oare s-o fi luat prin tunel, către Altis? Tot ce se poate, fiindcă era întunecat şi răcoros; dar de acolo fugise în primă instanţă. Aşa că nu-i mai rămânea decât s-o ia spre nord, pe povârnişul Muntelui Kronos, sau spre est, de-a lungul câmpiei. La est, pe întinsul câmpiei, se aflau probabil armatele, aşa că nu-i mai rămânea decât muntele cu stâncile şi grotele lui. Sosi simţi un gol în stomac amintindu-şi cum muntele îi atrăsese atenţia încă din prima zi când sosiseră

în Olympia. Sanctuarul nu trebuia neapărat să fie o clădire. O grotă era o ascunzătoare suficient de bună pentru femeile măritate.

Nu-şi mai aducea aminte decât că se ridicase şi escaladase tribunele spectatorilor, ca să ajungă la panta stâncoasă de dincolo de ele, gândindu-se că ar putea arunca o privire după sanctuar până se întorceau băieţii. Apoi, începuse să-l mănânce capul… şi, când îşi reveni, se afla deja sub pământ, întrebându-se cum ajunsese acolo.

O piatră se rostogoli undeva în apropiere, iar Sosi se lipi de zid zăpăcit şi înspăimântat O lumină pâlpâia în zare, aruncând o umbră diformă pe pereţii tunelului. O femeie în vârstă, încovoiată sub greutatea unui coş, cu un felinar de lut în mână, apăru dintr-un tunel lateral la nici cinci paşi în faţa lui şi dispăru într-o altă deschizătură ceva mai în faţă. Lumina dispăru odată cu ea. Sosi o luă la fugă după ea, cuprins de panică.

Nici nu era prea greu să ţii pasul cu ea. Femeia bodogănea înfundat, iar căldura corpului ei strălucea în întuneric. Sosi coborâ nişte trepte abrupte în urma ei, încercând să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo, îşi tot pipăia faţa să se asigure că e om. Apoi, undeva în faţă, se auziră nişte voci şi hohotul de râs al unei voci feminine, iar băiatul îşi aminti de ce se afla acolo.

Femeia pe care o urmase intră grăbită într-o peşteră inundată de lumină, unde fii întâmpinată de o avalanşă de întrebări entuziaste. Se auzi cum descărcau coşul, şi un miros de pâine proaspătă şi brânză invadă aerul. Sosi încercă să detecteze vocea mamei sale, dar nu reuşi s-o identifice în corul de voci. În timp ce se întreba cum să procedeze, femeia în vârstă ieşi din încăpere cărând o amforă. O porni agitată printr-un alt tunel lateral, se opri în faţa unui alcov a cărui intrare era acoperită de un voal roşu strălucitor şi zise:

— Nobilă Alemena, v-am adus leacul.

Bucuria lui Sosi că dibuise sanctuarul femeilor se transformă în îngrijorare.

Leacul ei? Oare mama lui era bolnavă?

Se trase mai aproape. Femeia pe care o urmărise vorbea în continuare. Mama lui întrebă ceva în şoaptă, dar Sosi nu reuşi să audă ce. Iar femeia zise:

— El e bine, drăguţo. Şi-ţi promit că şi tu te vei face bine ca să-l vezi când va primi cununa de lauri. Încearcă să te odihneşti. Dacă te tot agiţi atâta, n-o să te simţi mai bine.

Femeia în vârstă ieşi din încăpere fără amforă. Sosi numără până la o sută ca să se asigure că nu se va întoarce şi o zbughi în alcov.

— Mamă? şopti el. Eu sunt.

Ochii i se împăienjeniră din cauza ierburilor afumate pe un grătar cu jăratic. Mama lui zăcea întinsă pe o canapea, cu fruntea plină de sudoare în părul ce-i curgea despletit. Privirea ei strălucea febril.

Pentru o clipă, Sosi crezu că nu-l recunoscuse. Apoi, faţa ei se lumină:

— Theron! icni ea, încercând să se ridice în capul oaselor. Chiar eşti aici? Cred că visez din nou.

Sosi îngenunche şi o prinse de mână. Şi el se întreba dacă nu cumva visează, dar atingerea mamei lui era fierbinte şi lipicioasă, iar ierburile răspândeau în grotă un miros îngrozitor.

— Nu visezi, mamă. Sunt eu... Sosi. Am luat înfăţişarea lui Theron, nu-ţi aminteşti?

Femeia se încruntă puţin. Apoi, îi privi piciorul şi o expresie dezamăgită i se aşternu pe chip.

— Ce cauţi *tu* aici?

— Am urmărit-o pe femeia care ţi-a adus leacul. De cât timp eşti în starea asta, Mamă? Trebuie să te vadă un medic...

— Lasă-mă pe mine! Se strădui să se ridice în capul oaselor, refuzând ajutorul lui Sosi. Unde este fratele tău? Ce cauţi tu la Olympia? Nu trebuie să vă vadă cineva împreună!

— Am avut... nişte probleme. A trebuit să venim mai devreme la Olympia. Oare ce ştia ea despre Războinicii lui Ahriman? Trase adânc aer în piept. Suliţa care l-a lovit pe Theron n-a fost aruncată din greşeală. Noi credem că a fost aruncată de nişte luptători perşi care vor încerca să oprească Jocurile. Theron este încă la Elis. Era prea bolnav ca să reziste unei astfel de călătorii, şi se pare că eu voi concura în locul lui.

Mama lui izbucni într-un acces de tuse. Sorbi o înghiţitură din amforă şi clătină din cap.

— Nu te prosti, Sosi! Theron e aici. Piciorul lui e mai bine. Am primit veşti în legătură cu asta.

Sosi îşi muşcă limba. O prinse de mână pe mama lui şi îi smulse leacul.

— Chiar nu înţelegi? Veştile erau despre mine. Rana lui Theron a fost otrăvită cu ajutorul unei vrăji! N-o să se vindece până ce nu-l înfrângem pe Războinicul lui Ahriman care a aruncat suliţa aceea. Am cunoscut o fată la fel ca mine, doar că ea se transformă în vultur. A plecat la Elis ca să aleagă câştigătorii probelor pentru seniori, pentru că-şi înnoieşte puterile atunci când le trimite atleţilor visele de victorie… dar ea capătă putere doar dacă aceştia ies învingători. Deja a dat de necaz, fiindcă Războinicii sunt pe urmele băieţilor aleşi de ea să câştige probele din competiţia pentru tineri. Ştie de mine şi de Theron şi mi-a spus tot felul de chestii despre blestemul meu. Am început să-mi amintesc unele lucruri… Ştiu ca am mai fost aici înainte. Am visat cum am oprit o bătălie. Acum doisprezece ani, când tu ai venit aici, erai însărcinată, nu-i aşa? M-am reîncarnat în pruncul tău nenăscut.

Nobila Alemena îl privi cu asprime. Încercă să-şi tragă mâna dintr-a lui, dar muşchii lui Sosi deveniseră mai viguroşi în urma antrenamentelor, aşa că îi rezistă cu uşurinţă.

— Dă-mi drumul! zise ea printre dinţi. Sau pun biciul pe tine! Nu eşti prea mare pentru asta.

Sosi o strânse şi mai tare.

— L-ai văzut pe băiatul-şarpe ultima dată când ai fost aici? Ştii ce s-a întâmplat cu el? Vorbeşte-mi despre puterile mele!

— Nu ai nici un fel de puteri! Eşti blestemat! Mi-ai distrus viaţa…

Dar privirea ei alunecă spre vălul care acoperea intrarea. Hohotele de râs ale celorlalte femei încă mai răsunau slab de-a lungul tunelului.

— Aşteaptă tu să-ţi recapeţi înfăţişarea, şopti ea. O să-ţi dau o lecţie de-o să mă ţii minte.

— Dar s-ar putea să nu-mi mai schimb înfăţişarea, zise Sosi blând. S-ar putea să mă transform în şarpe pentru totdeauna.

Mama lui păli.

— O, Sosi… ştiam eu că e o greşeală să vii cu noi la Jocuri. Te rog, nu mă enerva. Nu mă simt prea bine…

Închise ochi şi se prăbuşi pe perne.

Speriat, Sosi îi susţinu capul încercând să-i mai dea o înghiţitură din licoare. Dar aceasta se prelinse din gura ei moale. Pe când se întreba ce să facă, voalul se dădu la o parte. Femeia în vârstă, pe care o urmărise prin labirintul de tunele, îl privea fix.

— Cine eşti tu? îl interogă ea. Cum ai pătruns aici? Las-o în pace pe nobila Alemena!

— E mama mea, zise Sosi. E bolnavă. Nu poţi s-o ţii aici în halul ăsta.

Femeia se încruntă.

— Cum ne-ai găsit? Nimeni n-ar fi dezvăluit unui băietan unde se află sanctuarul nostru! Buzele femeilor sunt pecetluite.

Sosi tăcu. Nu ştia nici el cum ajunsese acolo, darămite să-i mai explice şi ei.

Nobila Alemena gemu, iar femeia îl dădu pe Sosi la o parte şi se apropie de ea.

— Voi, băieţii! ţâţâi ea. Habar n-aveţi cum să vă purtaţi cu un om bolnav! Pleacă de-aici! Du-te şi așteaptă-mă în peşteră, alături de celelalte femei. Pun pariu că te vor asalta cu întrebări, dar aşa-ţi trebuie dacă te-ai strecurat aici. Haide, ieşi!

Sosi n-avea de ales. Mama lui părea din nou cuprinsă de fierbinţeală. Şovăi în faţa alcovului, privindu-le pe cele două femei – una tânără şi cealaltă bătrână – prin vălul roşiatic, cu un gol în stomac. Mama lui era extrem de bolnavă, dacă nu se întorsese ea la Elis să-şi ajute fiul preferat. Ar fi vrut să dea buzna înăuntru şi să-şi ceară scuze pentru purtarea lui, doar că ea nu l-ar fi auzit acum.

Se uită spre gura peşterii de unde se împrăştiau hohotele de râs. Ar fi vrut să se strecoare pe lângă peşteră şi să caute drumul spre ieşire. Dar se simţi dintr-odată cuprins de mânie împotriva mamei lui, pentru că se afla aici când legea spunea clar că femeile puteau fi aruncate de pe stânci dacă erau descoperite, iar bărbaţii şi fiii lor puteau fi descalificaţi pe viaţă din Circuitul Jocurilor.

Intră în peşteră.

— Sunteţi toate nişte egoiste! sparse el tăcerea. Nu vă pasă că fiii voştri pot fi descalificaţi? Cum s-a îmbolnăvit mama mea? Spuneţi-mi!

Şapte femei se holbau şocate la el. Sosi avu timp să remarce că peştera era decorată cu perne, carpete, sticle de parfum împodobite, chitoane de schimb, pelerine şi brăţări, toate împrăştiate într-o dezordine domestică. Una dintre femei zise:

— E Theron, nu-i aşa? Theron, fiul Alemenei!

Şi toate îl luară la întrebări. Cum se descurcau fiii lor la antrenamente, dacă mâncau cum trebuie, dacă fuseseră biciuiţi de multe ori de către antrenor…

Sosi îşi astupă urechile cu mâinile.

— Spuneţi-mi cum s-a îmbolnăvit mama mea! le ceru el. Spuneţi-mi!

Femeia care îl recunoscuse ridică o mână, şi se lăsă liniştea. Îi zâmbi lui Sosi, iar băiatul se mai calmă un pic atunci când îşi dădu seama că era mama lui Pericle.

— Ne pare rău că mama ta e bolnavă, Theron, zise ea cu blândeţe. Era deja bolnavă când am ajuns noi aici. Preoteasa Eileithyia a găsit-o bântuind prin tunele în întuneric, căutând delirant flacăra indigo. A mai fost aici, presupun că în urmă cu mulţi ani, dar nu părea să ştie unde se află. Eileithyia crede că şi-a scăpat probabil felinarul şi a căzut, lovindu-se la cap. Dar o să se simtă mai bine, Theron. Nu-ţi face griji! Bătrâna Eileithyia se pricepe la ierburi. Ce-ţi mai face piciorul? Şi ce mai face Pericle? Eretaia mi-a spus că avut şi el nişte probleme cu piciorul. Deşi, după cum îl ştiu eu pe băiatul meu, n-o să stea prea mult pe tuşă!

Sosi nu mai auzise nimic de la „flacăra indigo“ încoace. Fiori reci îl străbătură pe şira spinării amintindu-şi cuvintele Războinicului de la Letrini. „Pot să-ţi fac rău în alte feluri. Ştiu unde este mama ta.“

— Trebuie să plecaţi de aici! zise el. Sunteţi în pericol aici!

Mama lui Pericle zâmbi.

— Nu-ţi face griji pentru noi. Ştim unde să ne ascundem dacă vine cineva.

Celelalte încuviinţară din cap, iar o femeie tânără şi timidă, aflată mai în spate, întrebă:

— Ce face Dion al meu? Era aşa nerăbdător să vină aici! Concurezi şi tu alături de el la proba de sprint, nu-i aşa? Cum le face faţă băieţilor mai mari?

Sosi o privi clipind, cu gândurile în altă parte.

— Dion e bine.

— Şi Glaukos?… Şi Milo?… începură să-l asedieze din nou.

Sosi clătină din cap.

— Trebuie să mă ascultaţi. Vă rog! Nu e vorba că v-ar putea găsi judecătorii aici. Vă mai amintiţi de luptătorul acela persan pe care l-au capturat la Elis? Ei bine, unul dintre atacatorii persani e în libertate şi cred că ştie de locul ăsta. Trebuie s-o luaţi pe mama cu voi şi să vă întoarceţi imediat la Elis!

Femeile surâseră una către alta. În mod clar, îl priveau ca pe un copil.

— Preoteasa Eileithyia spune că nu e nici urmă de fanatici persani în Olympia, zise mama lui Pericle. Poate că s-au dat bătuţi.

— Nu s-au dat bătuţi! ripostă Sosi, înciudat că nişte femei în toată regula pot gândi aşa prosteşte. Trebuie să mă credeţi. Flacăra aceea indigo pe care a văzut-o mama mea…

— Era o iluzie cauzată de febră, zise ferm bătrâna preoteasă Eileithyia, făcându-şi apariţia în peşteră. Acum doarme. O să se simtă mult mai bine când se va trezi. Dar dacă tu, băiatul meu, nu te întorci la pritaneu înainte ca gărzile să-şi facă rondul, atunci o să fii descalificat, iar asta o s-o supere peste poate. Haide, să mergem!

***

Sosi o urmă pe preoteasă prin tunelurile întortocheate, simţind cum îl furnică pielea la gândul că vreun Războinic zombi îi privea, nevăzut, din umbra întunericului. Era atât de concentrat să arunce câte o privire în spate, încât sări ca ars când Eileithyia se opri şi îi clătină felinarul prin faţa ochilor. Se aflau acum într-o altă grotă, înconjuraţi de movile întunecate şi de un miros familiar de aer stătut. Bolovanul de lângă intrare părea pus acolo ca să închidă ermetic încăperea. Sosi se simţi uşor tulburat.

— Aşa! zise Eileithyia, punând felinarul jos. Cum ai intrat aici? Ştiu că nu m-ai urmărit de la Altis. Sunt destul de precaută,

după atâţia ani în care am avut grijă de locul ăsta! Aşadar, cine ţi-a spus unde să vii?

Sosi înghiţi în sec.

— Mi-am dat seama singur.

Mirosul care venea din peşteră îl sleia de puteri. Atinse una dintre movile şi începu să transpire. „Piei de şarpe."

— Acesta este locul, nu-i aşa? zise el în şoaptă. Aici s-a retras după luptă băiatul care s-a preschimbat în şarpe.

Eileithyia chicoti.

— Cam aşa ceva. Nimeni altcineva nu cunoaşte drumul spre peştera asta. Nu mă mişc de aici până nu-mi spui adevărul. Poţi să încerci şi singur să găseşti drumul spre ieşire, dar uleiul e pe terminate. E destul de întuneric aici, şi e plin de stalagmite în care îţi poţi găsi sfârşitul dacă nu eşti atent. Îl privi încântată cum tremură. Nu mai eşti aşa curajos acum, scumpule, nu-i aşa? Ei bine… aştept.

Sosi se scufundă în piei şi îşi strânse mâinile în jurul corpului.

— A murit aici.

Nu se putea opri din tremurat.

Eileithyia pufni enervată şi clătină din cap.

— Presupun că mama ta ţi-a spus asta. O, termină! Credeam că eşti mai curajos de-atât… pentru un băiat de vârsta ta! Nu-ţi arăt drumul spre ieşire până nu-mi spui cum ai dat de locul ăsta. Aşa că, grăbește-te! Felinarul nu mai are mult şi se stinge.

Sosi încercă să se reculeagă, dar se simţea de parcă ar fi trăit într-un coşmar. Pereţii peşterii se strângeau în jurul lui. Înşfacă una dintre piei şi o strânse la piept, uitându-se fix la grămezile din jur. Atât de multe! Nike spusese că se scurseseră treizeci şi şase de ani de la bătălie, iar mama lui intrase aici, însărcinată, în urmă cu doisprezece ani. Câţi ani trecuseră?

— A încercat să se transforme la loc în băiat, nu-i aşa? şopti el. Ce s-a întâmplat? De ce n-a reuşit? Şi-a lepădat pielea aici timp de douăzeci şi patru de ani.

Eileithyia îşi ţinu respiraţia.

— De unde ştii cât timp a stat aici?

— Fiindcă…

Sosi îşi ţinu gura. Nu îndrăznea să-i vorbească despre blestemul lui.

Preoteasa bătrână clătină din cap.

— Nu mai încerca atâta să schimbi subiectul. Spune cum ne-ai găsit!

Sosi închise ochii.

— Nu-mi amintesc.

„Nu-mi amintesc nici să fi murit.“

Eileithyia îl mai lăsă o vreme să transpire, apoi mormăi.

— Presupun că Eretaia ţi-a spus cum să ajungi aici. O să stau eu de vorbă cu ea mai târziu. N-ar fi trebuit să le permit atâtor femei să vină. Dar erau extrem de îngrijorate pentru băieţii lor anul acesta, cu perşii ăştia periculoşi prin preajmă. Ridică oftând felinarul. Prea bine. Hai să ieşim de-aici înainte să-mi leşini în braţe.

N-am văzut în viaţa mea un băiat atât de speriat de nişte biete piei de şarpe! Poate că ar trebui să te închid aici o vreme, cum îi făceam fiului meu, ca altă dată să înveţi să nu-ţi mai bagi nasul unde nu trebuie. Nu uita! Dacă spui cuiva vreun cuvânt despre locul acesta, mama ta şi celelalte femei vor fi aruncate de pe stâncă. Ceilalţi băieţi nu trebuie să afle că mamele lor sunt aici. Aşa stau lucrurile. Ne-am înţeles?

Restul drumului fii învăluit în ceaţă. Sosi o urmă pe preoteasă în virtutea inerţiei, strângând la piept pielea de şarpe. „Fiului meu?“ Oare fusese fiul Preotesei Eileithyia într-o viaţă anterioară? Era atât de ciudat totul!

Teama lui Sosi se mai domoli când lumina lunii se ivi în zare, iar ei ieşiră în aerul nopţii, pe povârnişul muntelui. Eileithyia îl îndemnă să urce coasta muntelui pufnind şi bufnind, luând-o pe un drum alambicat, care îi aduse de pe creasta muntelui direct în mijlocul câmpiei de lângă tabăra din Kladeos.

— De-aici te descurci singur, zise ea. Dacă te prinde cineva în timp ce te strecori înăuntru, inventează şi tu o scuză cum că te-ai întâlnit cu vreo mândruţă. Dacă te biciuiesc, ghinionul tău. Dă-mi chestia aia. O să scap eu de ea.

Până să apuce să se întindă după ea, Sosi vârâse deja pielea de şarpe sub tunică şi o luase la fugă. Aerul rece şi mişcarea fizică îi mai descreţiră fruntea. Îşi ridică privirea spre lună şi trase cu nesaţ aer în piept. Deşi mirosea a carne arsă şi a canal

dinspre tabără, lui Sosi i se păru nespus de dulce în comparaţie cu mirosul fetid din peştera şarpelui.

— N-o să mi se întâmple mie asta, scanda el sălbatic în timp ce alerga. N-o să mi se întâmple, *n-o să mi se întâmple!*

Capitolul 12

TEMPLUL LUI ZEUS

Cineva prinse a-l zgâlţâi.

Sosi deschise un ochi, văzu că nu se luminase încă de ziuă şi se rostogoli la loc gemând. Credea că se obişnuise cu visele ciudate, dar cel de noaptea trecută le pusese capac la toate. Încă mai simţea mirosul tunelurilor întunecate, sudoarea mamei sale amestecată cu mirosul de ierburi şi peştera cu piei de şarpe.

Mâna de pe umărul său prinse a-l zgâlţâi şi mai tare, şi o voce şopti:

— Theron, trezeşte-te, pentru numele lui Zeus!

Când deschise şi celălalt ochi, zări o siluetă voluminoasă aplecându-se deasupra lui şi sări în capul oaselor cu inima la gât, dând nas în nas cu chipul îngrijorat al lui Samos.

— Uşurel! Eu sunt. Trebuie să-ţi vorbesc înainte să se trezească toţi ceilalţi. Ce-i *asta?*

Samos se uita la pielea de şarpe care ieşise la lumină de sub pătura lui Sosi. În lumina zorilor, era neagră ca smoala.

— Nimic.

Sosi îndesă pielea sub pătură şi aruncă o privire prin dormitor. Totul părea în ordine. Ceilalţi băieţi se zvârcoleau prin somn cu gândul la sunetul de trâmbiţă, căci trupurile lor erau obişnuite să se trezească odată cu zorii, aşa cum fuseseră antrenate să alerge, să boxeze şi să se lupte.

— Ce s-a întâmplat?

— Auzi la el, ce *s-a întâmplat!*

Samos se cocoţă pe marginea saltelei şi clătină din cap.

— Unde-ai fost aseară? Ţi-am băgat hainele şomoiog sub pătură, cum îl acopeream şi pe Pericle la Elis, ca gărzile să nu intre la bănuieli. Dar credeam că ne-am înţeles că nu ne strecurăm afară de capul nostru. Ceilalţi ziceau că probabil ai dat o fugă până la Casa Sângelui ca să-ţi faci un control de rutină la picior. Nu păreau prea îngrijoraţi. Dar eu am stat treaz jumătate din noapte, gândindu-mă cu groază că ai fost cumva răpit de Războinici. Voiam să alertez gărzile, în caz că nu te-ai fi întors, numai că m-a luat somnul…

Se apropie de Sosi cu faţa plină de emoţie.

— Am avut un vis, zise el pe nerăsuflate.

Sosi îl privi confuz. Oare Samos visase şi el peştera şarpelui?

— Ce fel de vis? zise el.

Tânărul elen făcu o grimasă.

— Ştii tu. De victorie. Zeiţa a intrat zburând pe fereastră şi avea aripi de vultur, cum ai spus tu! Mi-a spus, simplu şi la obiect, că eu voi câştiga proba de pugilism pentru juniori. Băiatul părea încântat, dar şi uşor îngrijorat. Se uită îndărăt. Nu mă laud, Theron. Voiam doar să te anunţ, în caz că mi se întâmplă ceva. Rânji şi continuă: Nu că mi s-ar putea întâmpla ceva, aici la Olympia. Sunt sigur că Războinicii ăia ai lui Ahriman sunt prea înspăimântaţi de trăsnetele lui Zeus!

Sosi strânse pielea de şarpe pe sub pătură.

— Preoteasa Nike s-a întors? Eşti sigur?

Samos se încruntă.

— N-am văzut-o pe *acea* Nike, prostuţule. Victoria din visele mele era frumoasă ca o zeiţă. Rânji din nou: O să-ţi arăt astăzi cum arăta. Şi despre asta voiam să-ţi vorbesc. Cum n-ai fost la cină aseară, n-aveai de unde să auzi. Astăzi nu avem antrenamente! Majoritatea elenilor sunt trimişi spre Drumul Sacru ca să-i întâmpine pe judecători şi pe ceilalţi atleţi, iar Judecătorul Demetrius a hotărât că e mai prudent să stăm în Altis până se vor întoarce. Aşa că vom avea parte de un tur oficial al templelor. Stai să vezi statuia Victoriei în mâna lui Zeus din Olympia!

Crede-mă, o să uiţi de preoteasa aia cu nasul mare cât de curând.

Sosi înţelegea, în sfârşit, unde bate. Visul de noaptea trecută nu fusese, de fapt, un vis. Una dintre pieile lui vechi, dintr-o altă viaţă, stătea mărturie pentru asta. Iar Nike se întorsese, probabil, de la Elis, altfel Samos n-ar fi visat victoria.

— În ce templu se află Nike? întrebă el impacientat. Trebuie să discut cu ea.

Samos zâmbi.

— Tot cu gândul la ea, Theron? Nu-ţi face griji, n-o să rateze Jocurile. Presupun că e deja pe drum cu alaiul de la Elis.

— *În ce templu?* insistă el.

— De unde să ştiu eu? se încruntă Samos. Întreab-o pe Eretaia. Vine şi ea astăzi cu noi.

Discuţia se întrerupse, căci pritaneul se umplu de sunetul trâmbiţei răsunând din Colonadele lui Echo. Băieţii îşi azvârliră păturile de pe ei şi începură să cotrobăie după fustanelele pătate pentru antrenamente. Se opriră o clipă, amintindu-şi că programul se schimbase pentru ziua de azi. Apoi, încăperea fu cuprinsă de un zumzet entuziast, în timp ce băieţii îşi abandonau uleiurile şi strigiliile, aruncându-se în căutarea sandalelor şi a tunicilor de sărbătoare.

Ghidul lor se dovedi a fi nimeni altul decât pântecosul Preot Rhexibius, care fusese martor la jurămintele lor olimpice din prima zi. În calitatea lui de venerabil preot al Altisului, acesta era extrem de bine informat, dar vorbea pe un ton monoton, care deveni de-a dreptul plictisitor la un moment dat. Dion era singurul care încă se mai minuna că se afla în Olympia şi se tot împingea în faţă sorbindu-i cuvintele.

Sosi se târa în urma celorlalţi, gândindu-se la bătrâna preoteasă care îl dusese la peştera şarpelui şi căutând-o în zadar pe Nike. O întrebase şi pe Eretaia de Nike, dar fata nu ştia că prietena ei se întorsese, şi, pe măsură ce turul se tot întindea, Sosi începu şi el să aibă dubii cu privire la întoarcerea lui Nike. Vizitară templele zeiţelor Hera şi Rhea şi admirară basoreliefurile din vârful coloanelor. Li se spusese numele fiecărui sponsor pentru fiecare tezaur în parte şi li se permise să atingă ofrandele dinăuntru, ceea ce fu destul de interesant la început, dar îşi pierdu curând farmecul. Se minunară în faţa Marelui Altar al lui Zeus, un munte uriaş de cenuşă, măsurând

cam de trei ori înălţimea unui om, în timp ce preotul le povestea cum altarul fusese aşezat exact în locul unde un trăsnet aruncat de Regele Zeilor de pe Muntele Olymp lovise pământul. Ascultară povestea legendarului şi vânjosului Hercule, care întemeiase Jocurile de la Olympia pentru a slăvi gloria şi puterea oamenilor. Poposiră la umbra măslinului sacru, în timp ce ghidul lor le povestea cum, iniţial, premiul de la Jocurile Olimpice fusese, de fapt, un măr; până ce un oracol îi spuse Regelui din Elis să-i răsplătească pe învingători cu ghirlandele acestui copac.

Când ajunseră, într-un târziu, la statuia zeiţei Nike, aşezată pe piedestalul ei înalt din faţa Templului lui Zeus, toată lumea era transpirată, lipicioasă şi nerăbdătoare să ajungă la masa de prânz. Sosi se strădui să asculte explicaţiile ghidului, dar erau chestii plictisitoare, de genul, cât de mult îi luase sculptorului finalizarea statuii, cât de înalt era piedestalul şi de câtă marmură şi foiţă de aur fusese nevoie pentru a construi statuia. Îl durea gâtul de cât se holbase în sus, iar aripile placate cu aur ale lui Nike, care străluceau în soare, îi provocau dureri de cap. Aşa că ajunse la concluzia că sculptorul fusese oricum un idiot, căci ce fiinţă înaripată ar avea nevoie să zboare călare pe un vultur?

La final, Preotul Rhexibius îi îndemnă să-l urmeze pe treptele marelui templu şi se opri teatral în faţa uşilor.

— Am păstrat partea cea mai bună pentru final, îi anunţă el, împingând una dintre uşi cu un scârţâit. Câţi dintre voi au mai fost până acum înăuntru?

Pericle, Samos, Eretaia şi unul sau doi băieţi mai mari ridicară mâinile. Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Templul lui Zeus era întotdeauna închis atunci când treceau prin faţa lui, aşa că acum îşi întindeau curioşi gâturile ca să arunce o privire înăuntru.

Preotul Rhexibius zâmbi.

— Când intraţi pentru prima dată, ar fi bine să aşteptaţi o clipă, pentru ca vederea voastră să se adapteze întunericului. E destul de întunecat înăuntru. Dar n-o să vă stric surpriza. Vizitatorii sunt întotdeauna uimiţi de ceea ce văd acolo pentru prima dată. Intraţi şi aşteptaţi-mă lângă heleşteu. Şi voi, băieţi,

puteţi să vă relaxaţi. Nu există duşmani în Templul lui Zeus din Olympia.

Grupul restrâns de soldaţi eleni care îi însoţea nu păru prea convins. Doi dintre ei chiar insistară să intre înaintea băieţilor pentru a cerceta interiorul templului. Restul rămaseră de strajă pe treptele templului.

Sosi simţi cum îl furnică pielea, dar Eretaia îl trase de mână pe fratele ei.

— Haide, zise ea. Vreau să le văd reacţiile!

Pericle, care se cam îmbufnase în timpul turului, mormăi şi îşi frecă piciorul.

— Noi nu suntem turişti, bolborosi el. Din punctul meu de vedere, ziua de azi e o pierdere de timp. Trebuie să mă aşez. Deja l-am văzut pe Zeus.

Se aşeză la umbră după colţ, pe treptele templului, şi îşi întinse piciorul oftând.

Eretaia îngenunche rapid lângă el.

— Iar te supără piciorul?

— Sunt bine.

Pericle îi împinse mâinile în lături.

— Cred că e din cauză că am stat prea mult în picioare ascultându-l pe preotul ăla! O să-i cadă limba dacă mai vorbeşte mult. Am să mă simt mai bine, surioară. Nu-ţi face griji! Hai, du-te înăuntru!

Samos şovăi.

— Nu cred că ar fi bine să rămâi aici de unul singur. Şi eu am văzut Statuia lui Zeus. O să rămân cu tine.

— Nu te prosti, zise Pericle. N-am nevoie de îngrijitoare!

— N-ai zis tu că ar trebui să stăm împreună până aflăm ce pun la cale Războinicii ăia? zise Samos. Şi n-ar trebui să stai acolo. Burlanele astea se desprind adesea de pe acoperiş. Ar putea să te lovească vreunul.

— O, dar e ridicol!

Pericle se ridică.

— Prea bine, mergem toţi înăuntru. Te porţi de parcă ne-ar pândi câte un Războinic la fiecare colţ.

„Ceea ce ar putea prea bine să fie adevărat, îşi zise Sosi în gând cutremurându-se. Iar eu n-aş fi în stare să-i detectez”.

Datorită acestui mic incident, ajunseră înăuntru printre ultimii. Uşile se închiseră bufnind în urma lor, cufundând încăperea în întuneric. Preotul Rhexibius nu exagerase. Templul lui Zeus nu avea ferestre şi era extrem de slab iluminat. Sosi băgă de seamă că Eretaia îl strângea de mână, în întuneric, iar Samos şi Pericle îi suflau în ceafă.

Simţurile lui ofidiene se activară. Trupurile roşietice ale băieţilor se mişcau încet de-a lungul templului, apărând şi dispărând printre coloanele uriaşe.

Vorbeau în şoaptă, de parcă s-ar fi temut să ridice glasul în prezenţa zeului. Când privirea lui se acomodă cu întunericul, Sosi observă că masivele coloane erau înşiruite pe două rânduri, cele mai scunde susţinând o galerie care se întindea de-a lungul templului, în timp ce coloanele mai înalte se întindeau spre cupola acoperişului. Chiar în faţa lor, strălucind în întuneric pe un tron imens aflat în naos, se afla celebra statuie a lui Zeus din Olympia. Un al doilea Zeus, puţin diform, pâlpâia în apa heleşteului din marmură neagră, uitându-se de sus în jos la picioarele sale.

Sosi îşi ţinu răsuflarea şi se trase înapoi, făcând-o pe Eretaia să chicotească.

— Stai liniştit, nu e aşa adânc încât să te poţi îneca în el.

Îi dădu drumul la mână şi începu să îşi vânture mâna prin apa heleşteului. Îşi lipi degetele vâscoase de braţul lui şi chicoti din nou când băiatul înţepeni.

— E ulei, prostuţule! Ce-i cu tine şi Samos astăzi? Pericle are dreptate: vă purtaţi de parcă v-ar fi frică şi de umbra voastră. Te gândeşti deja cu groază la cum te va arunca fratele meu la lupte, nu-i aşa?

Sosi se schimonosi.

— O să-l înving la sprint, zise el, dându-şi seama abia după aceea că Theron ar fi răspuns la fel într-o situaţie asemănătoare.

Îşi scoase imaginea fratelui său din minte şi îşi ridică privirea către statuia uriaşă. Tronul lui Zeus fusese decorat cu basoreliefuri încrustate cu abanos şi nestemate, înfăţişând animale şi scene de luptă. Sandalele sale de aur erau suficient de mari încât să adăpostească un om întins pe ele, iar pelerina care îi încadra uriaşul trup de fildeş era din aur, decorată cu

crini de sticlă, ce sclipeau în lumina torţelor aprinse în jurul picioarelor sale. În mâna stângă ţinea un sceptru cu un vultur în vârf, iar în căuşul mâinii drepte se afla o mică statuie înfăţişând-o pe Nike. Capul lui Zeus, încoronat cu ramuri de măslin, se înălţa până în grindă. De partea cealaltă a heleşteului, învăluit în miros de tămâie, ghidul lor le explica lui Dion şi celorlalţi curioşi semnificaţia scenelor sculptate pe tron. Preoţi în haine roşii se învârteau de zor în jurul lui Zeus, lustruindu-i pielea ivorie cu postavuri înmuiate în uleiul din heleşteu. Sosi se uită bănuitor la ei, dar trupurile lor străluciră slab în întuneric.

— Vii, zise el în şoaptă.

— Bine că Zeus nu este şi el viu! îi răspunse Samos, neînţelegând ce voia de fapt să spună. Dacă s-ar ridica, ar dărâma acoperişul.

Eretaia pufni:

— Voi, băieţii, sunteţi atât de puerili uneori! Hai să mergem la ultimul etaj!

Fata o luă înainte pe o scară în spirală, care îi duse la ultimul nivel, exact în preajma capului lui Zeus. În capăt, nu era nici o balustradă. Pe Sosi îl luă ameţeala când se uita în jos şi zări reflecţia statuii imense în heleşteul cu ulei. Îşi ridică privirea către Nike cea înaripată din mâna lui Zeus şi observă că, deşi statuia părea mică în mâna zeului, avea de fapt dimensiuni normale. Nu semăna deloc cu Nike pe care o ştia el, la fel cum nici statuia de afară nu semăna prea mult cu ea.

Samos şi Pericle, plictisiţi să tot contemple statuia, se duseră să inspecteze marginea galeriei. Sosi simţi din nou furnicături în tot corpul.

— Eretaia… începu el, intenţionând s-o descoasă pe fată, ca să vadă dacă ştia ceva despre puterile lui Nike.

Eretaia făcu ochii mari, înainte ca băiatul să mai apuce s-o întrebe ceva. Îl prinse de braţ, uitându-se ţintă la umbrele din spatele lui.

Sosi se răsuci rapid şi văzu o siluetă înveşmântată într-o pelerină, care ieşise de după o coloană îndepărtată şi se îndrepta acum încet către ei. „Războinicul”, îşi zise el panicat. Dar silueta era prea scundă.

— E Rasim! şopti Eretaia.

Tânărul persan era mai slab decât ultima dată când îl văzuseră şi avea cearcăne adânci. Când Eretaia îi şoptise numele, băiatul şovăi, dar nu se uită la ei. Privirea lui trecea prin ei, fixându-i pe Samos şi

Pericle care stăteau pe marginea galeriei, râzând pe înfundate de ceva ce se petrecea jos.

Sosi o trase prudent pe Eretaia mai în spate.

— Cum ai ajuns aici? îl întrebă el. De ce ai furat carul ăla la Letrini? Lucrezi pentru Războinicii lui Ahriman? Ce ţi-au făcut? Cum ai reuşit să scapi?

Rasim mergea înainte. Nu părea să fi auzit întrebările lui Sosi. Era desculţ şi avea băşici negre în jurul gleznelor. Arsuri. Lui Sosi i se ridică părul pe ceafă când băiatul trecu pe lângă ei.

— Te-au obligat să pleci cu ei? îl întrebă Eretaia. Ne-am făcut griji pentru tine. Rasim, ne-auzi?

Rasim dispăru într-un con de umbră. Când apăru din nou, se îndrepta în goană către Samos şi Pericle, cu aceeaşi privire goală.

Sosi ţipă înăuntrul lui, dar rămase tăcut. Totul părea să se petreacă în reluare. Eretaia îşi duse mâna la gură, înţelegând intenţiile lui Rasim.

— *Pericle!* strigă ea ascuţit. *Ai grijă!*

Pericle se întoarse uluit. Chipul lui se întunecă atunci când îl zări pe Rasim. Samos se întoarse şi el. Rasim sări asupra lui, la fel cum sărise pe spatele calului său atunci când oprise carul şi îşi înfăşură mâinile în jurul genunchilor lui Samos. Tânărul elen murmură surprins şi îşi pierdu echilibrul. Pericle întinse rapid o mână şi îl prinse pe Samos, încordându-şi muşchii şi înfigându-se bine pe picioare. Pentru o clipă, ai fi crezut că Pericle reuşise să-l tragă înapoi pe pugilistul masiv, dar avântul lui Rasim îl proiectase pe Samos dincolo de margine, şi greutatea lor era prea mare. Pericle îşi blestemă piciorul amorţit şi se clătină primejdios pe marginea galeriei.

— Nu! ţipă Eretaia. Samos! *Pericle!*

Sosi ieşi din transă. Strigă după gărzi şi se aruncă pe burtă, apucându-l pe Samos de o margine a tunicii. În zadar. Chiar în clipa în care doi străjeri îşi făcură apariţia pe scara în spirală, pânza din mâna lui Sosi cedă. Pericle încercă vitejeşte să-şi

menţină echilibrul, lăsându-se în genunchi cu faţa crispată de durere. Dar trupurile înlănţuite ale lui Samos şi Rasim îi alunecară din mână şi căzură răsucindu-se în heleşteul de la picioarele lui Zeus. Se prăvăliră în ulei şi se loviră zgomotos de marmură. Trupul lui Samos ieşi la suprafaţă şi rămase nemişcat, în timp ce pletele lui negre erau pline de ulei şi de sânge. Rasim fu proiectat pe marginea heleşteului, se lovi de degetele de la picioare ale lui Zeus cu gâtul răsucit într-un mod nefiresc.

Sosi îl trase pe Pericle de pe margine şi se prăbuşi pe podeaua galeriei şocat şi cu respiraţia întretăiată. Preţ de o clipă se aşternu liniştea. Apoi, Eretaia începu să ţipe, iar băieţii şi preoţii o luară la fugă spre heleşteu. Străjerii îşi scoaseră săbiile şi înconjurară trupul lui Rasim, pe când ceilalţi îi ajutau pe preoţi să-l scoată pe Samos din heleşteu.

Eretaia începu să plângă în hohote şi se agăţă de Pericle.

— Am crezut că o să cazi şi tu! zise ea printre suspine. Sărmanul Samos! E numai vina mea! Eu v-am făcut să intraţi… altfel aţi fi rămas amândoi afară, aţi fi fost în s*iguranţă.*

Pericle era alb la faţă. Abia reuşea să stea în picioare, dar o linişti pe sora lui.

— Termină, zise el într-un mod categoric. N-a fost vina ta. Rasim este de vină. L-a împins în mod intenţionat pe Samos. Acum putem fi siguri că lucra pentru Războinicii ăia. Se uită în jos, la trupul neînsufleţit al tânărului persan, care era ridicat de străjeri. Îşi vârâseră săbiile la loc în teacă şi acum clătinau din cap.

Preoţii clătinară şi ei din cap deasupra lui Samos. Îl întinseră pe ghizdurile de marmură neagră ale heleşteului. Unul dintre ei şterse sângele de pe scalpul pugilistului cu postavul de lustruit. Băieţii se strânseră roată tăcuţi şi şovăielnici.

— Samos… şopti Pericle.

Îşi încleştă pumnii şi clipi greoi, încercând să-şi găsească cuvintele. Glăsui ca un om vârstnic:

— De ce s-a luat de Samos? L-aş fi înţeles dacă s-ar fi luat de mine. Dar Samos l-a susţinut… până la capăt.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

Sosi privi bucata de tunică pe care o ţinea în mână. Zise mohorât:

— Samos a avut un vis de victorie noaptea trecută. Ăsta-i motivul.

Pericle şi Eretaia se uitară miraţi unul la celălalt. Nici măcar Pericle nu îndrăzni să spună că visele erau nişte aberaţii.

Eretaia şopti:

— Pericle, nu cred că Samos a murit. Priveşte, s-a întors Nike! O să ştie ea ce să facă.

Sosi sperase s-o întâlnească în împrejurări mai plăcute. Privi neputincios cum preoteasa cu ochi galbeni intră pe uşile templului şi îşi făcu loc prin mulţimea strânsă în jurul lui Samos. Îngenunche lângă băiat şi îşi lipi urechea de buzele lui. Se îndreptă strâmbându-se, înşfăcă bucata de pânză din mâna preotului şi începu să dea ordine. Spre uşurarea tuturor, Samos fu întins pe o targă şi cărat spre ieşire. Preotul Rhexibius bătu din palme şi le ordonă băieţilor să stea grupaţi. Se uită în sus, spre galerie, şi le strigă lui Sosi şi prietenilor lui să coboare.

Pericle coborî sprijinindu-se de Sosi şi de Eretaia. Dion, cu o privire chinuită, se îndreptă către ei, urmat îndeaproape de Agis şi Kallias. Toţi întrebară într-un glas cum căzuseră Samos şi Rasim. Pericle se uita fix spre ieşire, pe unde era cărat tânărul elen, şi o lăsă pe Eretaia să vorbească. Fiori reci îi trecură lui Sosi pe şira spinării când observă corpul lui Rasim. În afara arsurilor de pe glezne, băiatul avea o sfoară de-a Războinicilor înnodată într-un mod ciudat în jurul gâtului. Străjerii renunţaseră să mai încerce să i-o dea jos.

— Rupeţi-i gâtul, îl auzi pe unul zicând. Celălalt băiat a avut noroc că a scăpat cu viaţă, dar cariera lui de pugilist s-a dus pe apa sâmbetei… sărmanul flăcău.

Judecătorul Demetrius intră vijelios pe uşă, se uită la trupul lui Rasim şi le porunci tuturor să părăsească templul şi să se îndrepte spre pritaneu.

— Să nu spuneţi nimănui o vorbă! îi avertiză el în timp ce ieşeau. S-a terminat. Trupul persanului va rămâne în templu cât timp vom investiga problema. Dacă întreabă cineva ceva, Samos a căzut. A fost un accident Dacă v-aud dând cu goarna că a fost împins, vă descalific pe toţi din competiţia pentru Jocuri. Nu vreau ca spectatorii şi restul atleţilor să intre în panică degeaba. Ne-am înţeles?

Îi făcu un semn Preotului Rhexibius, care ridică un lambriu din spatele tronului lui Zeus, pentru ca străjerii să poată depune înăuntru corpul lui Rasim.

Se auziră câteva voci bolborosind, dar băieţii erau prea prea şocaţi şi întristaţi ca să mai protesteze. Abia când ieşiră la lumina soarelui, Sosi înţelese ce îl neliniştise atunci când îl zărise pe Rasim în galerie.

Se uită în spate, la Templul lui Zeus. Uşile erau închise. Judecătorul Demetrius, jumătate dintre străjeri şi Preotul Rhexibius erau încă înăuntru.

— Rasim este Războinic, zise el stins, convins fiind că asta explica felul în care se comportase băiatul. L-au transformat în unul de-ai lor.

Pericle îşi prinse piciorul beteag şi grăi aspru:

— De data asta au mers prea departe. Nu-mi mai pasă dacă voi fi descalificat din competiţia pentru Jocuri. Oricum, piciorul meu se resimte. O să-i găsesc pe Războinicii aceia ai lui Ahriman şi-o să-i fac să plătească.

Capitolul 13

ADEVĂRUL

Şocul fu resimţit şi la nivel fizic. Băieţii se strânseră în mijlocul sălii de ospeţe din pritaneu, de parcă ar fi venit iama şi aveau nevoie de căldura focului ca să se încălzească. Sosi nu se putea opri din tremurat. Îi tot revenea în minte imaginea lui Rasim mergând prin galeria întunecată a templului, cu privirea goală. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e ceva în neregulă. De ce oare nu-l oprise pe Rasim înainte să fie prea târziu?

Pericle se certa cu sora lui care îl sfătuia să se ducă la medicul de la Casa Sângelui pentru a-i examina piciorul. Erau cu toţii atât de încordaţi încât Pericle se ridică şi bătu cu pumnul în masă strigându-i Eretaiaei:

— Medicul e ocupat! Chiar nu înţelegi? Crezi că-mi pasă de piciorul ăsta idiot, acum când Samos nu-şi va mai reveni poate niciodată?

Agis se încruntă, cu braţele încrucişate la piept. Kallias îşi duse mâna către umărul prietenului său, muşcându-şi buzele. Dion îngenunche şi, privind flăcările cu ochii înlăcrimaţi, şopti:

— Zeiţă Hestia, te rog, nu-l lăsa pe Samos să moară, te rog, nu-l lăsa să moară! repeta el întruna.

Băieţii se uitară cu coada ochiului la el, dar nimeni nu îndrăzni să râdă de rugăciunile lui.

— O, termină! pufni Agis, apucându-l pe puşti de braţ şi scuturându-l. Rugăciunile tale nu-l vor ajuta pe Samos acum, iar judecătorii se pare că nu vor face nici ei nimic. Pericle are dreptate. Trebuie să-i găsim noi pe Războinicii ăştia, înainte să

ne extermine ei pe toţi. Competiţia pentru tineri începe mâine după-amiază, aşa că trebuie să dăm de ei rapid.

Dion clipi.

— Mai întâi, trebuie să-l ajutăm pe Samos.

— Fii serios! Samos e terminat. Ai văzut şi tu sângele. Lăsând la o parte cariera lui de pugilist, avea capul zdrobit ca un ou.

Agis se dezlănţuise dur, făcându-l pe Dion să izbucnească în lacrimi.

— Agis, atragi prea mult atenţia asupra ta, mormăi Kallias.

Doi străjeri, care îi escortaseră de la templu, stăteau de pază la uşă cu săbiile scoase. Aruncară o privire de-a lungul încăperii, dar nu se amestecară. Poate că simţiseră şi ei că nu era momentul potrivit să le ţină lecţii de morală.

Pericle se îndreptă şchiopătând spre celălalt capăt al vetrei, unde nu puteau fi auziţi de străjeri şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze.

— Sunt de acord, zise el. Indiferent ce i s-ar întâmpla lui Samos acum, trebuie să găsim ascunzătoarea Războinicilor. Probabil că l-au trimis pe Rasim la Templul lui Zeus ca să termine treaba lor murdară, pentru că ei nu puteau pătrunde în Altis. Nu cred că făcea parte din plan să se prăbuşească şi el odată cu Samos. Probabil că urma să se ia de mine sau de Theron. Strânse din buze şi continuă pe un ton mai scăzut: Uitaţi ce cred eu. Dacă Războinicii l-au trimis pe Rasim aici, atunci probabil că se află undeva prin apropiere ca să vadă dacă şi-a făcut datoria cum trebuie. Probabil că au văzut când l-au scos pe Samos din templu, dar n-au de unde să ştie că Rasim este mort. Iar dacă Judecătorul Demetrius va ţine cadavrul la adăpost, aşa cum a spus, atunci nici nu vor avea de unde să ştie ceva despre el pentru o vreme. Presupun că stabiliseră un loc de întâlnire. După câte se vede, nu trimit mai mult de un Războinic, aşa că unul dintre noi poate îmbrăca pelerina şi se poate da drept Rasim. Ceilalţi se vor ascunde prin preajmă şi vor sări pe Războinic atunci când acesta îşi va face apariţia. Trebuie să avem grijă să nu se sinucidă cum au făcut ceilalţi şi trebuie să-l facem să ne spună unde se ascunde restul sabotorilor. Apoi îl vom da pe mâna gărzilor şi le vom spune judecătorilor ce am descoperit Ne-am înţeles?

Sosi împietri. Ceilalţi se uitară unii la alţii.

— Cine se va da drept Rasim? Cei mai mulţi dintre noi sunt prea înalţi, îi descusu Kallias.

Toată lumea se uită la Dion. Puştiul păli şi clătină din cap.

— Trebuie s-o faci, piciule! zise Agis. Nu fi laş! Nu vrei să-l prindem pe asasinul lui Samos?

— Samos n-a murit, zise Dion stins.

Eretaia oftă.

— Dă-i pace, Agis. Eu cred că e un plan tâmpit! Cum credeţi voi c-o să-i faceţi să vorbească pe Războinicii ăia ai lui Ahriman, când nici măcar elenii n-au reuşit?

— Elenii nici măcar n-au încercat! se încruntă Pericle la sora sa, aruncând o privire spre gărzi şi continuând în şoaptă. Sunt prea stresaţi să-şi apere Jocurile. Doar l-ai auzit pe Judecătorul Demetrius: nu vrea să afle nimeni că sabotorii sunt în Olympia, pentru că nu vrea să panicheze mulţimea. Judecătorii nu i-au luat prea în serios; noi vom fi mai atenţi. Nu vom avea la noi arme pe care Războinicii le pot folosi ca să se sinucidă. Ne vom folosi muşchii şi forţa fizică, pentru a-l imobiliza. Cel mai bine ar fi să acţionăm la noapte. Theron, te simţi pregătit? Tu va trebui să te lupţi cu el, pentru că piciorul meu e prea şubred ca să facă faţă. Cine mai vrea să ne ajute? Trebuie să fiţi conştienţi dinainte că aţi putea fi descalificaţi de la Jocuri.

Se aşternu liniştea în timp ce băieţii rumegau cuvintele lui Pericle. Păreau să se gândească serios la plan.

— N-ar fi mai bine să aşteptăm până soseşte alaiul de la Elis? întrebă Kallias. În felul acesta, toţi se vor concentra asupra ceremoniei de deschidere şi ne va fi mai uşor să ne strecurăm afară din Altis.

— Dar asta va avea loc în dimineaţa de dinaintea competiţiei noastre! interveni Agis. Nu fi prost! Trebuie să acţionăm înainte ca Războinicii să afle că Rasim e mort. Tocmai asta-i toată şmecheria!

— Nici n-au de unde să afle până mâine, zise Kallias. Preotul Rhexibius părea destul de interesat de arsurile de pe trupul lui Rasim, nu-i aşa? Pun pariu că-l va ţine în templu cât va fi nevoie, ca să-l examineze.

Agis se încruntă.

— Eu n-am de gând să fac nimic în ziua competiţiei. Nu m-am antrenat degeaba timp de zece luni, ca să dau acum cu piciorul la tot! Ori o facem în seara asta, ori eu nu mă mai bag.

Pericle îl privi scârbit.

— Theron, zise el, te bagi?

Sosi clătină din cap, ştiind că sosise timpul să le spună adevărul.

— Războinicii n-o să se lase păcăliţi, zise el. Vor şti că nu e Rasim sub pelerină. Vedeţi voi, el nu e mort… Vreau să spun, este *mor*t, dar, la fel ca şi Războinicii, se află sub puterea unei vrăji şi poate reveni la viaţă. Cred că de-aia nici nu s-a sinchisit că va muri când l-a împins pe Samos. Probabil că s-a ridicat deja din morţi şi a ieşit din templu.

Băieţii îl priviră pieziş şi tot făceau semne că a luat-o razna.

Pericle oftă.

— Nu începe iar cu aberaţiile astea! Judecă după fapte, macedoneanule! Rasim era un spion persan afurisit, şi nimic mai mult. L-am citi de la început.

Sosi închise ochii.

— Dar ăsta e adevărul. Vă rog, credeţi-mă. *Ştiu* că Războinicii şi Rasim sunt morţi, pentru că… Se uită la chipurile iscoditoare din jurul lui şi scutură din cap. E complicat. Trebuie să discut cu Pericle şi Eretaia între patru ochi.

Ceilalţi zâmbiră afectat şi îl priviră atotştiutor. Pericle se uită la Sosi pe sub sprâncene. Dar le făcu semn celorlalţi să aştepte, se ridică de lângă vatră şi o prinse pe Eretaia de mână. Se îndreptă şchiopătând spre scări, sprijinindu-se de sora sa.

Se studiară circumspecţi unii pe alţii în mijlocul dormitorului, înconjuraţi de păturile aruncate de-a valma de gărzile care scotociseră după sabotori.

— Ei bine? zise Pericle. Ar fi bine să merite, pentru că mi-am omorât piciorul urcând scările alea.

Sosi privi pe fereastră spre povârnişul Muntelui Kronos, scăldat în lumina soarelui de după-amiază. Din partea asta, nu putea zări spărtura care ducea către tunelurile întortocheate şi către grota şarpelui. Se îndreptă spre salteaua lui şi scotoci temător sub pătură, gândindu-se că gărzile i-ar fi putut confisca

pielea de şarpe. Dar era la locul ei – un morman uscat de solzi negri. O scoase, şi Eretaia împietri.

— Unde-ai găsit aia?

Pericle privi pielea, încruntat.

— Ce se întâmplă? Surioară, ştii ceva ce eu nu ştiu.

— Am găsit-o noaptea trecută, zise Sosi, într-o peşteră de pe munte.

Eretaia îşi muşcă buzele.

— Theron, nu cred că ar trebui să…

— Nu crezi că ar trebui să *ce?* insistă Pericle. Gata cu secretele, aţi uitat? Situaţia e prea gravă acum.

Sosi trase adânc aer în piept.

— Este pielea unuia dintre… înaintaşii mei. Este vorba despre un băiat care îşi putea schimba înfăţişarea. Se numea Sosipolis, ca şi mine, şi a murit în peştera aceea după bătălia de pe stadion, când s-a preschimbat în şarpe ca să salveze Jocurile.

Le povesti despre simţurile lui supranaturale şi despre Războinicii ale căror trupuri nu emanau căldură, fiindcă erau deja moarte. Le povesti cum îşi putea lepăda pielea şi cum putea lua altă înfăţişare, cum i se arătaseră în vis Jocurile Olimpice de odinioară şi cum, după „visul febril“ al mamei sale, bănuia că Războinicii se ascundeau în grotele de pe Muntele Kronos; totuşi, nu pomeni nimic despre mama sa şi celelalte femei care se aflau şi ele acolo.

Când termină de istorisit, se aşternu o tăcere apăsătoare.

— Simţuri ofidiene? repetă Eretaia.

— Numele tău e Sosipolis? zise Pericle încruntat. Dar ai depus jurământul olimpic în calitate de Theron Macedoneanul!

Sosi se strâmbă.

— Pentru că mă dau drept Theron, pentru a-l menţine în competiţie. E fratele meu. Doar nu credeaţi că piciorul lui s-a vindecat într-o singură zi? Am luat înfăţişarea lui. Obişnuiam să fac lucrul acesta şi când eram mici, dar pe vremea aia era o glumă, iar acum nu mai e.

Eretaia privea fix la solzii întunecaţi din mâna lui.

— Chiar ţi-ai lepădat *pielea?* întrebă ea înfiorându-se. Brrr!

Pericle clătină din cap.

— Doar nu te aştepţi să credem că eşti cine ştie ce făptură din Legendele Olympului? Asta nu-i decât o piele de şarpe veche. Nu dovedeşte nimic. M-am luptat cu tine, macedoneanule, şi ştiu că eşti om!

— Tu însuţi ai spus că mă port ciudat după ce Theron a fost rănit. Atunci am intrat în pielea lui.

— Aşa e, zise Eretaia, holbându-se la Sosi. Mi-ai spus că Theron s-a schimbat după ce şi-a revenit, nu-ţi aduci aminte? Ai spus că nu mai era la fel de arogant. Ci, mai uman…

Vocea ei se stinse.

— Când fratele tău mi-a spus că eşti blestemat, nici prin gând nu mi-ar fi trecut aşa ceva!

Îndoiala se citea pe chipul lui Pericle. Se încruntă.

— Nu-mi vine să cred că voi doi staţi şi discutaţi despre magie în momentele astea! zise el. Theron, dacă eşti prea speriat ca să ne ajuţi sau prea egoist, ca Agis, atunci, pentru numele lui Zeus, recunoaşte! Dar nu inventa tot felul de minciuni idioate despre şerpi şi blesteme, pentru că nu mă prosteşti tu pe mine!

— Dar îmi asum un risc povestindu-vă toate acestea! strigă Sosi înciudat că Pericle se încăpăţâna să nu-l creadă. Dacă judecătorii vor afla ce-am făcut, atunci Theron va fi descalificat pe viaţă din Circuitul Jocurilor, şi numai Zeus ştie ce-aş putea păţi şi eu! Dar ai dreptate. Jocurile nu mai contează şi am mai fost pedepsit şi altădată. Sunt de acord cu tine că trebuie să-i oprim pe Războinici, dar nu te poţi duce acolo sus, pur şi simplu, să te iei la trântă cu ei! Întreab-o pe Nike dacă nu mă crezi. Ea ştie că Războinicii sunt vrăjitori şi ştie şi despre mine şi Theron. Întreab-o despre visele tale de victorie. De-aia l-au atacat pe Samos în templu. Şi ştii şi tu asta.

— O, da, înţeleg! râse Pericle aspru. Tu te-ai cuplat cu preoteasa aia urâtă şi umflată, iar acum faceţi glume pe seama noastră. Regret să-ţi spun, dar noi avem lucruri mult mai importante de făcut acum. Haide, surioară! Am auzit deja destule.

O prinse pe Eretaia de braţ.

Eretaia şovăi, forţându-l şi pe fratele ei să se oprească.

— Eu cred că ne spune adevărul, Pericle.

Pericle îi aruncă o căutătură urâtă. Îl privi pe Sosi drept în ochi.

— Prea bine, dovedeşte-o! Dacă eşti într-adevăr pe jumătate şarpe, atunci leapădă-ţi pielea şi schimbă-ţi înfăţişarea aici şi acum. De ce nu iei înfăţişarea mea? Ai putea să te lupţi în locul meu la Jocuri, din moment ce eu nu sunt bun de nimic, cu piciorul ăsta. Dacă mă gândesc mai bine, ai putea chiar să te transformi în Rasim. Chiar nu văd de ce sărmanul Dion trebuie să fie el momeala pentru Războinici. Poţi s-o faci tu.

Sosi începu să tremure.

— Nu pot.

— Ha! Vezi, surioară? Ţi-am spus eu?

— Nu pot să fac asta decât în nopţile cu lună plină, zise Sosi.

— Ce bine s-a aranjat totul! bodogăni Pericle, apucându-se de balustradă. Aveam o părere mult mai bună despre tine, macedoneanule! Dar acum văd că eşti la fel de egoist şi arogant ca şi compatrioţii tăi. Dacă ar exista dreptate pe lumea asta, atunci Rasim ar fi trebuit să te împingă pe *tine,* nu pe Samos! Nu te mai deranja să ne ajuţi! Nu vreau să am cu mine pe cineva în care n-am încredere, mai ales atunci când e vreun Războinic prin preajmă. Mă duc la Casa Sângelui ca să văd cum se mai simte Samos.

Eretaia privi mâhnită în urma lui.

— Îmi pare râu, zise ea în şoaptă. Fratele meu e supărat din cauza lui Samos. Sunt prieteni şi rivali la Jocuri de multă vreme.

— Eretaia! se auzi vocea lui Pericle din josul scărilor.

Fata se întoarse.

— Trebuie să-l ajut cu piciorul. O să încerc s-o prind pe Nike singură şi o voi întreba de Războinici. E adevărat ce-ai spus? Nici ea nu este umană?

Sosi încuviinţă dând din cap. Se simţea lipsit de vlagă. Nici nu se aşteptase ca ei să nu-l creadă.

Eretaia îi zâmbi.

— Cred că am ştiut că nu eşti Theron. El era… ei bine… tu eşti mai tânăr ca el, nu-i aşa?

Sosi încuviinţă din cap. Măcar, reuşise să o convingă pe Eretaia. În ciuda tuturor necazurilor din ziua aceea, Sosi îi zâmbi şi el.

— ERETAIA! strigă din nou Pericle.

Fata tresări şi îl privi din nou mâhnită pe Sosi.

— Trebuie să plec. Dacă ai dreptate în privinţa Războinicilor, atunci sanctuarul e în pericol. Voi încerca să le conving pe femei să se întoarcă la Elis. Tu ce-ai să faci?

Sosi strânse pielea de şarpe. Bună întrebare! Trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge pe Pericle că spunea adevărul, înainte ca el şi ceilalţi băieţi să-şi găsească sfârşitul. Nu exista decât o soluţie.

— Mă duc să-l văd pe Rasim.

***

Aşteptă până după cină, ştiind că preoţii aveau să fie ocupaţi atunci cu ritualurile lor de seară. Gărzile de la intrarea în pritaneu ezitară să-l lase afară de unul singur. Dar băiatul le puse că îi era greaţă şi că avea nevoie de o licoare pentru stomac, iar străjerii se lăsară convinşi văzându-i fruntea asudată.

— Bietul flăcău, îl auzi pe unul dintre ei murmurând. E agitat! Şi cum ar putea ei să fie în formă după întâmplarea cu puştiul elen?

Sosi străbătu încet Altisul, trăgând cu nesaţ aer în piept. Soarele era la asfinţit şi, în lumina amurgului, totul părea calm şi liniştit de parcă n-ar fi existat rău pe lume. Se piti în spatele unei statui ecvestre până ce ultimul preot îmbrăcat în robă roşie părăsi Templul lui Zeus, apoi se strecură înăuntru.

Era o linişte de mormânt. Se uită în sus, la galeria de unde se prăvălise Samos, şi simţi fiori reci pe şira spinării. Se zbătea să-şi continue drumul şi să n-o ia la fugă. Jăraticul şi torţele încă mai străluceau în jurul măreţei statui, aruncând sclipiri pe roba lui Zeus. Se îndreptă rapid în spatele tronului, găsi locul în care îl zărise pe Preotul Rhexibius ridicând lambriul şi se strecură într-un spaţiu mirosind a stătut şi înţesat de pânze de păianjen. Îşi înăbuşi un strănut şi îşi activă simţurile, temându-se ca Rasim să nu sară asupra lui. Dar trupul băiatului zăcea întunecat şi rigid acolo unde-l lăsaseră preoţii, pe un pat de excremente de şoareci.

Sosi îngenunche lângă el şi puse mâna pe carnea rece, încercând să se menţină calm.

— Rasim? Mă auzi?
Băiatul fusese dezbrăcat până la fustanelă, dar mai păstra încă sfoara Războinicilor strâns legată în jurul gâtului. Sosi îşi trase degetele.
— Rasim! zise el printre dinţi, scuturând trupul inert.
Niciun răspuns.
Se aşeză pe călcâie şi încercă să cugete. Oare cum reînviau Războinicii? Atinse din nou legătura. Era călduţă şi destul de greu de desfăcut, dar Sosi reuşi s-o slăbească.
În timp ce se străduia să scoată legătura aia sinistră de pe băiat, o pală de vânt învolbură pânzele de păianjen şi colbul de sub tron. Torţele pâlpâiră, şi lui Sosi i se ridică părul măciucă. Trupul lui Rasim fu cuprins de spasme. În acelaşi timp, se auzi o bubuitură răsunătoare în celălalt capăt al templului, ca şi cum drugul de la intrare ar fi căzut, sigilând uşile uriaşe.
Lui Sosi i se înmuiară genunchii. Ar fi trebuit să-şi dea seama că templul se încuia noaptea. Dar n-avea timp să se gândească la asta acum. Trecu peste repulsia provocată de faptul că atingea un cadavru şi îl prinse pe Rasim ca un adevărat luptător, astupându-i gura cu mâna.
— Nu te speria, îi şopti el. Nu mai eşti pe mâna Războinicilor. Sunt eu, Sosi… adică, Theron.
Rasim se zbătea, protestând vehement sub mâna lui. Cel puţin, ieşise din transă. Privi sălbatic spaţiul colbuit de sub tron, apoi se uită atent la chipul lui Sosi. Încetă să se mai zbată şi trase adânc aer în piept.
Sosi nu ştia cum să înceapă. Ce-i spui cuiva care s-a întors din morţi?
— Te-au transformat într-unul de-ai lor, nu-i aşa? zise el.
Rasim tremura din toate mădularele.
— Ţi-ai rupt gâtul când ai căzut. Mai ştii ce-ai făcut?
Ochii băiatului străluceau.
— Ştii unde te afli?
Rasim scutură din cap.
Sosi privi lambriurile de abanos din jurul lor. Afară se lăsase liniştea. Păreau să fie singuri înăuntrul templului.
— Dacă-ţi dau drumul, promiţi că nu fugi? întrebă el. Acesta este Templul lui Zeus. Cred că am rămas încuiaţi aici în noaptea

asta, dar Altisul e înţesat de gărzi. Şi, dacă ne-aud, ar putea veni să cerceteze zona. Preotul Rhexibius vrea să-ţi examineze trupul. Şi nu cred că va fi prea plăcut dacă nu eşti mort de-adevăratelea.

Rasim se uită îngrozit la lambriul dat într-o parte şi încuviinţă din cap.

Sosi îşi retrase mâna şi se dădu înapoi, gata în orice moment să sară asupra băiatului, în caz că acesta avea de gând să încerce ceva. Rasim privi sfoara şi înghiţi în sec. Vorbea anevoios:

— Cum ai dat jos chestia aia de pe mine? îmi aduc aminte că mi-a legat-o în jurul gâtului. Nu puteam să respir... Era ca un coşmar... Ce am făcut?

— Lasă asta acum, zise Sosi. Trebuie să ştim exact câţi Războinici sunt aici, la Olympia, şi care sunt planurile lor pentru Jocuri.

Rasim închise ochii.

— Nu-ţi pot spune asta.

— Dar trebuie să spui! glăsui Sosi cu blândeţe. Te rog, Rasim! Dacă ne ajuţi, promit că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te ajut şi eu pe tine.

Tânărul persan se frecă pe ceafă şi râse amar.

— Nimeni nu mă poate ajuta acum... Şi mai ales tu, macedoneanule! Nici nu-ţi dai seama că împăratul tău Iskander a trezit forţele întunericul din sufletul poporului meu.

Sosi strânse din buze.

— Înţeleg forţele întunericului, crede-mă.

Rasim clătină din cap:

— Nu, nu înţelegi. Poate crezi că le înţelegi, dar nu poţi fi pe deplin sigur. Cel puţin, nu până nu vei fi murit.

— Dar eu *am murit!*

Sosi nu intenţionase să-i spună, dar cuvintele îi năvăliseră din gură.

Se plimbă cu paşi apăsaţi prin interiorul tronului, înlăturând pânzele de păianjen din calea sa.

— Vrei să ştii de ce se tem caii de mine? O să-ţi spun de ce! Sunt doar pe jumătate om. Şi pe jumătate şarpe. Şi am mai trăit cu mult înainte... probabil mai multe vieţi, numai că, mulţumită

lui Zeus, nu-mi amintesc mare lucru. Adevăratul meu nume este Sosipolis. Mă reîncarnez, la fel ca Războinicii voştri, doar că nu în propriul trup, ci în cel al unui prunc nenăscut. Aşa că înţeleg, vezi bine. Ştiu că eşti speriat, pentru că şi eu sunt speriat. Dar trebuie să ne ajuţi. Altminteri, o mulţime de oameni nevinovaţi vor fi răniţi, iar eu nu pot să permit una ca asta. Vom rămâne aici toată noaptea. Iar dacă va fi nevoie, îmi voi folosi puterile ca să te fac să vorbeşti. Deşi ar fi mai bine să te hotărăşti de unul singur.

Nu credea că va avea succes cu cacealmaua sa, dar Rasim începu să vorbească:

— *Asta* voia Tata să spună! Acum îmi explic de ce e atât de circumspect în privinţa ta şi cum de ai reuşit să îmi desfaci legătura din jurul gâtului. Îşi strânse genunchii la piept în întuneric. E inutil, băiatule-şarpe! Mă va găsi din nou. Nu pot scăpa de el.

Sosi clipi buimac.

— Vrei să spui că Războinicul care te-a luat de la Letrini era *tatăl* tău?

— A fost tatăl meu, înainte să devină unul dintre zombii lui Ahriman. Rasim oftă. S-a schimbat. Dar chiar dacă m-a rănit, tot nu-l pot trăda.

Sosi îl privea pe băiat cu groază, dar şi cu milă.

— De ce ai venit aici? Din cauză că macedonenii au dat foc Persepolisului? Înţeleg că eşti furios, dar cu ce-ţi vei ajuta poporul dacă vei răni nişte efebi? Vrei să te răzbuni?

— Răzbunare?

Rasim oftă din nou.

— Războinicii lui Ahriman vor mult mai mult decât o simplă răzbunare, băiatule-şarpe. Vor să-i distrugă pe zeii voştri şi pe împăratul vostru Iskander o dată pentru totdeauna.

— Dar ce caută *aici?* Ce caută la Jocurile Olimpice, când împăratul Alexandru e în Persia? La ce-i vor folosi poporului tău nişte efebi răniţi? N-are nici o logică!

Rasim zâmbi.

— Poate că ar trebui s-o întrebi pe prietena ta, Victoria.

— Nike, zise Sosi pe nerăsuflate, amintindu-şi de jocul ei şi de discuţia lor, când fata îi spusese că puterile ei emană de la băieţii aleşi de ea să iasă învingători. Ce vor să-i facă?

Rasim îşi duse mâinile la piept şi rămase mut.

— Ştiu unde se ascund, zise Sosi iritat. Sunt în peşterile de la poalele Muntelui Kronos, nu-i aşa? Pericle şi ceilalţi băieţi se vor duce după ei.

— E o mare greşeală, grăi Rasim îngrijorat O să fie răniţi. Tata a ajuns prea departe ca să mai lase pe cineva să-i stea în cale.

— Şi-aşa, prea mulţi dintre noi au avut deja de suferit. Haide, Rasim! Spune-mi! Poate reuşim să ajungem la timp ca să-l oprim pe Pericle. Noi te-am ajutat la Piera şi, mai ales, ne eşti dator după ceea ce ai făcut în după-amiaza asta. Chiar nu-ţi aminteşti nimic?

Rasim ridică din sprânceană.

— Îmi aduc aminte că fata aceea, Eretaia, m-a strigat... Se înfioră. Îmi pare rău pentru orice-aş fi făcut. Dar n-am avut de ales. Nimeni nu i se poate împotrivi lui Ahriman.

— L-ai împins pe Samos de sus, de la galerie, zise Sosi aspru. Şi-a crăpat capul de marmură şi şi-a rupt ambele mâini. Cariera lui de pugilist e terminată. Sper că eşti mândru de tine.

Rasim închise ochii.

— Samos? Prietenosul pugilistul elen?

Sosi încuviinţă din cap şi chipul lui Rasim se întunecă de durere. Când deschise ochii, părea hotărât.

— Tatăl meu este singurul Războinic care se află aici, zise el, suspinând. Acum lucrează de unul singur, dar în curând lucrurile se vor schimba. Vrea să folosească altarul vostru de foc drept o poartă spre Casa Minciunii, de unde va aduce zombii în lumea celor vii. Discipolii lui Ahriman au mai reuşit odată ceva asemănător, în Persia, dar împăratul Iskander ne-a distrus multe altare de foc, iar cele care au mai rămas sunt păzite de preoţii lui Zarathustra împotriva unor astfel de practici. Tata crede că, dacă i-o va sacrifica pe Preoteasa Nike lui Ahriman, pe marele altar de foc al lui Zeus, va reuşi să aducă, prin el, o armată de Războinici la Olympia. De asta v-a atacat pe voi, ca să-i slăbească puterile lui Nike şi s-o împiedice să scape sau să se amestece în vreun fel, deschizând calea către zeii voştri. Apoi îşi

va conduce armata de zombi spre nord, către Macedonia, unde va distruge pământul şi poporul împăratului Iskander, chiar atunci când acesta îi distruge pe ai noştri. Iskander va trebui să-şi aducă trupele înapoi, din Persia, ca să îi salveze… dar va ajunge prea târziu.

Sosi şi-i imagină pe Războinicii lui Ahriman incendiindu-i casa, şi inima începu să-i bată şi mai tare.

— Altarul nostru de foc? Vrei să zici, Marele altar al lui Zeus, nu? Atunci am avut dreptate de la bun început… vor năvăli în momentul Marelui Sacrificiu!

Cugetă tulburat. Încă mai aveau timp. Marele Sacrificiu avea loc abia în cea de-a treia zi a festivalului. Ar fi putut să-i anunţe pe judecători, iar elenii ar fi mers în grup la peşterile de pe Muntele Kronos şi l-ar fi arestat pe Războinic. Numai că, dacă ar fi procedat aşa, atunci celelalte femei şi nobila Alemena ar fi fost descoperite şi ele, iar judecătorii ar fi aruncat-o pe mama lui de pe stânci şi l-ar fi descalificat pentru totdeauna de la Jocuri pe fratele lui.

Îşi încleştă pumnii şi îşi propti fruntea de un lambriu din abanos.

Rasim îşi puse o mână pe umărul lui.

— Ştiu. E cumplit, nu-i aşa? îşi coborî glasul, temându-se parcă să nu fie auzit de cineva. Poate că tu îl poţi opri.

Sosi înţepeni.

— Cum?

— Nu ştiu. Dar Tata se teme de tine. Probabil că e ceva legat de puterile tale.

Sosi oftă. Puterile lui… puteri pe care el nu şi le putea aminti şi de care nu-i vorbea nimeni.

— Hai să încercăm uşa, zise el, încercând să se gândească la altceva.

Se strecurară de sub tron, dar uşile templului erau încuiate ermetic şi nu exista nici o altă ieşire. Sosi se gândi să le zgâlţâie ca să atragă atenţia străjerilor, dar probabil că Rasim ar fi fost arestat, şi el la fel. Şi n-ar mai fi putut să-l oprească pe Războinic. Se lăsă să cadă pe podea, sprijinindu-se cu spatele de una dintre coloane.

Rasim se uită la el.

— Ţi-am spus tot ce-ţi puteam spune. Dacă mă laşi să plec de dimineaţă, îţi promit că voi încerca să-l opresc pe Tata. Poate voi reuşi să-l conving să se întoarcă în Persia ca să găsească un alt altar de foc suficient de puternic încât să-i slujească idealurile.

Sosi se îmbărbătă.

— De îndată ce uşa aia se va deschide, vom merge să-l căutăm pe Pericle. Vreau să-i spui şi lui ceea ce mi-ai spus mie. Iar dacă vei încerca să fugi la războinicul tău tată, atunci îţi jur în faţa lui Zeus că îţi voi lega sfoara aia la loc în jurul gâtului şi te voi da direct pe mâna Preotului Rhexibius.

Flutură sfoara Războinicului, cu firul de păr negru împletit în ea prin faţa ochilor lui Rasim, iar băiatul îngălbeni.

Capitolul 14

PLANUL LUI NIKE

Până a doua zi, când uşile fură deschise, Sosi ascultase deja povestirile lui Rasim. Totuşi, nu reuşise încă să înţeleagă cum putea avea cineva atâta sânge rece încât să-l rănească pe fratele său cu o suliţă sau să-l împingă pe Samos de pe marginea galeriei, deşi înţelesese că Războinicii erau mânaţi de ură. Tatăl lui Rasim fusese conducătorul unor discipoli devotaţi de-ai lui Zarathustra, care se retrăseseră pe coline şi ridicaseră armele ca să-şi apere pământul împotriva macedonenilor. Împăratul Alexandru le atacase tabăra, omorâse bărbaţii şi femeile şi trimisese copiii dincolo de Marea Egee ca să fie vânduţi ca sclavi. Rasim avea pe-atunci şapte ani şi era suficient de mare încât să-şi aducă aminte cum tatăl lui se luptase ca un nebun să-şi salveze familia şi felul cum i se închinase lui Ahriman, Cel întunecat, atunci când murise.

Confesiunile pe care şi le făcură îl ajutară pe Rasim să se calmeze. Când preoţii lui Zeus intrară grăbiţi ca să aţâţe jăraticul de pe grătare, băieţii se strecurară afară neobservaţi şi se îndreptară grăbiţi spre pritaneu.

Focul Hestiei trosnea sălbatic în vatră, dar, în mod cu totul ciudat, nu era nici un străjer în faţa uşii. Dormitorul era gol. Aşternuturile şi hainele zăceau vraişte. Majoritatea strigiliilor şi uleiurilor lipsea, ceea ce nu putea însemna decât că băieţii erau la băi. Sosi se destinse un pic, dar înlemni la loc, când îşi aruncă privirea pe fereastră şi zări un grup mic urcând pantele Muntelui

Kronos. În mijlocul lor se afla o siluetă înveşmântată într-o pelerină.

— E Pericle, zise el, împingându-l pe Rasim în jos pe scări. Grăbește-te!

Dădură buzna în atmosfera festivă a Altisului şi se loviră de un băiat cu un păr nefiresc de negru, care şchiopăta prin pritaneu sprijinit într-o creangă de măslin; îşi ţinea piciorul bandajat ceva mai în faţă şi îi privea furios.

Rasim se holba uluit la chipurile lor identice, iar Theron se încruntă la Sosi şi zise:

— Ai face bine să ai o scuză bună pentru toate astea, frăţioare.

Chiar dacă Sosi simţea cum i se învârteşte capul la gândul că fratele său era în Olympia, totuşi băieţii nu se opriră din mers. Trecură prin mulţime şi se îndreptară spre povârnişul Muntelui Kronos, discutând pe drum ultimele evenimente.

Theron le povesti cum venise cu alaiul de la Elis, ţinându-se la adăpostul pelerinei lui şi ascunzându-se mai în spatele convoiului printre mulţimea de gură-cască, unde piciorul lui şchiop nu sărea prea mult în evidenţă printre atleţii mai vârstnici şi paralitici care veneau să asiste la Circuitul Jocurilor. Apoi se învârtise prin jurul pritaneului, aşteptând să-l zărească pe Sosi printre băieţii care se duceau la băi, şi dăduse nas în nas cu Pericle şi restul găştii care se îndrepta spre munte. Pericle îl recunoscuse din prima, în ciuda părului său negru. Se uitase insistent la piciorul bandajat al lui Theron şi îi spusese printre dinţi că era cu adevărat blestemat, apoi trecuse mai departe.

— A crezut că sunt eu, zise Sosi. Adică, a crezut că mi-am vopsit părul, ca să-mi schimb înfăţişarea şi să-l facă pe el să creadă că ceea ce i-am spus despre blestemul meu e adevărat. E la fel de încăpăţânat ca un catâr! Pur şi simplu, refuză să creadă în magie. Mă bucur că eşti aici. Dacă ne va vedea pe-amândoi, atunci va trebui să creadă.

Ar fi vrut s-o ia la fugă. Dar Theron nu se putea mişca prea repede din cauza piciorului rânit. Sosi se mai îmbărbătă zicându-şi că nici Pericle nu putea înainta prea repede cu piciorul lui şchiop, iar Dion probabil că i-ar mai fi încetinit puţin cu şovăiala lui. Băiatul îl ţinea sub observaţie pe Rasim, gândindu-se că ar

putea încerca să evadeze, acum că părăsiseră Altisul, şi îi conduse pe cei doi spre coama muntelui, pe drumul cel mai abrupt, căutând creasta pe care o străbătuse cu Eileithyia, în urmă cu două nopţi. În timp ce urcau, o umbră înaripată trecu pe deasupra lor. Sosi îşi ridică privirea spre cer şi inima începu să-i bată cu putere când zări o pană aurie care plutea în bătaia soarelui.

Rasim privi şi el pana, apoi se uită spre tabăra întinsă de-a lungul malurilor râului Kladeos, care se zărea sub ei.

— Cursa, şopti el, pentru prima dată de când plecaseră din Templul lui Zeus. Am uitat… Unde mi-e calul? Trebuie să fiu cu Fulger! Trebuie să-l iau la galop o ultimă dată.

Sosi îl prinse de braţ, înainte să o ia la fugă în jos.

— Calul tău e în siguranţă, zise el, uitându-se la vulturul care cobora încet deasupra versantului, aterizând de partea cealaltă, în afara razei lor vizuale.

— Cred că toţi ceilalţi au ajuns deja. Grăbiți-vă!

Se cățără pe stânci şi aruncă o privire în partea cealaltă a versantului. Primul lucru pe care îl zări fu Nike, îmbrăcată în chitonul ei roşu, cu mâinile în şolduri şi bine înfiptă pe picioarele ei la fel de musculoase ca ale unui bărbat, blocându-le drumul celorlalţi. Pericle, Kallias şi alţi trei băieţi pe care Sosi îi cunoştea din vedere stăteau faţă în faţă cu ea. Dion se afla în mijlocul lor, îmbrobodit în pelerină.

— Nu-l lăsa pe Războinic să pună mâna pe mine, se rugă puştiul când o zări pe Nike. Te rog, fă-i să-mi dea drumul! Trebuie să ajung la timp la cursă.

La poalele dealului, se zărea foarte vag stadionul, plin de spectatori care se luptau pentru locuri, doritori să vadă jocurile pentru tineri. Lui Sosi i se rupea inima gândindu-se la Dion şi la ceilalţi băieţi. Ei erau aici sus, urmărind un Războinic pe care n-aveau cum să-l înfrângă, pentru că era deja mort, iar acolo jos, Jocurile Olimpice pentru care se antrenaseră timp de zece luni erau pe cale să înceapă.

Theron privi şi el spre stadion, iar Sosi simţi cum i se strânge inima. Rasim se uita pasiv, de parcă nimic nu l-ar mai fi putut atinge. Grupul de pe cărare nu-i observase încă. Se uitau cu toţii la Preoteasa Nike.

— Opriţi-vă! le porunci ea. Unde credeţi că vă duceţi? Ar trebui să fiţi pe stadion!

— Dă-te la o parte din drum, Nike, îi zise Pericle, scrâşnind din dinţi. Ne ducem să-l găsim pe Războinic.

Ceilalţi băieţi dădură din cap şi mormăiră. Sosi observă că erau înarmaţi cu beţe şi pietre. Băiatul se întrebă dacă o văzuseră pe preoteasă zburând sau crezuseră că apăruse din senin, din spatele stâncii, îi vedea aripile sclipind în lumina soarelui, dar ceilalţi nu păreau surprinşi de apariţia ei, ci, mai degrabă, enervaţi.

— Nu e timp, şuieră Nike. Trebuie să coborâţi şi să participaţi la competiţie. Dacă voi n-o să câştigaţi, aşa cum ar trebui, atunci n-o să am forţa necesară pentru a-l opri pe Războinic, înainte ca el să oprească Jocurile.

— Să participăm la competiţie? zise Pericle aspru. Uită-te la piciorul meu! Doar nu crezi c-o să ies învingător, nu-i aşa? Îl vom opri pe Războinic înainte să saboteze Jocurile. Dă-te la o parte din drum, înainte să te dăm noi cu forţa.

Ceilalţi băieţi se priviră nedumeriţi. Ochii gălbui ai lui Nike sclipeau ameninţător.

Sosi îl prinse pe Rasim de o mână, iar Theron de cealaltă şi îl traseră peste culme.

— Preoteasa Nike are dreptate! Trebuie să vă întoarceţi. Nu vă puteţi lupta cu Războinicul. Nu este om. Eu şi Nike suntem singurii care îl mai putem opri acum.

Ceilalţi se holbau muţi de uimire la el şi la Theron. Apoi, Pericle îl zări pe Rasim şi năvăli furios asupra lui:

— Trebuia să-mi dau seama că n-ai murit de fapt! zise el printre dinţi. I-ai distrus viaţa lui Samos… Treci înapoi!

Rasim se trase îndărăt şi Pericle încercă să-l prindă, dar piciorul lui cedă.

Sosi se băgă între ei şi îl prinse de umeri pe luptător.

— Pericle, nu! Ascultă-l! Ştie ce planuri are Războinicul. Rasim, spune-i şi lui ce mi-ai spus mie!

Pericle era atât de furios încât Sosi crezu că avea să-l arunce cât colo, în ciuda piciorului său rânit. Dar Theron se apropie şchiopătând ca să-i împace, şi Pericle se mai linişti când se uită al chipurile lor identice.

— O, Zeus… chiar vorbeai serios, nu-i aşa? grăi el stins, îngălbenindu-se la faţă.

Sosi clătină din cap.

Pericle închise ochii. Tremura din tot corpul. Trase adânc aer în piept şi se sprijini în cârja lui Theron, zâmbind amar atunci când zări piciorul bandajat al băiatului.

— Facem o pereche pe cinste, aşa-i, macedoneanule?

Vocea lui firavă îi trăda durerea. Respiră din nou adânc şi îşi îndreptă umerii.

— Prea bine. Ce ştie persanul? Sper să nu-i fi cruţat viaţa degeaba, pentru că, să ştii, persanule, că nu voi uita niciodată ce ai făcut! O să se facă dreptate, chiar dacă o voi face de unul singur.

Rasim nu părea afectat de ameninţare. După câteva clipe, repetă povestea pe care i-o spusese lui Sosi în Templul lui Zeus. Vorbi placid, iar ceilalţi băieţi îl ascultară uimiţi şi îngroziţi. Iar când Sosi le povesti despre blestemul lui şi cum îi luase locul fratelui său, aceştia se traseră înapoi. Kallias îl strânse de umăr pe Dion şi-i şopti:

— E-n ordine. Rasim e aici acum. Nu va mai trebui să faci pe momeala.

Într-un târziu, Sosi le povesti cum Războinicul plănuise să-şi aducă armata de zombi, iar Nike îşi ţinu răsuflarea.

— Fii pe pace, zise el, văzând că preoteasa era îngrozită. N-o să-l lăsăm să se atingă de tine.

Nike îi aruncă o privire plină de dispreţ şi îl trase pe Rasim deoparte. Îi puse rapid câteva întrebări, iar Rasim răspunse indiferent, ca şi mai înainte. Sosi nu reuşea să audă ce discutau, dar observă că pe chipul lui Nike se aşternu o expresie hotărâtă. Îi dădu drumul lui Rasim şi se întoarse către ei cu ochii strălucind.

— Mi-a venit o idee.

Ceilalţi băieţi, care se uitau în jos către stadion, dorindu-şi probabil să fi rămas cu Agis şi restul participanţilor, o priviră încrezători. Sosi se uită la Rasim şi rămase uimit când îl văzu zâmbind.

— Când Marele Altar primeşte puterea pentru sacrificiu, eu sunt aceea care deschide porţile către zei, continuă Nike. După

cum ne-a povestit Rasim, Războinicul încearcă să-mi slăbească puterile ca să nu mai pot deschide căile către zei sau încearcă să mă determine să-mi schimb forma pentru a scăpa de el. Şi face toate acestea folosind legătura magică dintre mine şi cei cărora le-am trimis vise de victorie. Majoritatea competiţiilor pentru seniori au loc după Marele Sacrificiu, aşa că e evident de ce v-a atacat pe voi.

— Vrei să spui că de-aia şi-a trimis fiul, ca să-l ajute cu treburile lui murdare, bolborosi Pericle, uitându-se la Rasim.

Nike se încruntă.

— Taci şi ascultă, altfel chinurile lui Samos vor fi în zadar! Războinicul ăsta se crede isteţ. Crede că m-a pus la punct pentru totdeauna rănindu-i pe Theron,

Pericle şi Samos şi înlăturându-l pe Rasim din cursă. Dar, dacă noi ne unim forţele şi ne asigurăm că măcar unii dintre cei aleşi de mine vor ieşi învingători, atunci voi fi în stare să-l ajut pe Sosipolis să se lupte cu el, când va veni timpul. Împreună, vom fi suficient de puternici încât să reuşim să-l trimitem pe Războinic de unde a venit. Vreau ca voi, băieţi, să vă duceţi la stadion şi să luaţi parte la competiţie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Voi aranja ca Pericle să ajungă în finala probei de lupte pentru tineri. Nimeni n-o să aibă dubii, căci a mai ieşit campion şi anul trecut. Dar cel care îl va întâlni în finală va trebui să-l lase să câştige.

Îi fixă cu privirea ei strălucitoare.

— Ne-am înţeles?

O clipă, rumegară spusele ei. Dion şi Kallias, care nu erau înscrişi la lupte, zâmbiră de iscusinţa planului ei. Theron se uită la Sosi. Ceilalţi trei băieţi păreau nedumeriţi.

— Să-l lăsăm să câştige? zise unul dintre adversarii lui Pericle. Dar asta ar însemna să trişăm. Şi am jurat să ne dăm toată silinţa.

— Nici nu încape vorbă! se revoltă Pericle, când îşi dădu seama ce le sugera fata. N-o să câştig cununa olimpică pe nedrept.

— Dar nu facem asta de dragul tău! izbucni Nike. N-o facem nici pentru mine şi nici măcar pentru împăratul Macedoniei – e şi el un simplu om şi cineva tot îl va omorâ până la urmă dacă va

continua în ritmul ăsta; iar războaiele din Persia se vor opri, chiar dacă Războinicii atacă sau nu Macedonia. O facem de dragul Jocurilor Olimpice viitoare şi pentru libertatea poporului nostru de aici, din ţinuturile dinspre apus. Te-ai gândit ce se va întâmpla dacă Războinicul acesta va reuşi să-şi aducă armata de zombi la Olympia? Ce se va întâmpla cu tine, cu prietenul tău, Samos, cu restul atleţilor, cu cei dragi rămaşi acasă şi cu toţi ceilalţi? Zombii ăştia nu pot fi omorâţi, dar ne pot omorâ pe noi şi ne pot transforma într-unii de-ai lor. Şi, crede-mă, nu vrei asta. Priveşte-l pe persan, şi-apoi refuză-mă!

Pericle îl fixă pe Rasim.

— Dar el e viu.

— O, încetează să mai faci pe orbul cu mine! oftă Nike. Chiar n-ai priceput un cuvânt din tot ce ţi-a spus Sosipolis? Rasim era *deja* mort când a căzut din galerie împreună cu Samos. A murit atunci când tatăl său l-a luat de la Letrini şi l-a închinat lui Ahriman. Acum ar fi trebuit să fie deja un adevărat Războinic, dar a încercat să vă ajute. Din fericire, a fost suficient de curajos încât să li se împotrivească şi, mulţumită lui Sosipolis, care i-a îndepărtat legătura de la gât, încă îşi mai aminteşte ce înseamnă să fii viu, aşa că mai avem o urmă de speranţă. Se uită roată la feţele lor palide, şi zise pe nerăsuflate: Dacă-l lăsaţi pe Pericle să câştige, asta ne va asigura proba de lupte. Dar, după cum se vede, Pericle nu poate alerga la sprint cu piciorul lui beteag, aşa că mai rămân Kallias, Agis, Dion şi Theron… Piciorul lui Theron este încă otrăvit, aşa că Sosipolis va alerga în locul lui, aşa cum au stabilit. Nu ştiu dacă va avea efect, pentru că lucrul ăsta nu s-a mai făcut până acum, dar sper că Sosipolis a absorbit o parte din forţa victoriei trimisă de mine când a luat înfăţişarea lui Theron. Să sperăm că a absorbit suficient încât să-l ajute. Oricum, merită să încercăm. Aşa că voi, băieţi, trebuie să vă asiguraţi că Sosipolis va câştiga proba de sprint, da?

Dion dădu solemn din cap. Kallias făcu o grimasă şi zise:

— Pe mine nu mă deranjează. Oricum, probabil că iar o să ratez startul. Dar Agis nu va fi de acord nici în ruptul capului. Şi el participă şi la proba de lupte.

— Atunci, Sosipolis va trebui să-l învingă pe Agis, zise Nike agitată. Şi, cu siguranţă, unul dintre voi va reuşi să-l scoată pe Agis din competiţie înainte de-a ajunge în finală cu Pericle, nu-i aşa? E slăbănog ca o suliţă.

Theron pufni zgomotos ascultând discuţia asta despre trişat, dar nu scoase un cuvânt. La urma uimei, era la fel de grav ce făcuseră el şi Sosi.

Nike continuă:

— La proba de box, nu mai putem face nimic acum. Dar voi aranja ca Rasim să-l călărească pe Fulger mâine la curse. E convins că mânzul va câştiga, chiar dacă nu s-a mai antrenat în ultima vreme. Judecătorii vor încerca, desigur, să-l aresteze pe Rasim dacă-l vor vedea, aşa că va trebui să-l ţinem ascuns până atunci şi niciunul dintre voi nu trebuie să spună că l-a văzut.

Dacă îşi va face apariţia direct pe pistă, atunci vor fi nevoiţi să aştepte până la sfârşitul cursei înainte să acţioneze, altfel riscă să bage spaima în mulţime. După aceea, găsim noi o metodă să-l ajutăm. Cel mai important lucru este să iasă învingător. Rasim, eşti sigur că te descurci?

Băiatul încuviinţă tăcut din cap, iar Sosi simţi cum i se rupe inima, pentru că nu întrevedea nici o modalitate de a-l ajuta pe Rasim.

— Bun! bătu Nike din palme. Şi-acum, toată lumea la stadion, şi daţi ce tot ce-i mai bun în voi! Mai avem timp încă să salvăm Jocurile!

PARTEA A PATRA

MARILE JOCURI

Şi faima măreaţă a Jocurilor Olimpice străluceşte hăt, departe, în ţinutul cunoscut din Pelops, unde se întrec adversari în iuţeala piciorului şi în minunata măreţie a tăriei trupului.

(Olimpianul 1)

A 113-A OLIMPIADĂ A MARILOR JOCURI — PROGRAMUL FESTIVALULUI

	DIMINEAŢA:		AMIAZĂ:		SEARA:	
ZIUA ÎNTÂI	ALTIS ECHO-COLONADE	Rugăciunile publice şi ceremonia de deschidere Casa Sfatului Rugăciunile publice şi ceremonia de deschidere. Ceremonia depunerii jurământului pentru participanţi, antrenori şi judecători. (Băieţii şi Judecătorul Demetrius procedează astfel mai devreme, la sosirea în Olympia.) Concurs pentru heralzi[1] şi trâmbiţaşi	STADION	Jocurile pentru tineri (sprint, pugilism, lupte)	PIAŢA ADUNĂRII PRITANEU	Lucrări publice ale poeţilor şi filosofilor Petrecere pentru sărbătorirea victoriei – pentru tineri
ZIUA A DOUA	HIPODROM	Procesiune (începe la Piaţa Adunării), curse de care, curse de cai	STADION	Proba de pentatlon pentru seniori (disc, suliţă, săritura în lungime, sprint, lupte)	ALTIS	Rituri funerare din Pelops şi sacrificarea unui berbec negru, urmată de parada câştigătorilor. NOAPTE CU LUNĂ PLINĂ.
ZIUA A TREIA	ALTIS	Aprinderea focurilor altarului de către câştigătorul sprintului pentru tineri, urmată de sacrificarea a 100 de tauri pentru Zeus din Olympia, la Marele Altar	STADION	Cursele de alergare pentru seniori (*dolichos*, sprint, alergare pe distanţă lungă).	PRITANEU	Banchetul public
ZIUA A PATRA	STADION	Luptele pentru seniori, pugilism pentru seniori, *pankration* pentru seniori	STADION	Turnir	Petreceri private	
ZIUA A CINCEA	TEMPLUL LUI ZEUS DIN OLYMPIA	Ceremonia de acordare a premiilor	ALTIS	Slujbe de mulţumire publice şi rugăciunile de încheiere	PRITANEU	Banchetul învingătorilor, participare doar pe bază de invitaţie

Capitolul 15

JOCURILE

Sosi, Kallias şi Dion o luaseră la vale pe coasta Muntelui Kronos alarmant de repede, sărind peste bolovani şi punându-şi gleznele în pericol pe terenul accidentat, în timp ce Pericle se ţinea după ei mai încet, alături de ceilalţi trei participanţi. Theron îl rugase pe Sosi să-i arate intrarea în peşteră înainte să plece, iar acum rămăsese în urmă, pe munte. N-aveau timp de stat la discuţii. Proba de sprint pentru tineri deschidea competiţia de după-amiază. Dacă nu se deplasau mai repede, aveau să rateze toţi startul.

Respirară adânc când ajunseră la poalele muntelui, mulţumindu-i Antrenorului Hermon pentru regimul său strict, care le întărise muşchii şi le călise ligamentele, ajutându-i astfel să ajungă teferi până jos. Sosi îşi luă gândul de la familia sa şi o porni glonţ spre Casa Comorii, în căutarea lui Agis. Dacă n-apuca să-i vorbească băiatului înainte de începerea probelor, atunci planul lui Nike n-avea sorţi de izbândă.

Un herald îl zări.

— O, băieţi! Aţi întârziat! Vă căuta antrenorul vostru. Ceilalţi au plecat deja la stadion. Aţi dat de belea.

Nici nu era nevoie să le mai spună. N-aveau timp să se ungă cu ulei şi să se schimbe. O luară la goană prin tunel, şi prundişul umed sărea sub sandalele lor izbindu-se de pereţi. La capătul tunelului dădură nas în nas cu Antrenorul Hermon şi doi străjeri eleni. Bărbaţii îşi coborâră săbiile.

— Halt! ordonă unul, gata-gata să-l înjunghie pe Dion în întuneric.

Antrenorul Hermon dădu la o parte armele străjerilor.

— Pe unde aţi *umblat v*oi trei? urlă el. Uite în ce hal sunteţi! Unde-i Pericle? Ar trebui să vă aliniaţi la linia de start! Deocamdată, Agis e singurul concurent care se află acolo. Judecătorii sunt pe cale să-l premieze fără să mai alerge. Mulţimea merită un spectacol mai bun decât ăsta.

Kallias se aplecă, cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi sufletul, incapabil să mai răspundă. Arăta de parcă deja îşi făcuse numărul. Dion se sprijini vlăguit de perete – ca urmare a cursei de pe munte şi a suliţei care fusese cât pe ce să-i cresteze gâtul.

— Îmi paie rău că am întârziat, domnule, zise Sosi, ştiind că aveau nevoie ca antrenorul să fie de partea lor. Este vina mea. Vine şi Pericle; va ajunge aici la timp pentru proba de lupte, dar piciorul lui e prea şubred ca să poată lua parte la sprint, aşa că ne-a trimis pe noi înainte. Vă rugăm, lăsaţi-ne să alergăm!

Antrenorul strânse din buze.

— Trebuia să-mi dau seama că toată treaba asta are legătură cu tine, macedoneanule. Prea bine. O să aveţi timp să vă scuzaţi după aceea. Şi-aşa, aţi întârziat destul… Stai o clipă!

Scoase o bucată de pânză de la centură şi şterse sângele de pe gâtul lui Dion.

— Haide, revino-ţi, puştiule, bolborosi el. Staţi aici şi pregătiţi-vă. Voi, străjerilor, rămâneţi cu ei şi fiţi cu ochii în patru! Sabotorii ar putea încerca vreo manevră. Eu merg să le explic judecătorilor. Nu vă faceţi griji, o să aveţi şansa de a alerga… dar să nu îndrăzniţi să mă faceţi de ruşine!

Zâmbiră uşuraţi unii către ceilalţi în timp ce-şi scoteau sandalele şi tunicile şi le înmânau şomoiog gărzilor. Cel puţin, nu mai aveau nevoie de încălzire, îl urmăriră pe Antrenorul Hermon îndreptându-se către tribuna judecătorilor. Înăuntru, se aflau şase judecători; alţi trei se strânseseră lângă poartă, discutând în contradictoriu. Nici urmă de Judecătorul Lysanias. Agis se dezbrăcase, gata de fugă, şi se încălzea profitând de gloria solitudinii, exersându-şi startul. Mulţimea nu părea să fi observat că era ceva în neregulă. Unii dintre ei fluierau şi aclamau:

— Glorie lui Agis Atenianul!

Sosi dădea frenetic din mâini, încercând să-i atragă atenţia băiatului. Dar Agis se fălea în faţa suporterilor săi şi nu băgă de seamă.

Antrenorul Hermon le vorbea calm judecătorilor, iar Judecătorul Demetrius se întoarse şi se încruntă spre tunel, apoi îşi îndreptă pălăria şi îi făcu semn din cap heraldului. Un sunet de trâmbiţă inundă stadionul. Mulţimea se linişti. Dion schiţă un zâmbet neliniştit către Sosi, iar Kallias zise:

— Nu-ţi face griji, Sosi. Vei câştiga.

Un ropot de urale îi întâmpină când ieşiră din tunel.

— Glorie tânărului Dion! strigă cineva, recunoscându-l pe cel mic. Campionul Jocurilor Istmice!

— Glorie lui Kallias din Efes!

— Glorie lui Theron din Pella Macedoniei!

Agis se opri în mijlocul unei fandări şi le aruncă o privire fioroasă.

Drumul către celălalt capăt al stadionului, în uralele miilor de spectatori, li se păru de două ori mai lung decât călătoria de la Elis la Olympia. Soarele se reflecta în trâmbiţe, terenul se vedea ca prin pâclă, iar Sosi simţi furnicături în tot corpul. Sudoarea se scurgea pe întregul său corp, în timp ce umbrele soldaţilor din visul său îl împresurau şi, pentru o secundă teribilă, nu reuşi să-şi dea seama ce înfăţişare avea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Kallias în şoaptă, prinzându-l de braţ. Să nu leşini! Trebuie să câştigi, ţi-aduci aminte?

Imaginea umbrelor dispăru. Sosi se înfioră şi se reculese. Era puternic şi pregătit. Avea corpul lui Theron. O umbră înaripată trecu pe deasupra şi se simţi un pic mai bine atunci când o zări pe Nike, cu părul ei negru dezordonat, croindu-şi drum cu coatele prin mulţime şi îndreptându-se către tribuna judecătorilor. Trase adânc aer în piept şi se alinie lângă Agis. Se prefăcu apoi că-şi scutură linia de start cu degetele şi-i şopti:

— Trebuie să vorbim.

Agis se încruntă, dar se aplecă lângă el.

— Unde este Pericle? L-a găsit pe Războinic?

— Nu, nu l-a găsit. Ascultă, Agis, va trebui să ai încredere în mine! Să ştii că asta n-a fost ideea mea şi că nu o fac pentru

mine sau pentru orgoliul meu. N-am timp să-ţi explic totul acum, dar trebuie să mă laşi să câştig sprintul şi trebuie să-l laşi pe Pericle să câştige luptele, dacă ajungi în finală. Altminteri, Războinicii vor distruge Jocurile.

Dar nu explicase suficient de bine. Agis se uită şi mai urât. Kallias şi Dion trăgeau de timp, prefăcându-se că îşi fac încălzirea, de care nu mai aveau nevoie, în timp ce Antrenorul Hermon îşi lovea biciul de picior.

— Pe locuri, băieţi! le ordonă el. Şi-aşa, am întârziat destul.

— Agis, trebuie să mă laşi să câştig! zise Sosi printre dinţi, în timp ce puştiul cel slăbănog îşi îndrepta spatele şi scurma cu vârful piciorului prin colb, pregătindu-se de start.

Agis se încruntă.

— Nici gând, macedoneanule! Te-am învins la Piera şi o să te înving din nou în Olympia. Dacă eşti atât de neisprăvit încât să-ţi iroseşti energia alergând pe munte, atunci asta-i treaba ta. Am depus un jurământ olimpic. Nu voi trişa.

— Nu înţelegi! Dar nu e vorba de trişat…

— Terminaţi cu vorbitul, voi doi! Antrenorul Hermon se afla acum în spatele lor, asigurându-se că se aflau în poziţia de start. Altfel, o să aveţi de-a face cu biciul meu, chit că suntem la Olympia. Şi-acum, nu uitaţi: dacă îndrăzneşte vreunul din voi să sară peste start, va fi biciuit în faţa mulţimii. Îl bătu pe Kallias pe umăr. Ne-am înţeles?

Kallias înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

— Bun, atunci. Să faceţi o cursă frumoasă, băieţi! Fie ca cel mai bun să câştige.

Antrenorul Hermon se întoarse la marginea terenului şi îi făcu semn heraldului, care anunţă:

— Proba de sprint pentru tineri! Patru alergători: Agis din Atena, Theron din Pella Macedoniei, Kallias din Ephesos şi Dion din Corint. Doi alergători retraşi din competiţie, datorită accidentărilor: Pericle din Rodos şi Samos din Elis.

Starterul îşi înălţă trâmbiţa, şi stadionul se cufundă în linişte. Sosi fu străbătut de un fior neaşteptat de entuziasm. Se aplecă, prinzând cu degetele goale linia de start, şi încercă să-şi amintească poveţele pentru un start reuşit.

O distanţă atât de mică! Şase sute de paşi. Un teren.

Cununa olimpică din ramuri de măslin sălbatic, cinste şi glorie pentru învingător. Nimic pentru învinşi. Şi miza era chiar mai mare astăzi.

„Theron ar fi trebuit să facă asta, nu eu.“

Timpul se dilata.

Trâmbiţa răsună şi cei patru o luară la fugă, umăr la umăr. Sosi îşi fixă privirea asupra liniei de sosire din capătul celălalt al stadionului, aşa cum fusese sfătuit, şi încercă să-şi elibereze mintea de alte gânduri. Îi vedea cu coada ochiului pe ceilalţi alergând, picioarele lor bronzate zărindu-se ca prin ceaţă, în timp ce braţele lor se mişcau frenetic. Kallias luase unul dintre cele mai reuşite starturi, iar Dion alerga cât îl ţineau puterile… probabil că se lăsase dus de val şi uitase că trebuia să-l lase pe Sosi să câştige. Agis strângea hotărât din dinţi.

„Uită de ei. Concentrează-te asupra liniei, doar asupra liniei.“

Sosi îi simţi, mai degrabă decât îi zări, pe Kallias şi pe Dion cum rămân uşor în urmă. Doar Agis mai reprezenta un pericol, iar linia se apropia din ce în ce mai tare. Îşi încleştă pumnii. Elanul lui nu putea fi în zadar. Trebuia să câştige. Făcu un efort extraordinar şi se distanţă puţin. Apoi, muşchiul gambei îi amorţi şi îşi aminti cuvintele mamei sale din ziua când luase înfăţişarea lui Theron.

„N-ai nici o şansă în faţa celorlalţi”.

Scutură din cap şi se împotrivi durerii, dar auzi glasul fratelui său:

„O să pierzi, dacă vei alerga în locul meu”.

Brusc, îşi aminti cine era. Sosi cel molâu şi blestemat, care nu câştigase în viaţa lui o cursă. Paşii lui deveniră şovăielnici, iar Agis îi aruncă o privire triumfătoare când îl ajunse din urmă. Era în zadar: durerea îl trăgea înapoi, iar linia se apropia.

Trei paşi…

Doi…

— Nici să nu îndrăzneşti să renunţi, Sosipolis, auzi el vocea lui Nike în mintea sa. Tu eşti copilul-şarpe, care poate opri bătălii. Ceilalţi nu pot face asta.

Unu…

Se simţi cuprins de mândria străveche. Strânse din dinţi ca să uite de durere şi ţâşni peste linia de sosire.

***

Picioarele lui Sosi cedară. Băiatul se prăbuşi şi se întinse pe spate, trăgând cu nesaţ aer în piept şi strângându-şi gamba chinuit de durere. Se aşternu o pauză atât de lungă încât băiatul se întrebă dacă nu cumva ieşiseră la egalitate, în ciuda eforturilor sale. Dar după ce judecătorii deliberară, trâmbiţa răsună lung şi triumfător, iar heraldul anunţă:

— Câştigătorul sprintului pentru tineri: Theron, fiul Comandantului Sarapion din Pella Macedoniei! Lui Theron îi va reveni onoarea de a duce torţa care va aprinde focurile pentru Marele Sacrificiu, în cea de-a treia zi a serbărilor. Glorie lui Theron din Pella Macedoniei!

Cineva îl ajută să se ridice şi, dintr-odată, toată lumea îl aclama şi-i scanda numele. Stadionul fu acoperit de flori în timp ce Nike îi înmâna panglica roşie a câştigătorului. Petalele se agăţau în părul ei negru, ca fulgii de zăpadă. Sosi se încălzi cuprins de mândrie şi putere şi, în acel moment, înţelese de ce fratele său îşi dorea să devină un atlet învingător. Nu avea nimic de-a face cu dorinţa lui de a nu se lupta. Şi asta nu pentru că ar fi fost laş. Ci pentru acest moment minunat de glorie, dureros, dulce şi greu câştigat.

Dar mulţimea scanda numele fratelui său, nu pe al lui. Iar Nike păşea încet şi cu băgare de seamă, ca o femeie bătrână. Bucuria victoriei îi lăsă un gust amar lui Sosi când îşi aminti de ce câştigase.

— N-a avut efect, nu-i aşa? zise el în şoaptă, în timp ce Nike îi lega panglica de lână în jurul braţului, cu mâini tremurânde.

Fata scutură din cap.

— Nu cred că voi putea zbura câteva zile.

Dar vocea ei era destul de diferită de bravada pe care o afişa în mod normal, aşa că Sosi se simţi cuprins de deznădejde.

— Îmi pare rău, Nike! Te-am auzit, chiar te-am auzit. Dar blestemul meu…

Fata înnodă panglica, se încruntă şi îi vorbi familiar

— Ssst! Poartă-te ca un învingător! Voi fi bine dacă va câştiga şi Pericle luptele. Nimeni nu trebuie să-şi dea seama. Mă pricep la v-aţi-ascunselea.

Apoi, se îndepărtă încet şi hotărât, şi nimeni nu băgă de seamă cât de slăbită era, pentru că toate privirile erau aţintite asupra lui Sosi; mulţimea aplauda şi-i striga să facă un tur de onoare. Kallias şi Dion se grăbiră să-l felicite.

— Îmi pare rău că am uitat să mă dau bătut, îi şopti Dion.

Iar Kallias adăugă:

— Sst, oricum a câştigat. Sosi, a fost extraordinar! Nici măcar Theron n-ar fi putut să iasă atât de bine.

— Şi tu ai avut un start bun, mormăi Sosi încurcat, făcându-l pe Kallias să radieze de fericire.

Dar Agis, care stătea bosumflat deoparte, se trase mai aproape şi zise:

— Cum adică, *Sosi?* Vrei să spui că el nu e Theron?

— Sst! Kallias îl prinse de braţ pe atenian. Vei concura contra lui Glaukos în prima rundă a probei de lupte. Dă-mi voie să te ajut cu uleiul. Acum urmează proba de pugilism, aşa că ai timp să mergi la băi…

Agis părăsi zăpăcit stadionul, încadrat de Kallias şi Dion.

Sosi nici nu băgă de seamă. După turul de onoare, pe care îl făcu şchiopătând din pricina cârceilor de la gambă, se îndreptă către tribuna judecătorilor, unde numele lui Theron fu înscris pe lista oficială a câştigătorilor, iar judecătorii îi înmânară o cunună din ramuri de măslin care să se completeze cu lâna învingătorului legată de braţul său. Spre uşurarea lui, băiatul află că, datorită absenţei lui de la tragerea la sorţi pentru proba de lupte, fusese repartizat aleatoriu în runda a doua. Băiatul înţelese care erau consecinţele acestui fapt abia după ce judecătorii îi dădură drumul, iar gărzile elene îl escortară prin uralele mulţimii către tunel.

Dacă Glaukos nu reuşea să-l învingă pe Agis, atunci avea să lupte contra tânărului atenian în runda a doua. Şi, după ce-l învinsese la sprint, mai mult ca sigur că Agis va fi însetat de luptă.

***

Gărzile îl conduseră către încăperea uleiurilor de la băi, unde ceilalţi participanţi la proba de lupte se pregăteau pentru concurs. La uşă se aflau mai mulţi străjeri, gata să prevină un nou atac al sabotorilor. Kallias şi Dion îl înghesuiseră pe Agis

într-un colţ. Pericle era şi el acolo, spre uşurarea lui Sosi, rezemându-şi piciorul beteag pe o bancă, în timp ce Kallias îl masa cu o alifie urât mirositoare dintr-un borcan. S-ar fi părut că toţi trei încercau să-l convingă pe Agis, dar Sosi îşi dădu seama după chipul atenianului că eforturile lor erau zadarnice.

Se îndreptă către prietenii lui, iar câţiva băieţi pe care nu-i cunoştea îl bătură amical pe umăr şi-l felicitară. Bolborosi un mulţumesc, simţindu-se jalnic. Panglica roşie legată de bicepsul său flutura enervant, amintindu-i de fiecare dată când o zărea cum îi înşelaseră el şi Theron pe ceilalţi. Ar fi vrut să şi-o dea jos, dar atleţii nu-şi scoteau panglicile decât la sfârşitul serbărilor, după ceremonia de încoronare. Altminteri, l-ar fi jignit pe Zeus, iar Sosi avea o bănuială că-l jignise şi-aşa destul de mult în ultima vreme.

Agis se uită fix la braţul lui.

— Te crezi isteţ, nu-i aşa, macedoneanule? şuieră el printre dinţi. Mi-ai distras atenţia cu vorbăria ta inutilă ca să pierd cursa!

— Sosi a câştigat pentru că a alergat mai repede decât tine, Agis, zise Kallias. N-ai cum să negi asta.

— A trişat. A concurat sub un nume fals. Aş fi putut câştiga proba de sprint pentru tineri.

— Tot nu l-ai fi învins pe Theron.

— Cine zice asta? Dacă povestea pe care mi-aţi turnat-o e adevărată, atunci adevăratul Theron are încă un picior beteag. Până şi Kallias l-ar putea învinge.

— Vorbiţi mai încet, mormăi Pericle, uitându-se către străjeri. Toţi ceilalţi participanţi de la proba de lupte ştiu că trebuie să mă lase să câştig dacă ajung în finală, aşa că tot ce-ţi cer este să procedezi şi tu la fel dacă ajungi până-n finală.

Agis se încruntă.

— Mă mai gândesc la asta.

— Nu e suficient să te gândeşti. Trebuie să promiţi! Altminteri, Glaukos se va strădui să te răpună în prima rundă. Şi ştie câteva şmecherii, nu-i aşa, Glaukos? Nişte şmecherii care să te scoată din competiţie.

Glaukos, care fusese şi el pe munte alături de ei, încuviinţă din cap şi-şi puse mâinile-n sân.

Agis îşi umezi buzele şi înghiţi în sec.
— Dacă mă laşi infirm în mod intenţionat, vei fi descalificat pe viaţă din cadrul Circuitului, zise el.
— Glaukos e pregătit pentru asta, răspunse Pericle. Dar, desigur, ar prefera să-şi păstreze numele nepătat. Nu avem nevoie decât de promisiunea ta. Haide, Agis! Credeam că şi tu îţi doreşti la fel de mult ca şi ceilalţi să-i oprim pe Războinici, înainte ca ei să saboteze Jocurile. Acum e şansa ta. Crezi că mie îmi face plăcere? Crede-mă, nu-mi doresc o cunună olimpică, care să nu fie câştigată pe drept! Dar Nike are dreptate. Aici nu e vorba doar de noi. Este vorba despre viitorul Jocurilor şi al întregului Hellas. Chiar dacă nu-ţi pasă de asta, măcar gândeşte-te la atleţi. Toţi cei care au primit vise de la ea vor avea de suferit.
— Dar Nike nu mi-a trimis *mie* nici un vis, zise Agis, zâmbind amar. Şi, oricum, nu văd de ce vă panicaţi atât. Războinicul n-a reuşit să oprească jocurile pentru tineri…
Pericle se ridică şovăielnic de pe bancă şi îl prinse de gât, alarmându-i pe străjerii de la uşă.
— De-asta îţi făceai tu griji? Chiar nu-ţi pasă de *ceilalţi?* Nu-mi dădusem seama până acum cât de egoist eşti! Nici nu mă mir că Nike nu ţi-a trimis un vis de glorie! Prea bine, fie cum vrei tu. Pericle îi dădu drumul şi îi făcu semn lui Glaukos. Încearcă să nu-l răneşti prea grav. Dacă va ajunge să lupte contra mea, o să-l termin eu.
Agis se sprijini de perete, rotindu-şi ochii când într-o parte, când în alta.
— Voi merge la judecători, îi ameninţă el. Le voi spune despre Theron şi… trişorul ăsta de frate-său. Scuipă către Sosi. Chiar credeţi că îşi poate schimba înfăţişarea? Nu vedeţi că minte? Sunt gemeni şi îşi bat joc de noi.
— Nu suntem gemeni, zise Sosi, făcându-i-se milă de tânărul atenian.
Ştia cum e să te lupţi cu toţi de unul singur, iar Agis era singurul care nu-şi încălcase jurământul olimpic.
— Nu mai schimba subiectul, se răţoi Pericle, masându-şi piciorul. Dacă te duci la judecători, îţi va fi cu atât mai rău. Toată lumea e de partea noastră.

Ceilalţi băieţi se strânseră de jur împrejur şi încuviinţară din cap. Gărzile ajunseseră probabil la concluzia că Agis se poate descurca şi de unul singur, pentru că nu interveniră.

Agis îi privi încolţit.

— N-am spus că n-o s-o fac, îngăimă el. Voiam doar să subliniez că asta înseamnă să trişăm.

Glaukos părea un pic mai relaxat. Şi Pericle la fel.

— Atunci, eşti de acord? îl întrebă Pericle. Şi nu le vei spune nimic judecătorilor?

Agis le evită privirile.

— Nu voi merge deocamdată la judecători. Dar dacă toată chestia asta cu blestemele şi cu Războinicii zombi se dovedeşte a fi doar o strategie de-a voastră, atunci le voi spune cum aţi trişat şi îmi vor acorda mie premiul pentru proba de sprint a tinerilor.

Privi din nou panglica de pe braţul lui Sosi şi se strecură printre ei.

***

Proba de pugilism era deja pe sfârşite când ajunseră ei la stadion. Sosi se bucură în sinea lui, pentru că imaginea băieţilor cu pumnii legaţi în curele de piele îi amintea de Samos, care nu avea să mai boxeze niciodată. Unul dintre Analişti avea o tăietură deasupra ochiului. Şi tot scutura din cap, ca să scape de muştele care se înfruptau din sângele ce i se prelingea pe faţă. Mulţimea zgomotoasă îi încuraja pe cei doi băieţi, între timp, în capătul mai liniştit al stadionului, se desfăşurau primele runde ale probei de lupte, unde Agis îl aruncase până acum pe Glaukos de trei ori, câştigând astfel repriza.

— La naiba, mormăi Pericle. E viclean. Priveşte-l, Sosi!

Lucrurile se înrăutăţiră după-amiaza aceea.

Sosi pierdu a doua rundă în faţa lui Agis, lăsându-se distras într-un moment crucial de mugetul mulţimii, care izbucni în urale când pugilistul cu faţa însângerată se prăbuşi în genunchi.

— Te-am prins, macedoneanule! pufni Agis, privindu-l mândru pe Sosi de sus în jos. Nu-i aşa bine când pierzi, am dreptate?

Sosi se ridică anevoios în picioare, gândindu-se la Nike, care se sprijinea de zidul arenei cu o altă preoteasă ce îi acorda o atenţie exagerată. Când câştigătorul probei de pugilism s-a dus

să-şi primească fâşia de lână, cealaltă preoteasă a ajutat-o pe Nike să lege panglica. Apoi, Nike se aşeză şi îşi puse capul pe genunchi. Sosi voia să-i vorbească neapărat, dar fata se afla în mijlocul judecătorilor. Băiatul se reculese şi se îndreptă şovăielnic către Kallias şi Dion, care urmăriseră lupta de pe banca atleţilor.

— Agis a trişat? îl întrebă Kallias. De ce s-o fi prăbuşit Nike aşa?

— Fiindcă Samos n-a câştigat proba de pugilism.

Sosi îşi mângâie spatele julit şi se simţi cuprins de gânduri negre. Asuda din nou, iar transpiraţia lui se amestecase cu uleiul şi nisipul de pe piele, formând un strat zgrunţuros. Soarele puternic de după-amiază transformase stadionul umplut până la refuz într-un glob de praf. Sosi simţea cum se înăbuşă.

— Nu vă faceţi griji. Agis a vrut să se răzbune pe mine pentru că l-am învins la sprint. Cu Pericle se va purta altfel. Ştie cât de important este totul.

— Ar face bine să se ţină de cuvânt, îngână Kallias, încruntându-se la prietenul său.

— Sărmana Nike! zise Dion. Arată îngrozitor. O să păţeşti şi tu la fel, Sosi?

Sosi se cutremură.

— Nu-i acelaşi lucru. Eu nu sunt atât de legat de oameni ca Nike. Eu îmi iau puterea în fiecare noapte cu lună plină. Nimic nu-mi poate opri transformarea.

Cel puţin aşa spera el. „M-am transformat într-un şarpe. Dar nu m-am mai putut transforma înapoi.”

Dion îşi muşcă buzele.

— Dar mâine-seară? în ce te vei transforma?

— Nu ştiu, zise Sosi, tremurând încă.

Luna plină se apropia la fel de rapid precum se apropiase linia de sosire a probei de sprint, iar el nu era încă pregătit.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi să păstrez înfăţişarea lui Theron. Toată lumea se aşteaptă să-l vadă purtând torţa pentru Marele Sacrificiu, iar piciorul lui e încă beteag, aşa că nu va putea face acest lucru. Şi-apoi, trebuie să mai participe şi la ceremonia de acordare a premiilor din ultima zi. Cred că va trebui să-i ţin tot eu locul.

Asta în cazul în care planul Războinicului ar fi eşuat şi ar mai fi avut loc vreo ceremonie de premiere, în cazul în care ei ar fi scăpat cu viaţă.

— Sper că se va însănătoşi repede, iar tu vei putea să-ţi reiei înfăţişarea, zise Dion. Ar fi frumos să vedem cum arăţi de fapt în realitate.

— Sst! şopti Kallias. Începe.

Stadionul fusese greblat de sânge la mijloc şi netezit pentru finala probei de lupte la tineri. Pericle şi Agis se dădeau cu nisip sub privirile sumbre ale Judecătorului Demetrius şi ale medicului. Se vedea clar că piciorul lui Pericle era din ce în ce mai rău, iar judecătorii îl lăsaseră, probabil, să concureze doar de dragul mulţimii, ca s-o mai împace după ce anunţaseră că Samos din Elis era prea bolnav pentru a putea concura la proba de pugilism. Agis părea obosit, dar intră zâmbind în perimetrul destinat luptelor. Mulţimea amuţi când Pericle i se alătură şchiopătând, înţelegând în sfârşit că era ceva în neregulă. Sosi de-abia avea puterea să-i privească.

Când Agis marcă prima aruncare, îşi dădură seama instantaneu că băiatul nu avea de gând să-l lase pe Pericle să câştige. Dar statura impozantă a lui Pericle şi îndemânarea lui îndepărtau finalul previzibil. Printr-un efort supraomenesc, băiatul reuşi să-l arunce pe Agis o dată. Dar piciorul lui era terminat, iar atenianul slăbănog mai marcă de două ori. Acum, mulţimea tresărea la fiecare căzătură a lui Pericle şi îl încuraja aclamându-l. Când Agis îl aruncă pentru ultima dată pe Pericle, se lăsă tăcerea, căci băiatul zăcea inert cu ochii închişi.

Medicul se grăbi să-l ajute. O tăcere jenantă se lăsă preţ de o clipă, până ce se auzi sunetul trâmbiţei şi vocea heraldului, proclamându-l drept câştigător al probei de lupte pentru tineri pe Agis din Atena.

— *Şarpe* trădător, zise Kallias, apoi se întoarse către Sosi. Scuze… dar a promis! Cine se crede? Lasă că pun eu mâna pe el!

— Dar ce se întâmplă cu Pericle? izbucni Dion. De ce nu se ridică?

Sosi îşi încleştă pumnii. Era secat de puteri, de parcă el ar fi fost cel care pierduse finala probei de lupte.

— Nike, şopti el. E vorba despre conexiunea dintre ea şi atleţi. Funcţionează în ambele sensuri. Starea ei de slăbiciune îi afectează şi pe cei cărora le-a trimis vise. Pericle, Rasim, Samos, *Theron*…

Se uită la culmile Muntelui Kronos şi îngheţă.

Nike leşinase în tribuna judecătorilor, aşa că preoteasa cealaltă fu nevoită să-i lege lâna lui Agis. Pericle fu ridicat pe o targă şi cărat spre tunel, de unde sosea rapid încă o targă pentru Nike. Spectatorii invadaseră stadionul dorind să ştie cum de i se permisese unui tânăr rânit să concureze. Rubedenii ieşite din minţi luaseră cu asalt tribuna judecătorilor, dorind să ştie dacă fiii lor erau în siguranţă şi încercând să afle de ce se prăbuşeau atleţii şi preotesele şi dacă nu cumva era vorba de vreo epidemie. Gărzile elene renunţaseră să li se mai împotrivească şi îi îndemnară pe efebi către Altis.

În umbra tunelului, băieţii îl înconjurară pe Agis, aruncându-i priviri mânioase şi smulgându-i din mână cununa olimpică. Sosi se simţea ameţit. Nu ştia dacă era din cauza blestemului care se apropia sau fiindcă ieşise învingător la sprint, sau poate din cauza juliturilor pe care le căpătase în lupta cu Agis ori pur şi simplu datorită lucrurilor care se petreceau în tunel.

Exact când îşi spunea că n-are ce să se întâmple mai rău de atât, una dintre preotesele de la Casa Sângelui trecu în fugă pe lângă ei anunţându-i că Samos din Elis murise.

Capitolul 16

ŞARPELE

După moartea lui Samos şi prăbuşirea lui Nike, petrecerea tradiţională din pritaneu care sărbătorea victoria tinerilor fii un moment extrem de jalnic, învingătorii şi învinşii se adunau comentând în grupuleţe, prin colţurile sălii; nimeni nu avea chef să petreacă. Până şi Agis, care scăpase în mod miraculos din tunel, îşi dădu seama că nu era momentul să se fălească cu panglicile lui de glorie, aşa că se retrase destul de devreme.

Sosi n-avea poftă de mâncare. Kallias se dusese la Casa Sângelui ca să-l vadă pe Pericle, iar Dion dormea în colţ după ce dăduse pe gât trei pahare de şpriţ înainte să apuce să-l oprească cineva… Bietul puşti fusese atât de zguduit de moartea lui Samos, încât ar fi fost păcat să-l trezeşti. Sosi îşi făcea griji pentru Theron, aşa că luă o torţă din mormanul celor folosite pentru aprinderea altarului şi se strecură afară din pritaneu. Nimeni nu-l văzuse plecând. O luă pe drumul cel mai scurt şi mai abrupt care ducea către sanctuar. Luna strălucea cu putere, aşa că găsi destul de repede spărtura din stâncă. Se strecură anevoios înăuntru. Băiatul se simţi cuprins de sudori când îşi aminti grota cu pieile de şarpe, acolo unde murise în viaţa sa anterioară.

„Nu va fi nevoie să merg acolo jos, îşi spuse el. Theron este probabil cu femeile. Şi abia mâine seară va fi lună plină. Până atunci, vom fi părăsit deja peşterile”.

Cel puţin, aşa spera. Se îmbărbăta să meargă mai departe, imaginându-şi-l pe fratele său prăbuşit asemenea lui Pericle şi

zăcând neputincios în beznă. Lumina torţei trimitea umbre pe pereţii tunelului. Totul îi părea atât de străin! Închise ochii încercând să-şi amintească pe unde o luase ultima dată ghidat de instinctele lui ofidiene, dar totul fu în zadar. Ar fi vrut s-o vadă pe Preoteasa Eileithyia apărând cu felinarul ei.

De fiecare dată când se oprea, ca să se orienteze, îi era din ce în ce mai greu să-şi continue drumul. Îşi imagina că din fiecare ungher întunecat îl studia câte un Războinic. Dar, în cele din urmă, simţi o adiere de parfum în aerul stătut al grotei şi recunoscu tunelul care ducea către peştera femeilor. Totuşi, speranţa lui se estompă când observă că nu zărea nici urmă de lumină înaintea lui. Oare Eretaia le convinsese pe femei să plece, iar acum erau toate la adăpost, în Elis? Trecu rapid de ultima cotitură… şi rămase înmărmurit.

Drumul era blocat.

Privi înspăimântat grămada de moloz care acoperise tunelul.

— Mamă? strigă el, sprijinindu-şi torţa de perete şi începând să sape cu mâinile. Theron? Eretaia? Sunteţi acolo? Mă aude cineva?

Cineva chicoti în spatele lui şi o voce impregnată de un accent puternic zise:

— Te aud eu, băiatule-şarpe.

Sosi se întoarse alarmat şi întinse mâna după torţă. Dar o lovitură de picior i-o îndepărtă din mână. Torţa se lovi de stâncă împrăştiind scântei, apoi se stinse, lăsându-i cufundaţi în beznă pe el şi pe agresorul său. Se ghemui lângă grămada de moloz, asudând teribil. Mai detecta încă pâcle de lumină, dar băiatul îşi concentra simţurile termice căutând cu disperare căldura strălucitoare a unui trup în întuneric.

Dar, aşa cum se aşteptase, nici urmă de altceva. Agresorul lui chicoti din nou şi o flacără indigo lumină zidurile tunelului. Războinicul cu barba stacojie, care fusese în dormitorul lor din Letrini, îi bloca drumul spre libertate, iar ochii îi străluceau în lumina flăcării pe care o ţinea efectiv în mâini.

— Ştiam că vei veni, băiatule-șarpe, zise el.

— Te înşeli, zise Sosi agitat. Sunt Theron.

Războinicul izbucni în râs.

— Chiar aşa? E adevărat că semeni izbitor de tare cu fratele tău, dar cred că ştim amândoi că asta e o minciună. Nu eşti un atlet la fel de bun ca el şi nici n-ai să fii vreodată, indiferent în ce te vei transforma. Eşti un ratat, Sosipolis. Ai dat greş ultima dată când ai fost aici, iar acum eşti pe cale să dai din nou greş. O, da, îţi ştiu numele. După câteva tehnici de persuadare, am convins-o pe femeia aceea bătrână să-mi spună totul despre tine. Cum te-ai schimbat în şarpe ca să salvezi Jocurile şi cum nu te-ai mai putut preschimba la loc, murind aici, jos. Singura ta şansă de a scăpa de aici a fost să te reîncarnezi în trupul unui macedonean… aşa că îmi imaginez că erai destul de disperat. Dar nu vei mai da prea curând de un alt macedonean. Este ultima dată când intervii. Apropo, te felicit pentru victoria ta la proba de sprint. Păcat că n-a avut nici un rezultat Ce mai face trufaşa Preoteasă Nike? E pregătită să mi se supună?

Sosi îşi încleştă pumnii. Privirea lui era atrasă de flacăra indigo, care pâlpâia în beznă. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Ce-ai făcut cu fratele meu? zise el stins. Unde este Mama mea? Dacă le-ai făcut vreun rău, o să…

Războinicul înălţă din sprânceană.

— O să ce? Nu te poţi lupta cu mine aici, jos, şerpişorule. Atâta timp cât eşti prins în forma ta umană sunt mai puternic decât tine. Şi, mulţumită povestirii încântătoare a bătrânei Eileithyia, cred că ştiu şi cum te pot împiedica să-ţi schimbi înfăţişarea.

Sosi îşi umezi buzele uscate.

— Rasim mi-a spus ce pui la cale! Dacă aduci armata lui Ahriman în Olympia, atunci toţi vor muri. Chiar nu-ţi pasă nici măcar de fiul tău?

Războinicul se încruntă.

— A, da, i-ai dezlegat în mod prostesc legătura de la gât, nu-i aşa? Cred că i-a trecut prin cap ideea stupidă că ar putea scăpa de Ahriman dacă te ajută pe tine. Dar nu-ţi face griji. Cel întunecat va pune stăpânire pe el şi pe mulţi alţii de-ai voştri, cât de curând. Păcat de piciorul fratelui tău! Ar fi fost un Războinic excelent, judecând după virtuţile lui atletice.

Sosi se înfioră.

— El unde este?

— Chiar nu ghiceşti?

Sosi se uită deznădăjduit la grămada de moloz din spatele său.

— Tu… tu i-ai omorât…

Războinicul râse, se duse în spatele lui şi îi şopti la ureche:

— Hai, şerpişorule, fii înţelegător! Crezi că mi-aş ucide eu prizonierii? Mama şi fratele tău sunt în viaţă, momentan, şi vor rămâne aşa atâta timp cât tu te porţi frumos. Sunt la loc sigur, şi le vei ţine şi tu curând companie. Se pare că nu am încă puterea necesară pentru a te trimite la Ahriman, dar trebuie să mă asigur că nu te vei amesteca în planurile mele. Femeia aceea bătrână mi-a spus că nu vei putea să-ţi schimbi înfăţişarea dacă eşti departe de lumina lunii. Şi ce loc mai bun puteam găsi ca să te întemniţez, decât peştera în care *ai murit* atât de tragic acum doisprezece ani?

Sosi era cuprins de panică, dar avea încă mintea limpede. Poate că ar fi reuşit să scape de Războinic, dacă îi dărâma flacăra din mâini, ca atunci la Letrini. Apoi ar fi dibuit drumul pe întuneric, folosindu-se de simţurile lui paranormale… Dar ce s-ar fi întâmplat cu mama şi fratele lui, şi cu celelalte femei?

— Eileithyia! strigă el la mormanul de pietre. Eretaia! Mă aude cineva?

Războinicul îi oftă la ureche:

— Degeaba strigi. Celelalte femei nu-mi mai erau de nici un ajutor.

Sosi se întoarse furios, agăţându-se cu piciorul de călcâiul Războinicului şi înfigându-se cu mâinile în braţele bărbatului, prin pelerina groasă. Se opinti, încercând să-l arunce, aşa cum învăţase la antrenamente. Dar Războinicul se răsuci şi atinse cu flacăra panglica de pe braţul lui Sosi. Lâna luă foc, iar Sosi fu nevoit să-i dea drumul Războinicului, ca să tragă de panglică. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Nike făcuse un nod zdravăn şi, înainte ca băiatul să apuce să-l dezlege, flama indigo îi atinse pielea.

Icni la gândul că flacăra îl va arde, dar îşi dădu, de fapt, seama că era rece ca gheaţa. Simţi furnicături prin tot braţul. Înainte să apuce să-şi revină, Războinicul îl doborî la pământ, scoase din pelerină una dintre legăturile sale vrăjite şi o legă

strâns în jurul mâinilor lui Sosi. Apoi smulse o şuviţă din părul lui Sosi şi o împleti la capete. Sosi se zbătea zadarnic. Se prăbuşi în genunchi, cu privirile aţintite asupra rămăşiţelor de panglică ce pluteau arzând spre pământ.

„Gloria lui Theron. S-a dus. Pentru totdeauna”.

— Eşti în mâinile mele acum, băiatule-şarpe, zise Războinicul, trăgând de capătul sforii ca să-şi întărească spusele.

Aflat sub puterea vrăjii, corpul lui Sosi nu mai răspundea la comenzi, aşa că băiatul se lovi de stâncă, iar sângele îi ţâşni pe nas. Războinicul aprinse o altă flacără indigo şi o trecu pe sub bărbia lui Sosi… o altă atingere de gheaţă.

— Sus! Altfel, mama şi fratele tău vor avea de suferit.

Sosi se ridică nesigur în picioare. O luară pe drumul pe care îl condusese Eileithyia, iar Războinicul îl tot trăgea de laţ ca să-l urmeze. Legătura din jurul mâinilor lui era bine strânsă şi, pe măsură ce înainta împleticindu-se alături de Războinic, mâinile îi înţepeniră de-a binelea.

— Te rog, îngână el. Te rog, nu mă duce acolo!

Ajunseră la peştera cu piei de şarpe. Temerea cea mai mare a lui Sosi se adeveri: bolovanul uriaş bara acum intrarea. Îşi încordă simţurile, încercând să găsească o armă în jur. Războinicul va fi nevoit să-i dea drumul ca să mişte bolovanul. Poate că va reuşi să-şi dezlege legătura şi să aducă ajutoare… Dar uitase că bărbatul care îl ţinea prizonier era vrăjitor. Cu o mână îl ţinea strâns de funia cu care-l ţinea legat pe Sosi, ţintuindu-l cu privirea, în timp ce cu cealaltă atinse bolovanul cu flacăra indigo şi îl invocă pe Ahriman.

O lumină puternică invadă tunelul, şi bolovanul se dădu la o parte scoţând la iveală mormanele de piei de şarpe. Sosi se chirci. Pieile sclipeau într-o nuanţă de violet-închis, în lumina bizară.

— Bine ai venit în mormântul tău, băiatule-şarpe, chicoti Războinicul.

Fiecare bucăţică a trupului său se împotrivea să intre acolo. Îşi cuprinse genunchii cu mâinile în faţa intrării. Apoi, auzi ceva mişcându-se printre piei şi zări părul negru al nobilei Alemena.

— Mamă! strigă el.

Femeia avea mâinile şi picioarele legate cu una dintre legăturile fermecate ale Războinicului şi ochii-i erau închişi. Dar când Războinicul îl trase pe Sosi înăuntru ridicând praful în grindă, femeia tuşi prin somnul ei vrăjit.

— Nu se simte bine! icni Sosi, uitându-şi propriile temeri. Dă-i drumul!

Apoi, îl zări pe fratele său legat într-un mod asemănător şi zăcând inert în partea cealaltă a peşterii, iar piciorul său rănit era umflat şi plin de sânge.

— Theron e rănit! Nu e drept să-l legi în halul ăsta!

Războinicul îl trase de funie şi îl azvârli cu faţa în pieile de şarpe. Se aplecă înfigându-i genunchii în coaste şi-i atinse obrazul cu flacăra.

— Taci din gură şi nu te mai zbate atât! şuieră el printre dinţi. Altfel, o să-i omor pe amândoi şi vei rămâne aici de unul singur.

Sosi închise ochii şi rămase nemişcat.

Războinicul îl imobiliză pe Sosi legându-i mâinile de picioare, trase de sfoară, apoi se dădu jos de pe el.

— Şi-acum, băiatule-şarpe, vreau să mă asculţi cu mare atenţie, pentru că mai am câteva lucruri de făcut înainte de Marele Sacrificiu şi n-aş vrea ca tu să scapi şi să-ţi bagi nasul în treburile mele. Dă-mi voie să-ţi povestesc cum stă treaba cu sfoara fermecată. Focul lui Ahriman îi leagă capetele, iar părul tău întăreşte strânsoarea. Aşa că, dacă vei încerca să slăbeşti strânsoarea sau să tai legătura ca să te eliberezi, eu voi şti. De fiecare dată când voi simţi că te zbaţi, îţi voi omorâ câte un prieten din Altis. Ne-am înţeles?

Sosi reuşi să încuviinţeze din cap. Se cutremură gândindu-se că Războinicul ştiuse când îi dezlegase legătura lui Rasim din jurul gâtului.

— Voi învinge în curând. Aşa că, nu cred că vei muri de foame sau de sete până atunci. După aceea voi avea timp suficient să mă ocup de tine. Ai putea, desigur, să-ţi îndeplineşti ritualurile. Dar dacă nu-ţi iese treaba, o să mă asigur eu că nu vei mai avea ocazia să te reîncarnezi.

— De data asta va fi cu totul altfel, murmură Sosi, încercând să creadă şi el în ceea ce spunea. Nu mai sunt un şarpe.

— Da, văd asta.

Războinicul zâmbi aspru.

— Nu mai poţi să iei acea înfăţişare ca să-ţi salvezi prietenii, nu-i aşa? Şi nici nu vei mai putea vreodată. N-o să mai vezi niciodată luna plină.

Îşi aprinse flacăra şi îl împinse pe Sosi la o parte. Bolovanul se rostogoli zgomotos în faţa intrării, lăsându-i în întuneric.

***

Sosi se simţi cuprins de groază, la fel ca în coşmarurile sale, doar că de data asta totul era cu atât mai înspăimântător cu cât se petrecea aievea. Zăcea asudând în întuneric de ceva vreme, căindu-se pentru purtarea sa neinspirată, când auzi o voce slabă:

— Frăţioare, tu eşti? Te-a prins şi pe tine? Eşti bine?

Sosi întoarse capul şi detectă căldura trupului fratelui său. Închise ochii uşurat şi deznădăjduit în acelaşi timp.

— Theron, îmi pare rău!… Am vrut să vă ajut, dar Războinicul a fost mai tare ca mine.

Theron oftă.

— N-are importanţă, frăţioare. Ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nu sunt supărat pentru sprint. Oricum, nu mă aşteptam să câştigi.

— Dar am câştigat!

Sosi încercă să se rostogolească mai aproape de el; înţelese că fratele său credea că fusese *prins* înaintea competiţiei. Auzi pieile foşnind şi îşi dădu seama că fratele lui se mişca şi el.

— Am câştigat proba de sprint a tinerilor pentru tine, exact cum am plănuit! Doar că nu i-a fost de nici un ajutor lui Nike…

Îl puse rapid la curent pe fratele său cu ultimele evenimente, în cele mai mici detalii. Theron ascultă tăcut, chiar şi atunci când îi vorbi despre moartea lui Samos. Dar când Sosi îi povesti despre avalanşa care blocase peştera femeilor, băiatul îşi ţinu respiraţia.

— Mama? îngână el. Şi Eretaia? Te rog, spune-mi că au apucat să iasă.

Sosi îşi muşcă buzele.

— Mama e şi ea aici cu noi. Am auzit-o tuşind atunci când Războinicul m-a adus aici şi îi văd căldura corpului, deci e vie. Deşi cred că e foarte bolnavă. Şovăi. Eretaia n-a fost să-l vadă

pe Pericle la lupte. Probabil că era în peşteră cu celelalte femei… Tăcu, imaginându-şi pletele blonde ale Eietaiei îngropate în grămada de moloz. Îmi pare extrem de rău, Theron! Cel puţin n-a apucat s-o închine lui Ahriman.

Se auzi un geamăt stins în întuneric. Sosi ştia că fratele său plânge pe ascuns, aşa că nu spuse nimic. După o scurtă tăcere, îşi masă încheieturile şi zise:

— Poţi să ajungi la Mama? E undeva în stânga ta. Eu nu pot să mă mişc prea mult.

Se auzi din nou fâşâitul pieilor. Sosi încercă să se târască şi el către ea, dar fără succes. Războinicul îl legase prea strâns.

Theron icni, zbătându-se şi el.

— Mamă! strigă el. Mamă, trebuie să te trezeşti!

Tăcere.

— Trebuie să ieşim cumva de aici, continuă Theron. De-aş fi avut un cuţit!

— Nu putem tăia legăturile!

Sosi îi povesti ce-i spusese Războinicul.

— Şi tu chiar ai crezut asta? Probabil că a spus-o doar ca să ne împiedice să evadăm.

— Totuşi, nu putem risca.

Fratele lui mârâi:

— Oricum, n-am nici un cuţit, iar legătura asta e extrem de strânsă. Mi-au amorţit mâinile.

— Şi mie.

— Chiar crezi că e în stare să aducă o armată de zombi perşi în Altis?

— Nu ştiu. Dar Preoteasa Nike părea să nu se îndoiască de asta.

Se lăsă din nou liniştea, în timp ce băieţii se gândeau la ce-ar fi putut păţi Nike şi la panica pe care ar fi dezlănţuit-o armata Războinicilor perşi la Jocurile Olimpice.

— Mi-aş dori ca Tata să fie aici, zise Theron stins. Vreau să-i spun că nu-i port pică pentru că m-a forţat să intru în armată… înainte să mor.

— Nu vorbi aşa! zise Sosi agitat. Mai avem încă timp să-l oprim pe Războinic. Marele Sacrificiu va avea loc abia poimâine,

iar mâine-seară va fi lună plină. Dacă reuşim să scăpăm de aici, voi putea să mă transform.

— Mare lucru, zise Theron la fel de ironic, ca pe vremuri. În cine-o să te mai transformi de data asta? În Ahriman, probabil?

Sosi trase adânc aer în piept.

— Într-un şarpe, glăsui el. E logic. Asta am făcut şi ultima dată când am salvat Jocurile, iar Războinicul mi-a dat de înţeles că numai şarpele îi poate sta în cale. Iar eu *sunt* pe jumătate şarpe.

Theron cugeta în tăcere. Apoi zise aspru:

— Îmi pare rău, frăţioare. Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea asta şi că ţi-am spus tot timpul că nu eşti bun de nimic. Ştii, nu-i adevărat. Ai avut mult curaj să vii până aici de unul singur, ştiind că te poţi întâlni cu Războinicul. Şi cine şi-ar fi închipuit că ai să câştigi sprintul pentru tineri după ce te-ai antrenat doar o lună? Asta e o realizare!

Sosi era din nou mişcat până la lacrimi.

— N-am fost curajos. Am fost prost! Trebuia să-i fi adus şi pe ceilalţi cu mine.

— Dar Războinicul i-ar fi omorât. Ai procedat cum trebuie. Nu e vina ta că Războinicul a venit la Olympia. Chiar te poţi transforma în şarpe?

— Nu ştiu. Nike zice că da. Dar mai întâi trebuie să ies de aici, altfel nu voi putea să mă schimb deloc.

Veniră cu tot felul de idei fanteziste, în căutarea unei soluţii de evadare. Dar înţeleseră rapid că n-aveau sorţi de izbândă. Dacă nu-i salva cineva până a doua zi, atunci Războinicul avea să câştige. Şi singura persoană care mai ştia unde se află peştera şarpelui era Preoteasa Eileithyia, care era prinsă sub dărâmături sau probabil moartă. Căzură pe gânduri, în capul lui Sosi era un imens gol. Oare la fel se simţise şi Rasim când fusese legat de tatăl lui şi încredinţat lui Ahriman?

— Dar încă mai poţi să-ţi schimbi înfăţişarea, Sosi.

Cuvintele erau atât de stinse, încât Sosi nici nu auzi bine. Înţepeni. Nu-şi dăduse seama că mama lor fusese conştientă şi îi ascultase tot timpul ăsta.

Nobila Alemena tuşi şi glăsui în şoaptă:

— Dacă tu vrei să încerci, eu n-am să te opresc. Poate că nu vei avea aceeaşi soartă ca fiul Eileithyiei.

Iniţial, nu-şi dădu seama ce voia să-i spună. Dar Theron zise aspru:

— Ce vrei să spui? Credeam că Sosi nu-şi poate schimba înfăţişarea fără lumina lunii.

Nobila Alemena încercă să râdă, dar se înecă.

— Poate că asta a înţeles Războinicul de la Eileithyia, dar nu este adevărat. Ştiu sigur că Sosi îşi poate schimba înfăţişarea şi fără lumina lunii. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l închid pe Sosi într-o cameră întunecată, pentru a-l împiedica să-şi mai schimbe înfăţişarea. Dar n-a avut efect. Presupun că Eileithyia i-a spus Războinicului ceea ce mi-a spus şi mie: că fiul ei, Sosipolis, nu s-a mai putut preschimba la loc într-un copil, şi de aceea l-a închis aici. L-a închis aici *pentru că* nu se mai putea transforma la loc, şi nu ca să-l împiedice să-şi schimbe înfăţişarea.

E o mică diferenţă. Biata femeie... sper că Războinicul ăla n-a rânit-o prea tare.

Sosi simţi furnicături prin tot corpul, iar Theron izbucni într-un hohot de râs strident.

— Aş vrea să-i văd faţa Războinicului când îşi va da seama că Sosi a reuşit până la urmă să se transforme în şarpe!

— Dar tot nu voi putea ieşi de aici.

Inima lui Sosi bătea cu putere.

— Dacă te vei micşora, atunci vei putea, zise mama lor. De când a fost închis fiul Eileithyiei aici şi până acum, probabil că au mai avut loc câteva cutremure. Iar bolovanul acela nu mai astupă etanş grota. Într-unul dintre colţuri există o deschizătură. Am zărit-o când Războinicul m-a adus aici. E cam de grosimea unui deget, aşa că încearcă să fii cât mai subţire. Noi vom rămâne aici, desigur, dar sunt sigură că vei găsi tu o modalitate de a le spune oamenilor unde suntem.

— Asta dacă nu uit că am fost vreodată om, dădu glas Sosi temerilor sale.

— N-o să uiţi, rosti Theron hotărât. Când simţi că partea ta ofidiană încearcă să pună stăpânire pe tine, aminteşte-ţi cum te-ai simţit când ai câştigat sprintul!

***

Aşteptarea era îngrozitoare. În bezna aceea n-aveai cum să-ţi dai seama cât era ceasul sau dacă afară era zi ori noapte. Sosi aluneca asudând dintr-un coşmar în altul. Nu îndrăznea să-şi rupă sforile, pentru că se temea ca nu cumva Războinicul să-i fi spus adevărul şi să-i omoare vreunul dintre prieteni. Înţepenise îngrozitor. Uneori auzea vocea lui Theron, alteori pe cea a mamei sale, dar totul se petrecea ca prin vis şi nu-şi putea aminti ce-i spuneau. Se tot întreba dacă-l va durea când se va preschimba în şarpe. Dar se şi temea să nu eşueze cumva.

În cele din urmă, totul se petrecu destul de lin, de parcă trupul lui era nerăbdător să ia forma reptiliană. Blestemul se aşternu asupra lui ca o pătură întunecată şi, pe măsură ce corpul lui se subţia şi se micşora, legăturile-i deveneau din ce în ce mai largi. Se eliberă din sforile Războinicului şi se târî printre pieile de şarpe către fratele său. Ar fi vrut să-l atingă, dar nu mai avea mâini. Îşi apropie capul de obrazul fratelui său şi îşi fâlfâi limba lungă şi despicată.

Theron.

Dar cuvintele nu se auzeau. Băiatul se întoarse şi zise stins:

— Frăţioare?

Simţi gustul terorii în sudoarea fratelui său.

— Bună treabă, frăţioare! Să nu ne uiţi, da? Adu-ţi aminte că eşti om! Aminteşte-ţi de cursa aceea!

Sosi se târî apoi către mama sa şi o atinse şi pe ea cu limba. Femeia nu reacţionă. Găsi crăpătura de sub bolovan şi se strecură prin ea.

Caldarâmul tunelului era zgrunţuros, iar Sosi şi-ar fi dorit să se ridice în picioare. Dar se prinse cum trebuia să alunece şi începu să înainteze neaşteptat de repede. Aerul din tunel era încărcat de mirosuri şi gusturi noi. Nu-şi putea ţine limba în gură, încercând să le adulmece pe toate.

Trecu pe lângă mormanul de moloz care blocase tunelul şi se opri. Era ceva trist aici. Atinse grămada de moloz cu limba, dar nu simţi decât urme fine de lână arsă. Cineva săpase o mică adâncitură în grămada de moloz, care îl atrăgea spre ea. Se simţea mereu obosit după ce-şi schimba pielea, dar acum parcă era mai istovit ca niciodată. Se strecură înăuntru, se încolăci şi adormi.

***

Şarpele cel mic fu trezit de un val de aer cald. Se târî afară din culcuş şi se opri, amintindu-şi un vis ciudat în care se făcea că alerga în două picioare, ca un om, aclamat de o mare de oameni. Se îndreptă spre locul din care venea căldura, alunecând din ce în ce mai repede spre lumina care se ivise în faţa lui. Petrecuse prea mult timp în peşteră. Simţea nevoia să stea la soare şi să-şi usuce pielea cea nouă.

Intrarea tunelului fusese şi ea blocată de o avalanşă, dar, cum el era un şarpe mititel, reuşi să se strecoare cu uşurinţă printre pietre. Se încălzi în bătaia primelor raze de soare, atent să nu fie vânat de vreo pasăre de pradă din înaltul cerului. La poalele muntelui, zarvă mare… O mare de oameni şi animale era în fierbere. Glasurile lor răzbăteau până sus pe munte, purtate de vânt, pline de un entuziasm pe care aproape că-l putea gusta. Trebuia să facă ceva, doar că nu-şi aducea aminte ce.

Un sunet de trâmbiţă, străbătând câmpia, îl făcu să tresară. Trupul lui de şarpe sări ca la un semn, şi îşi aminti de nenumăratele dimineţi în care se trezise într-un dormitor, înconjurat de băieţi. Îşi recăpătase memoria.

Numele meu este Sosipolis. Sunt la Jocurile Olimpice. Eu sunt Salvatorul.

Capitolul 17

SACRIFICIUL

Nori negri se îngrămădeau la orizont, în timp ce Sosi se căţăra pe una dintre coloanele din Philippeon, încolăcindu-se în jurul măciuliei de pe acoperiş. Din locul acesta privilegiat reuşi să zărească pălăriile purpurii ale judecătorilor care se luptau să ţină în frâu mulţimea din jurul Marelui Altar, unde un preot turna în vârf uleiul ce urma să fie aprins pentru sacrificiu.

Un alai de preoţi şi preotese în robe roşii conduceau pe poarta Altisului o sută de tauri albi, cu ghirlande de flori roşii aninate la gât. Soldaţii eleni erau cu ochii în patru şi cu mâinile încleştate pe săbii. Era o larmă incredibilă. Corul şi muzica de flaut se amestecau cu mugetele taurilor, concurate de nechezatul cailor de pe malurile râului şi de hohotele de râs ale mulţimii. Îi venea să fugă în peşteră.

La intrarea în pritaneu se iscă o hărmălaie de nedescris, căci atleţii în robele lor strălucitor de albe se grăbeau să ia parte la ceremonie. Bărbaţii se îndreptară rapid către locurile lor din jurul Marelui Altar, în timp ce efebii rămaseră strânşi în jurul uşii. Un băiat înalt şi slăbănog îşi croi drum printre ceilalţi, purtând o torţă. Era îmbrăcat cu o fustanelă de un alb imaculat, iar pielea lui era proaspăt unsă cu ulei; o panglică roşie atârna de braţul lui.

— Sosi ar trebui să poarte torţa! auzi vocea unuia dintre băieţi prin aerul nemişcat. Aşteaptă un pic, Agis! Te rog!

— Nu te prosti, zise băiatul cel slăbănog. A dispărut de mai bine de o zi! E evident că neruşinatul ăla şi-a luat tălpăşiţa. Şi

nici nu poţi să-l învinovăţeşti. O să dea de necaz atunci când judecătorii vor afla ce-a făcut cu fratele său. Judecătorul Demetrius a spus că, dacă nu se întoarce la timp, eu voi duce torţa. Şi nu văd pe nimeni pe-aici care să semene cu Theron. Tu vezi?

— Eu tot mai cred că n-am scotocit ca lumea peşterile alea, zise celălalt băiat, aruncându-şi privirea spre munte. Intrarea n-avea cum să dispară aşa pur şi simplu. Doar Theron a intrat înăuntru, nu-i aşa?

— Ha! rânji batjocoritor slăbănogul. Coastele alea sunt blocate pe bună dreptate. Tunelurile sunt periculoase. Probabil că Theron şi şarpele ăla de frate-său au rămas îngropaţi acolo, şi-aşa le trebuie, pentru că ne-au păcălit cu şiretlicurile lor! Şi-acum, la o parte din calea mea! Trebuie să fac turul tuturor altarelor, înainte să se stingă chestia asta.

— O să mai arunc o privire, zise celălalt băiat. Îmi fac griji pentru Sosi. N-ar fi plecat aşa pur şi simplu, fără să-şi ia rămas-bun. Nu-mi pasă dacă ratez Marele Sacrificiu. Mai vine cineva?

Câţiva băieţi dădură afirmativ din cap, iar puştiul cel slăbănog se încruntă.

— N-aveţi decât! O să vedeţi voi că n-o să găsiţi nimic altceva acolo sus, decât nişte peşteri goale.

O luă la fugă spre Templul Herei ţinând torţa sus, cu flacăra fluturându-i în urmă ca un stindard, iar mulţimea începu să ovaţioneze. Oamenii formaseră un culoar pe unde trecea purtătorul torţei, fluierând şi aplaudând când se apropia de ei. Sosi privea fix torţa, conştient că ar fi trebuit să simtă ceva, dar nu reuşea să-şi aducă aminte ce.

„Aminteşte-ţi de cursă.”

Exact, sprintul pentru tineri. El trebuia să care Torţa Olimpică. Ba nu, fratele lui…

„Prea alambicat Treburi omeneşti. Ignoră-le.“

Se auzi din nou sunetul trâmbiţei şi, pentru o îngrozitoare fracţiune de secundă, uită de înfăţişarea sa. Încercă să se apuce de măciulie cu mâinile pe care nu le avea şi căzu de pe acoperiş. Nu-l duru prea tare, pentru că era atât de mic şi uşor! Câţiva băieţi părăsiseră Altisul şi se îndreptau spre Muntele Kronos.

Puştiul cel slăbănog, cu panglica victoriei, ieşi din Templul Herei purtând torţa aprinsă şi porni în ovaţiile mulţimii spre Templul Rheei. Sosi îşi scoase limba; fumul avea un gust ciudat.

Norii cenuşii prinseră a bubui ameninţător în timp ce se târa neobservat printre picioarele oamenilor, pe marginea cărărilor, ţinându-se la adăpost. Îi era greu să se orienteze de la nivelul solului, aşa că îşi căută un loc mai înalt în care se putea căţăra.

Chiar atunci, doi preoţi care cărau o targă trecură pe deasupra lui. O fată îmbrăcată în roba roşie de ceremonie zăcea întinsă pe targă. Părul ei negru, legat într-o cosiţă împletită cu o panglică aurie, se revărsa peste marginea tărgii măturând pământul. Se ţinu după ei, speriind astfel taurii ce se aflau înaintea convoiului, care prinseră a mugi şi a se îmbulzi de îndată ce îl adulmecară. Preotesele care se ocupau de animale slobozîră un strigăt de avertizare, iar mulţimea se trase panicată îndărăt, din calea animalelor cuprinse de streche. Preoţii care cărau targa se opriră din drum în faţa dosurilor albe şi a cozilor împroşcate cu bălegar. Profitând de învălmăşeala creată, Sosi se strecură în coada fetei şi se ascunse între faldurile robei ei.

Nike, trezeşte-te! Sunt aici!

Fata era aproape leşinată. O atinse scurt cu limba pe obraz încercând s-o anime, dar fu nevoit să se ascundă rapid în părul ei, căci preoţii tocmai ajunseseră la poalele Marelui Altar. Treptele săpate în movila de cenuşă erau prea abrupte pentru a putea căra targa, aşa că unul dintre preoţi o aruncă pe Nike pe-un umăr şi începu să urce gâfâind. Sosi se ghemui într-unul dintre faldurile chitonului ei şi rămase nemişcat.

Când ajunseră în vârf, preotul îşi slobozi atât de repede povara, încât Sosi fu cât pe ce să cadă din ascunzătoarea lui.

— Hait! mormăi preotul. Jur că-i mai grea decât un bărbat în toată firea! Mărite Preot Rhexibius, nu înţeleg de ce ne-am chinuit s-o mai aducem până aici anul acesta. E atât de bolnavă, încât nu ne poate fi de nici un ajutor.

Preotul cel pântecos oftă.

— Fii pe pace, voi ţine eu ceremonia în numele ei. O să se simtă mai bine după Sacrificiu. Mereu se întâmplă aşa. Dar ştii şi tu că trebuie să fie aici.

— Ştiu că este aleasa lui Zeus, dar oamenii întreabă ce s-a întâmplat cu ea. Şi n-a trecut neobservat nici faptul că lipseşte un reprezentant din rândul judecătorilor. Zvonurile despre ciumă continuă să se răspândească.

— Ei bine, o să le dovedim că totul este în ordine atunci când Preoteasa Nike îşi va reveni în mod miraculos, nu crezi? Nu s-a auzit încă nimic despre tânărul elen care a fost împins, nu-i aşa?

— Nimic, domnule.

— Lăudat fie Zeus pentru mărinimia Sa! Iar puştiul persan este păzit?

— N-are unde să plece, domnule, cu rănile alea. Dar celorlalţi preoţi nu le face prea mare plăcere să-l ţină în Casa Sângelui. Sunt de părere că băiatul ar fi trebuit să fie mort, iar câţiva dintre ei jură chiar că avea gâtul rupt dinainte să se prăbuşească împreună cu tânărul elen. E extrem de ciudat că a apărut ieri la hipodrom, iar calul lui a luat-o pur şi simplu razna… n-aţi văzut?

O altă amintire îi invadă mintea lui Sosi, dar ţinea mai degrabă de lumea oamenilor. Trebuia să se concentreze, altfel risca să nu-şi mai aducă aminte pentru ce se afla colo.

Preotul cel tânăr zise mai încet:

— Domnule, se petrece ceva ciudat aici? Se pare că va începe să fulgere înainte ca noi să fim gata. Ar fi un semn de rău augur în timpul Marelui Sacrificiu. Oare fanaticii persani pun la cale ceva astăzi? Efebii aşa zic.

Preotul Rhexibius îl privi sever.

— Judecătorul Demetrius ştie ce face. Perşii nu pot fi lăsaţi să oprească Jocurile Olimpice. Ştiu că s-au întâmplat mai multe lucruri grave, dar vom face ordine după ce lumea va pleca acasă. Cel mai important lucru este ca serbarea să continue fără incidente majore de acum înainte. Coboară cât poţi de repede şi spune-le celorlalţi să înceapă să taie taurii. Şi unde naiba o fi dispărut băiatul ăla cu torţa? Haide să încercăm să terminăm sacrificiul înainte să înceapă furtuna. Avem nevoie de un spectacol bun anul acesta. Mulţimea e agitată. Are nevoie de Zeus al ei.

Se auzi scârţâitul unor paşi îndepărtându-se pe treptele de cenuşă, iar Sosi îşi schimbă ascunzătoarea când Nike fu

rezemată de ghizdurile lăcaşului de incinerare. Fata primi o palmă care o făcu să tresalte.

— Haide, Nike! E timpul să-ţi faci datoria. Revino-ţi în fire!

Aplauzele şi ovaţiile de jos crescură în intensitate când îşi făcu apariţia băiatul care purta torţa. Sosi trase cu ochiul. Judecând după cât de mult durase înainte ca torţa să ajungă în vârf, băiatul îşi dădu seama că Agis îşi savurase ceva mai mult timp urcuşul. În cele din urmă însă, focul sacru străluci către cerul ameninţător. Se auzi strigătul trâmbiţei, iar apoi se lăsă tăcerea, în timp ce torţa transforma mormanul de vreascuri într-o mare de văpaie. Ovaţiile care izbucniră din Altis erau atât de puternice, c-ar fi putut să se facă auzite până la Elis.

Preotesele începură să cânte, iar taurii prinseră a mugi în timp ce preoţii îi spintecau cu pumnalele. Un alai paşnic de preoţi coborî treptele Marelui Altar, aducând picioarele sfârtecate ale taurilor sacrificaţi, iar mirosul sângelui se amesteca cu fumul. Preotul Rhexibius supraveghea aruncarea jertfelor în foc. Nike, rezemată de ghizdurile lăcaşului de incinerare, fusese uitată. Sosi îi atinse pleoapele cu limba, încercând disperat s-o trezească, dar strădaniile lui fură la fel de zadarnice ca şi cele ale preotului. Un miros pestilenţial de copită arsă se răspândi în jurul lor, pe măsură ce focul mistuia ofrandele. Ceremonia se întinse o bună bucată de vreme, căci trebuiau să fie cărate până sus patru sute de picioare, iar fiecare preot nu putea căra mai mult de două picioare. Mintea lui Sosi zbură la grotele răcoroase şi întunecate.

— De-aici, mă ocup eu, zise o voce blândă, zdruncinându-l.

Preotul Rhexibius se încruntă către cel din urmă „preot”, care era proaspăt ras şi îmbrăcat în roşu, ca şi ceilalţi, doar că avea o sclipire fanatică în priviri.

— Tu cine eşti? zise el. Nu-mi aduc aminte de tine…

Păzeşte-te!

Dar Sosi nu reuşi să scoată decât un sâsâit, iar Războinicul deghizat aruncă picioarele de taur direct în capul Preotului Rhexibius. Preotul căzu în genunchi. Războinicul îl lovi din nou cu copitele şi prăvăli trupul său inert la vale. Mulţimea fu cuprinsă de ţipete în timp ce trupul se rostogolea pe panta abruptă a Marelui Altar prăvălindu-se printre spectatori.

Războinicul îşi ridică mâinile încărcate de flăcări indigo spre cerul care clocotea şi izbucni într-un strigăt înfiorător:

— MOARTE CREDINCIOŞILOR LUI ZEUS ŞI ADEPŢILOR LUI ISKANDER!

O linişte macabră pogorî asupra Altisului. Oamenii paralizaseră de groază. Apoi, se auzi un strigăt:

— Este un fanatic persan!

Şi panica se dezlănţui în timp ce mulţimea se îmbrâncea spre ieşire. Gloatele se îmbulziră la porţi blocându-le, iar cei care se căţăraseră pe ziduri se treziră în mijlocul unor hoarde la fel de mari aflate în afară.

Războinicul îşi băgă mâinile în focul sacru şi începu să scandeze:

Nemuritorule Ahriman, îţi invoc puterea!
Trimite-ţi Războinicii credincioşi în lumea aceasta,
ca să-i distrugă pe duşmanii Persiei!
Nemuritorule Ahriman, îţi invoc puterea…

Se auzi o trosnitură, iar fumul focului sacru căpătă o nuanţă violet. Vârful Marelui Altar al lui Zeus ce se înălţa spre cer fu cuprins de vâlvătăi. Sosi se strânse înspăimântat în cosiţele lui Nike. Vedea prin flăcări, ca printr-o perdea de apă, cum siluetele fantomatice ale unor bărbaţi cu priviri sălbatice, cu pielea măslinie tipic persană şi cu bărbile cârlionţate şi stacojii se întindeau rânduri-rânduri în umbra unei alte lumi. În acel moment, focurile care fuseseră aprinse în zorii acelei zile pe celelalte altare din Altis explodară, răspândind o ploaie de scântei indigo spre cer. Preoţii şi preotesele ieşiră ţipând din temple.

Câţiva soldaţi eleni mai curajoşi îşi croiră drum cu coatele prin mulţime şi urcară în fugă treptele Marelui Altar cu săbiile scoase. Războinicul izbucni în râs şi îi împroşcă cu fulgere indigo, care se încâlciră în veşmintele şi în părul lor. Se prăvăliră ţipând şi luptându-se cu focul cel ciudat, blocându-le astfel drumul camarazilor lor care încercau să ajungă sus. Oamenii se împiedicau unii de ceilalţi în goana lor disperată de a se salva, alunecând în sângele şi măruntaiele taurilor care fuseseră

sacrificaţi. Animalele care scăpaseră măcelului o luaseră razna şi-i călcau în picioare pe spectatorii care se agăţau de braţele soldaţilor strigând:

— Arestaţi-l pe ticălosul acela de persan! Nu este decât unul singur! Duceţi-vă sus şi puneţi mâna pe el!

Dar elenii, deşi numeroşi, nu-i puteau face faţă Războinicului în învălmăşeala aceea de oameni şi animale, cu tot felul de proiectile incendiare zburând pe deasupra capetelor lor şi având la dispoziţie doar două şiruri înguste de trepte pentru a ajunge sus. Câţiva atleţi se prinseră curajoşi de coamele taurilor ieşiţi din minţi şi reuşiră să doboare animalele la pământ, în timp ce alţii s-au îndreptat către pantele abrupte ale altarului. Dar nici măcar muşchii lor căliţi de antrenamentele olimpice nu-i ajutară să treacă de bulgării de foc pe care Războinicul îi prăvălea râzând spre ei.

În tot haosul acela, Războinicul scoase unul dintre şnururile sale fermecate şi o prinse pe Nike de bărbie cu mâna lui fumegândă.

— Victoria, şopti el, smulgându-i un fir de păr lung şi negru ca să strângă şnurul. În sfârşit, eşti a mea.

Dar când o atinse, Războinicul izbândi să facă ceea ce Sosi şi preotul încercaseră în zadar. Nike se încordă şi deschise ochii. Îl privea paralizată pe Războinicul care îi lega mâinile.

— Nu… îngăimă ea, încercând să se zbată. Zeus nu va permite să se întâmple una ca asta. Sosipolis te va opri.

Războinicul râse.

— O, nu prea cred. L-am dus pe băiatul-șarpe într-un loc sigur. Stai liniştită, n-o să ne deranjeze. Îşi roti mâna spre zidul de flăcări. Vezi puterea lui Ahriman? Îi vezi pe Războinicii lui care aşteaptă nerăbdători? Când te voi sacrifica pe tine Celui întunecat, atunci ei vor reveni la viaţă în lumea asta. E un târg cinstit, nu crezi? Viaţa ta contra vieţii lor.

Solzii lui Sosi erau negri, şi de aceea Războinicul nu-l observase încă încolăcit în cosiţele lui Nike. Dar nu mai avea mult până s-o facă.

Atinse obrazul fetei cu limba.

Nike, sunt aici. M-am transformat în şarpe. Ce trebuie să fac? Cum pot să-l opresc?

— Sosi…?

Nike îl căută din priviri.

Un tunet se prăvăli din cer, înteţind ţipetele mulţimii. Războinicul se uită năucit în sus în timp ce soarele dispărea îndărătul unui nor.

Ce *trebuie să fac, Nike?*

— Fă ce ai făcut şi înainte. Grăbeşte-te, Sosipolis!

Dar nu-mi amintesc!

— Trebuie să-ţi aminteşti. Doar ai vise, nu-i aşa?

Visele lui! Pielea cea nouă a lui Sosi devenea din ce în ce mai strânsă, în timp ce băiatul încerca să-şi amintească detalii ale bătăliei de pe stadion. Şi în ziua aceea fusese o furtună cu tunete. Zeus se înfuria de fiecare dată când se transforma în şarpe. Oare n-avea nevoie de propriile puteri? Era blestemat. Oare nu trebuia decât să-şi facă apariţia în locul acesta sacru, iar Zeus s-ar fi ocupat de restul?

Într-un târziu, Războinicul observă şarpele cel mic încolăcit în cosiţele lui Nike.

— *Băiatul-şarpe!* scrâşni el din dinţi. O umbră de îndoială se aşternu pentru prima dată pe faţa lui. Nu ştiu cum ai reuşit să scapi din peşteră, băiatule-şarpe, dar nu mă mai poţi opri acum!

Îşi aprinse din nou flacără indigo din mâini şi o prinse pe Nike de coadă, strângându-l în acelaşi timp pe Sosi, cufundându-l în întuneric şi lăsându-l fără aer.

Cerul bubui deasupra făcându-l pe Războinic să se chircească. Dar nu-şi slăbi strânsoarea. Sosi se zbătea nebuneşte. Trupul lui plăpând de şarpe era înăbuşit de mâna Războinicului. Nu putea vedea şi nici respira.

Nike se zbătea şi ea, dar nu reuşea să scape din strânsoarea Războinicului, care o trăgea mai aproape de zidul de foc şi de armata nerăbdătoare a lui Ahriman.

Mărite Zeus! strigă Sosi. *Am trişat la Jocurile Olimpice! Am jurat strâmb! Zeus, aici sunt! Sunt blestemat! Loveşte-mă pe mine!*

O bubuitură puternică răsună deasupra lor o clipă şi pământul sfânt al Altisului începu să vibreze. Războinicul îşi slăbi strânsoarea, iar Sosi îşi strecură capul printre degetele lui şi

văzu o minge de foc portocalie prăvălindu-se printre nori exact în locul în care se luptau ei şi inundând cerul.

Închise ochii. Se lăsă o clipă de tăcere, de parcă toţi oamenii de jos şi-ar fi ţinut răsuflarea. Trăsnetul ateriză în mijlocul focului sacru, împrăştiind în aer cenuşă, flăcări indigo şi copite carbonizate de taur, iar universul lui Sosi se întoarse pe dos.

Războinicul începu să ţipe, căci hainele şi părul său fuseseră cuprinse de foc. Îi dădu drumul lui Nike şi se prăbuşi cu capul înainte prin poarta sa incandescentă. Zidul de flăcări indigo se prăbuşi. Războinicii fantomatici dispărură, iar Marele Altar al lui Zeus începu să se clatine. Sosi simţi înjur bucăţi incandescente de jăratic şi răpăitul ploii. Îşi contorsionă trupul lui de şarpe prin aer; zări dedesubt oameni alergând din calea molozului şi pe alţii oprindu-se la o distanţă considerabilă şi uitându-se către cer. În timp ce se încolăcea pentru o aterizare ce i-ar fi rupt trupul de băiat, o făptură înaripată îl prinse din zbor.

— Victorie lui Zeus din Olympia! strigă una dintre preotesele de jos, iar panica se evaporă şi mulţimea începu să ovaţioneze când înţelese că Războinicul fusese lovit de tunet.

Mulţimea începu să cânte osanale zeilor. Unii arătară către vulturul care se ridica deasupra Altisului fumegând, cu un şarpe mic şi negru.

— Nike! strigară ei. Nu este aceea Zeiţa Nike? Zeus ne-a salvat Jocurile! Victoria zboară din nou!

***

Micul şarpe se zbătea în ghearele puternice ale lui Nike, murat şi biciuit de ploaie. Era o pradă pentru vulturi. Trebuia să scape.

Nike îl strânse şi mai tare şi-i şuieră:

— Potoleşte-te, Sosipolis! Şi-aşa eşti destul de alunecos de la ploaia asta. Nu prea mai avem mult timp la dispoziţie, dacă vrei să te transformi la loc. Ai să dai de belea dacă te scap şi te pierd… Ah, uite-i şi pe prietenii tăi! Încearcă să mute muntele din loc de unii singuri. Tipic pentru băieţi.

Nike pluti lin şi ateriză în spatele băieţilor care urcaseră muntele ceva mai devreme ca să caute grotele. Se luptau cu stânca, dar în locul nepotrivit. Fata îşi luă înfăţişarea umană şi

continuă să îl ţină strâns în mâini pe Sosi, în timp ce băieţii îl studiau dezgustaţi şi înspăimântaţi în acelaşi timp.

— Sosi… glăsui un ţânc, spărgând tăcerea şi apropiindu-se un pic. Tu eşti?

— Bineînţeles că e Sosipolis, prostule! tună Nike. Crezi că am ajuns să mă plimb de plăcere cu şerpi vii? Aproape că şi-a uitat latura umană. Timpul se scurge. Trebuie să-l duc la mama lui. Poate vreunul dintre voi să dea fuga până jos ca să-i aducă pe Pericle şi restul băieţilor? Avem nevoie de cât mai multă forţă. Războinicul a mutat bolovanul folosindu-se de puterea lui Ahriman, dar noi va trebui să ne folosim de forţa fizică. Dion, du-te tu! Tu eşti cel mai iute.

— O să-şi recapete înfăţişarea? zise timid băieţelul, privindu-l încă pe Sosi.

— Asta înseamnă că Pericle se simte mai bine? întrebă rânjind unul dintre băieţi. Ce rapid!

— Toţi cei care au fost fermecaţi de către Războinic şi-au revenit, zise Nike. Zeus a distrus Casa Minciunii care-i aparţinea lui Ahriman. Dar tot trebuie să-i scoatem pe fratele lui Sosi şi pe femei din peşteri înainte ca acestea să se prăbuşească de tot. Le arătă crăpătura din stâncă. Ei, ce mai staţi? Puneţi mâna şi săpaţi… doar aşa putem intra.

Când băieţii înlăturară o parte din molozul de la intrare, Sosi începu să se zbată şi mai tare, dar Nike îl ţinu strâns.

În cele din urmă, sosi şi Pericle care dădu la o parte de unul singur doi bolovani de mărimea unei mingi, iar apoi se strecură prin intrând, strigând după Eretaia.

Ceilalţi îi urmară exemplul. Câţiva băieţi în frunte cu Dion, care urcaseră gâfâind panta muntelui, se îndreptară şi ei către peşteri. Aduseseră felinare care luminau intens povârnişul.

Dion şovăi.

— Agis n-a vrut să vină, zise el, aruncându-şi privirea către Sosi. Îmi pare rău. Am încercat să-i spun, dar a refuzat să creadă că Sosi s-a transformat de-adevăratelea în şarpe.

— N-avem nevoie de Agis, zise Nike. Cum merge treaba înăuntru?

— Mă duc să văd.

Dion dispăru şi el după ceilalţi. Din pântecul muntelui răsunau o mulţime de zgomote: zornăitul pietrelor, strigăte, ordinele aprige ale lui Pericle, care dirija săpăturile. Nike încerca să-i menţină atenţia lui Sosi asupra cântecului de trâmbiţă şi a ovaţiilor care răsunau de pe stadion unde se desfăşura cursa de sprint pentru seniori, dar el era cu gândul doar la tunelurile răcoroase şi întunecate şi la o eventuală metodă de evadare din strânsoare.

Într-un târziu, se ivi lumina unui felinar şi un cârd de femei şi băieţi apăru pe coasta muntelui acoperindu-şi ochii cu mâinile şi clipind în bătaia soarelui de după-amiază. Erau murdari, pătaţi de sânge şi cu părul încâlcit de la atâta praf, dar se îmbrăţişau zâmbind şi răsuflând uşuraţi. Pericle apăru purtând-o în braţe pe Eretaia. În cele din urmă, îşi făcu apariţia şi Theron păşind normal şi sprijinind o femeie care, deşi înainta anevoios, părea totuşi să fi scăpat de febră.

Lui Sosi i se încreţi pielea când îi recunoscu, iar Theron o zbughi spre el.

— Dă-i drumul fratelui meu! îl răneşti!

Nike îi aruncă o căutătură urâtă.

— Dacă-i dau drumul, îl pierzi. Unde este mama lui?

Nobila Alemena înaintă şovăind.

— Aici.

Preoteasa cu ochii gălbui şi femeia din Macedonia stăteau faţă în faţă, în mijlocul băieţilor şi al mamelor care fie îşi strângeau copiii la piept răsuflând uşurate, fie se aninau de umerii lor. Un judecător înveşmântat în robă purpurie se zărea urcând povârnişul în fruntea unei cete de soldaţi eleni, dar nimeni nu încercă să fugă. Era prea târziu acum.

— Trebuie să-ţi transformi fiul la loc în om, zise Nike, ţinându-l pe Sosi care continua să se zvârcolească. Doar tu poţi să faci asta.

Nobila Alemena se uită fix la şarpe şi îşi muşcă buzele.

— Cum?

— N-am de unde să ştiu. Dacă ştiam aş fi făcut-o eu până acum! Ţine-l. Spune-i că-l iubeşti sau ceva de genul ăsta. Doar asta fac mamele.

Mama băieţilor întinse mâna şovăielnic, dar şi-o trase cutremurată înapoi când atinse solzii lui Sosi.

— Eu… îmi pare rău! Ştiu ce-a făcut pentru noi, dar nu pot…

— Mamă! îi strigă Theron. Fă ce-ţi spune Nike, pentru numele lui Zeus!

Nobila Alemena se holba neputincioasă la Sosi.

— Dar nu mai e fiul meu. E un *şarpe.*

Îşi strânse mâinile în jurul ei şi începu să plângă.

— Revino-ţi, femeie!

Bătrâna preoteasă Eileithyia înaintă, scuturându-şi molozul de pe pelerină.

— Bineînţeles că este fiul tău! Doar el te-a salvat de fanaticii persani. Ne-a salvat pe toţi. Nike are dreptate. Spune-i că-l iubeşti. Te rog, nu face aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu cu fiul meu. Trebuie s-o faci înainte să se înalţe luna. Când luna nu va mai fi plină, va fi deja prea târziu. Grăbeşte-te, Alemena! Timpul se scurge.

Celelalte femei o priveau îngrozite pe nobila Alemena. Până şi băieţii care se arătaseră jenaţi la discuţiile afective încetară să mai rânjească şi îşi încleştară pumnii rugându-se ca femeia să facă ce i se spunea. Eretaia se ridică în braţele fratelui ei şi îi strigă:

— Fă-o!

Şi, dintr-odată, toată lumea striga la nobila Alemena:

— Fă-o! Spune-i că-l iubeşti! Spune-i!

Sosi, simţind mirosul libertăţii, încetă să se mai zvârcolească. Ştia că femeia n-avea să facă ce i se spunea. Pentru ea, acum era ocazia perfectă să scape de fiul care fusese mereu o ruşine pentru familia ei.

— Se transformă în şarpe în fiecare noapte cu lună plină, explică Nike blând. Altminteri, n-ar putea să năpârlească şi să-şi schimbe înfăţişarea. De obicei, totul se petrece într-o clipită. Dar, cu cât stăm mai mult în forma noastră animală, cu atât ne este mai greu să ne amintim cine suntem de fapt. Nu lăsaţi să i se întâmple una ca asta lui Sosipolis! Nu merită. Repede, nobilă Alemena… Judecătorul Demetrius mai are puţin şi ajunge aici.

Femeia aruncă o privire spre soldaţii care urcau povârnişul. Chipul ei se schimonosi. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Îl apucă pe Sosi de coadă cu degetele tremurânde.

— Te rog, Sosi, transformă-te la loc în băiat. Promit că n-o să te mai pedepsesc niciodată când îţi vei mai schimba înfăţişarea. Ai fost foarte curajos şi…

Nike zâmbi şi îi dădu drumul. Dar nu era de ajuns. Era mult prea dureros pentru el s-o audă pe mama lui spunând că nu-l poate iubi. Sosi scăpă din strânsoarea slabă a nobilei Alemena şi se târî spre grote.

— Nu!

Un băiat sări deasupra lui. Fu înhăţat de nişte mâini puternice, în timp ce solzii săi erau udaţi cu lacrimi.

— Nu, Sosi! Frăţiorul meu! *Eu* te iubesc şi nu-mi pasă dacă o ştie toată lumea. Te rog doar, transformă-te la loc! Te rog! Am nevoie de un camarad de lupte şi de cineva cu care să mă întrec la alergări… deşi, probabil că acum va trebui să mă străduiesc ceva mai mult, din moment ce tu eşti campion olimpic. Sunt aşa mândru de tine, frăţioare! Chiar sunt.

Un curent puternic îl străbătu pe Sosi. Începu să-l furnice pielea, iar negura se rupse. Se trezi gol la pământ, în timp ce fratele sau stătea deasupra strângându-l în braţe şi scăldându-i părul în lacrimi, sub privirile mulţimii. Se răsuci jenat şi îl aruncă cât colo pe Theron, printr-o mişcare învăţată de la Pericle în tabăra din Elis. Băieţii izbucniră în urale, iar câteva femei începură să plângă de bucurie.

Capitolul 18

JUDECATA

Judecătorul Demetrius refuză să le asculte explicaţiile şi îi trimise pe toţi în arest. Femeile fură escortate la Casa Judecătorilor ca să fie judecate, iar băieţii fură trimişi în pritaneu unde se desfăşura deja banchetul, dar li se interzise categoric să părăsească Altisul până la rezolvarea problemei.

— Am aflat despre şmecheria voastră, zise judecătorul, aruncându-le o privire sumbră lui Theron şi, mai ales, lui Sosi. Măsluirea participării la Jocurile Olimpice este o infracţiune gravă. Dacă ar fi după mine v-aş încuia şi pe voi, dar asta ar stârni şi mai multe întrebări, de care ne putem lipsi acum. Pentru moment, o să rămâneţi în arest la domiciliu şi n-aveţi voie să vorbiţi cu nimeni.

După cum se dovedi mai târziu, Agis fusese cel care îi povestise totul judecătorului, ba chiar îi indicase şi unde îi putea găsi. Probabil că se aşteptase ca toţi ceilalţi băieţi să treacă de partea lui dacă Sosi şi Theron intrau în bucluc. Dar n-avusese prea mare noroc. Când îl zări pe Pericle îndreptându-se spre el, băiatul păli şi se făcu mic într-un colţ al sălii, încercând să se ascundă în spatele meselor pentru festin. Pericle îl prinse de o mână şi Glaukos de cealaltă. Îl traseră pe băiat spre un altar acoperit cu iederă, aflat într-un colţ mai liniştit al Altisului. Sosi şi ceilalţi băieţi îi urmară.

Agis probabil că înţelesese că n-avea nici o şansă, aşa că nu se strădui să scape. Încă mai purta panglica victoriei, chiar dacă era puţin cam arsă şi zdrenţuită în urma întâmplărilor din după-

amiaza aceea. Băieţii se strângeau în jurul lui, iar el se făcu mic într-un colţ.

— Dacă păţesc ceva, Judecătorul Demetrius o să-şi dea seama că voi sunteţi de vină! zise el cu un glas nesigur.

Ceilalţi mârâiră. Pericle le făcu semn să se dea înapoi, îl apucă pe Agis de mână şi îl azvârli, cât era de lung, direct în iederă. Se aşeză călare pe băiatul cel slăbănog, împungându-l cu genunchii în coaste, şi-i şuieră în ureche:

— Dacă m-ai fi lăsat să câştig proba de lupte aşa cum ai promis, probabil că Samos ar mai fi fost acum în viaţă.

— Dar nu e vina mea că a murit! scheună Agis. Rasim l-a împins de sus… Dă-mi drumul sau ţip!

Pericle nu-l eliberă, aşa că Agis se puse pe ţipat. Nimeni nu-i veni în ajutor.

— Pocneşte-l pe pârâcios, Pericle! tună unul dintre băieţi.

Theron făcu un pas înainte, gata să-l pocnească el, în caz că Pericle n-o făcea. Dar Sosi puse mâna pe umărul lui.

— Stai, zise el, gândindu-se la partida de lupte. Treaba asta e între Agis şi Pericle.

Pericle îi imobiliză braţul, îl ridică pe Agis în picioare, îi cuprinse picioarele şi îl aruncă pe tânărul atenian la pământ. Executase manevra corect, aşa că n-avea cum să-l fi rânit prea tare. Dar Agis rămase tremurând la pământ.

— Ridică-te şi luptă-te cu mine, zise Pericle, trăgându-l pe Agis de panglică până se ridică.

Pericle îl aruncă încă o dată, iar de data aceasta atenianul începu să suspine înspăimântat.

Pericle clătină din cap.

— Şi cu asta, trei, zise el. Nici nu meriţi mai mult.

Rupse panglica de pe braţul lui Agis, lăsându-i capătul zdrenţuit înnodat ca o cicatrice de-a lungul bicepsului. Se scutură de praf, privindu-l dezgustat pe băiat, şi-o porni spre pritaneu. Ceilalţi băieţi îl priviră şi ei cu lehamite pe Agis şi îl urmară pe Pericle.

Sosi îl privi stânjenit pe Agis cum îngenunchează în iederă, smiorcăindu-se şi pipăind panglica ruptă.

— Eşti rănit? zise el, făcându-i-se milă de Agis, chiar dacă băiatul îi trădase şi era responsabil pentru arestarea femeilor.

După ce se asigură că Pericle plecase, Agis se ridică ţeapăn în picioare şi-i şterse ochii. Îl privi pe Kallias.

— Credeam că eşti prietenul meu.

— Eu credeam că eşti prietenul nostru, i-o întoarse Kallias. Agis, chiar meriţi asta! Recunoaşte.

— Dar mi-am ţinut jurământul olimpic…

— Lua-ţi-ar Zeus jurământul olimpic! îi strigă Kallias. Nu încerca să te ascunzi în spatele jurământului acum.

Agis zise slab:

— Aţi trişat. Cu toţii. Nu puteţi să daţi vina pe mine pentru asta.

Theron se strâmbă.

— Ai fi putut să ne ajuţi atunci când te-a rugat Sosi. Nu ţi-ar fi fost greu. Dar, în loc să ne ajuţi, tu ai decis să te foloseşti de ghinionul celorlalţi ca să te acoperi de glorie. Aşa că acum va trebui să te obişnuieşti cu asta. Revino-ţi şi poartă-te ca un învingător! Tot o să primeşti o cunună olimpică pentru proba de lupte de la tineri. Probabil că o să primeşti una şi pentru proba de sprint, după ce judecătorii ne vor pedepsi pe mine şi pe Sosi. Chiar cred că ar fi mai bine s-o primeşti tu, pentru că eu nici nu mi-o mai doresc. Sper doar că eşti conştient de faptul că nu meriţi niciuna. Când Nike şi-a revenit, piciorul meu s-a înzdrăvenit şi el, la fel ca şi cel al lui Pericle, iar nobila Alemena a scăpat de febră. Probabil că şi Samos s-ar fi simţit mai bine dacă tu n-ai fi fost atât de egoist. Gândeşte-te la asta.

Tânărul atenian se uită la piciorul lui Theron.

— N-am vrut să moară Samos, glăsui el stins. N-am crezut că Sosi şi Nike au puteri magice. Ba chiar am purtat focul Războinicului de-a lungul altarelor. Probabil că înlocuise torţa, doar că eu nu mi-am dat seama. Îmi pare râu. Ştiu că asta n-o să-l aducă înapoi pe Samos, dar chiar îmi pare râu. Îşi înălţă vag bărbia. Totuşi, n-a fost în întregime vina mea. De unde puteam eu să ştiu că Sosi spunea adevărul atunci când zicea că îşi poate schimba înfăţişarea? Ăsta chiar este el? Parcă Dion zicea că e şarpe…

— A fost până acum! zise Dion. Iar tu nici măcar n-ai venit să-l ajuţi să-şi recapete înfăţişarea! Sper că Sosi va putea să-şi păstreze până la urmă cununa pentru proba de sprint, pentru că

o merită. Nu ca tine. Dacă aş fi în locul lui, m-aş transforma la loc în şarpe şi te-aş muşca.

Sosi se uită în ochii atenianului şi se distră când îl văzu atât de şovăielnic. Îşi dădea seama că era mai înalt decât în mod obişnuit şi se simţea mai puternic. Muşchii săi antrenaţi pentru Olimpiadă nu dispăruseră atunci când îşi recăpătase înfăţişarea. Pentru prima dată în viaţa lui nu-şi pusese problema înfăţişării când pielea lui năpârlise. Totul se întâmplase de la sine.

Trase curios de o şuviţă de păr şi observă că era de un negru strălucitor în lumina torţei. Se întrebă ce culoare aveau ochii lui.

Dar indiferent de culoarea pe care ar fi avut-o, probabil că arătau destul de dârji, căci Agis fu cel dintâi care-şi plecă privirea.

***

Judecata fusese programată pentru a doua zi la ora prânzului, între proba de aruncare a greutăţilor pentru seniori şi turnir, care fusese amânat pentru seară, ca să le acorde judecătorilor suficient timp pentru deliberări. După ce se răspândise panica stârnită de fanaticul persan, probele pentru seniori se desfăşurară fără prea mari incidente. Totuşi, nimeni nu reuşise să uite că Jocurile fuseseră în pericol, iar elenii care îi escortau pe Sosi şi Theron la Casa Sfatului aveau un aer solemn.

Când îşi luă locul lângă mama lui, în faţa statuii lui Zeus Horkios, Sosi simţi un gol în stomac. Nu reuşise să doarmă prea mult şi nici nu se simţea în stare să-şi expună blestemul în faţa comitetului formal al Judecătorilor Eleni din Olympia. Nici măcar prezenţa Judecătorului Lysanias, care îşi revenise şi călătorise tocmai de la Elis ca să li se alăture celorlalţi nouă judecători, nu reuşi să-i ridice moralul.

Theron îl prinse de mână şi-l strânse.

— Nu-ţi face griji, frățiore! Le-ai salvat Jocurile. N-au cum să-ţi dea o pedeapsă prea aspră.

Dar Sosi se îndoia. Judecătorii aveau suficientă putere şi se purtaseră destul de aspru cu Rasim. Se pare că Fulger apăruse în ultimul moment la cursa de cai, aşa cum plănuiseră, şi intrase galopând pe hipodrom călărit de tânărul persan, speriind ceilalţi mânji care se aflau în jurul pistei. Dar aici, planul lui Nike căpătă o întorsătură neprevăzută. Mânzul cel sur o luase razna, simţind

probabil că jocheul său era unul dintre zombii lui Ahriman, iar ceilalţi jochei probabil că aflaseră deja de întâmplarea cu Samos, căci îi doborâseră calul în ultima rundă. În învălmăşeala aceea, Rasim fusese călcat în picioare. Grav rănit, dar incapabil să moară din cauza vrăjii lui Ahriman, băiatul agonizase în Casa Sângelui până ce Sosi îl învinsese pe Războinic în timpul Marelui Sacrificiu. Ceva mai târziu, în timpul ritualurilor funerare ale lui Pelops, un cadavru neidentificat fusese ars în taină în focul sacru.

Sosi se tot gândise la întâmplarea asta toată dimineaţa şi de fiecare dată simţea cum i se face rău. Dacă judecătorii hotărau să-l ardă şi pe el? Având în vedere împrejurările neobişnuite, celorlalte femei li se abolise pedeapsa şi fuseseră trimise sub pază înapoi la Elis. Dar nobila Alemena se afla într-o situaţie diferită, pentru că nu era la prima abatere de acest fel. În cel mai bun caz, Theron s-ar fi ales doar cu pierderea victoriei olimpice.

Judecătorul Demetrius bătu cu toiagul în plăcile de marmură ca să anunţe începerea şedinţei şi le aruncă o privire aspră celor trei.

— Presupun că sunteţi conştienţi de gravitatea acuzaţiilor. A cui a fost ideea de a trişa la Jocuri?

Theron îşi îndreptă spatele.

— Domnule, a fost ideea mea. Îmi doream atât de mult victoria, încât l-am obligat pe Sosi să-mi ia locul atunci când am fost rănit la Elis.

— Nu este adevărat! protestă Sosi. Theron nu *m-a obligat* Eu am vrut să merg la Olympia ca să aflu mai multe despre blestemul meu. Eu sunt cel care a jurat strâmb. Dacă vreţi să pedepsiţi pe cineva, pedepsiţi-mă pe mine.

Nobila Alemena făcu un pas înainte.

— Mint amândoi ca să mă apere pe mine. A fost ideea mea de la început, şi eu sunt cea care trebuie să fie pedepsită. Fii mei sunt încă minori. Potrivit legii, nu sunt încă răspunzători pentru faptele lor.

Teoretic, avea dreptate. Judecătorii mormăiră între ei.

Judecătorul Demetrius oftă exasperat.

— În mod normal, inculpaţii nu sunt în stare să-şi asume vina suficient de repede! Probabil că nu vă daţi seama cât de gravă e problema. Încălcarea jurământului olimpic este pedepsită cu biciuirea în mijlocul stadionului, în faţa tuturor atleţilor şi spectatorilor. Theron va fi deposedat, desigur, de victoria lui câştigată în mod nedrept. Şi pentru o faptă aşa de ticăloasă ca a voastră vă veţi alege pe bună dreptate cu descalificarea pe viaţă din Jocurile Circuitului. În ceea ce te priveşte pe tine, nobilă Alemena, dacă vei fi găsită vinovată de fapta lor, atunci fiii şi soţul tău, şi orice alte rude pe linie masculină, născute sau nenăscute încă, vor fi excluşi pe viaţă din competiţie.

Expresia îndurerată ce se aşternu pe chipul mamei lor îi făcu să înţeleagă că femeia nu se gândise până acum la asta.

Sosi îşi muşcă buzele.

— Este vina mea, zise el din nou, deşi îi cam tremurau picioarele când se gândea că va fi biciuit în faţa mulţimii. Mama a vrut să ne ajute, iar Theron n-are nici un amestec în toate astea. Era într-o stare febrilă din cauza rănii. Nici măcar nu şi-a dat seama pentru ce îşi dădea acordul. Eu sunt cel blestemat.

— Nu, frățiore! Theron îl strânse de mână. Ştiam prea bine ce îţi cer, iar tu nu eşti blestemat. Pur şi simplu ai un har mai neobişnuit de care eu am profitat şi nu vreau să te las pe tine să încasezi pedeapsa datorată orgoliului meu stupid!

Judecătorul Demetrius îi privi zăpăcit. Părea încurcat, pentru prima dată.

Se ridică Judecătorul Lysanias, iar curtea amuţi.

— După cum ştiţi cu toţii, începu el, am experimentat pe pielea mea farmecele Războinicului. Mi s-a spus că am fost la un pas de moarte. Însă ieri mi-am revenit ca prin minune şi ştiu că trebuie să-i mulţumesc lui Sosi pentru asta. L-a învins pe Războinic prin puterile lui deosebite, deşi ştia că va da de necaz dacă se va expune astfel. Părerea mea este că n-ar trebui să vorbim despre pedepse acum, ci, mai degrabă, despre recompense.

Ceilalţi judecători înălţară din sprânceană. Nobila Alemena îşi puse braţele în jurul celor doi fii ai ei.

Judecătorul Demetrius grăi:

— Toată lumea crede că Zeus l-a nimicit pe persan şi a salvat Jocurile. Dacă le spunem că Sosi a stârnit fulgerele când s-a preschimbat în şarpe, atunci jumătate din preoţii din Olympia o să ne ceară capetele, pe când cealaltă jumătate o să-l pretindă pe cel al lui Sosi! Vremea spiritelor ancestrale ale pământului şi a demonilor a apus de mult. Ştiu că există o legendă a copilului-şarpe care a salvat Jocurile oprind bătălia dintre eleni şi arcadieni, dar asta s-a petrecut în vremuri imemoriale, iar noi trăim în prezent. Oamenii din zilele noastre, pur şi simplu, refuză să mai creadă în astfel de fenomene ciudate.

— Dar n-am sugerat că trebuie să fie vorba despre o recompensă *publică,* zise Judecătorul Lysanias pe tonul său blând. Ce-aţi zice însă dacă am organiza o ceremonie privată, pentru cei ce ştiu adevărul, în care să-l răsplătim pe Sosi pentru contribuţia sa? Propun ca această ceremonie să se desfăşoare într-un templu mic, închinat lui Sosipolis, copilul-şarpe. Nu trebuie să o includem în programul celorlalte ceremonii din Altis. Putem spune că este o ceremonie în memoria bătăliei desfăşurate în timpul celei de-a 104-a Olimpiade şi am putea chiar să depunem un şarpe viu acolo.

Ceilalţi judecători dădură meditativ din cap. În urma deliberărilor se hotărî ca templul să fie ridicat pe Muntele Kronos, lângă grotele vechi, iar Preotesei Eileithyia îi reveni sarcina de a avea grijă de şarpe.

Judecătorul Demetrius lovi din nou cu toiagul în pământ, iar curtea fu redusă la tăcere.

— Iar eu propun să-i luăm cununa lui Theron pentru proba de sprint şi să i-o acordăm tânărului atenian, Agis. Nu va bătea prea mult la ochi, căci băiatul a ieşit pe locul doi şi a făcut deja turul altarelor purtând torţa.

— Nu! se auzi dinspre poartă o voce timidă, care-i făcu pe toţi să se întoarcă.

Agis se prinsese de zăbrele, iar acum era tras înapoi de doi soldaţi eleni cu săbiile scoase.

— Domnule, vă rog! Nu vreau cununa pentru proba de sprint! Sosi a câştigat-o în mod cinstit. Ar trebui să o păstreze.

Theron se încruntă, dar Sosi îl privi pe Agis cuprins de respect. Îi trebuise ceva curaj că să vină până la Casa Sfatului şi să spună asta.

— Aduceţi-l încoace pe băiatul acela, ceru Judecătorul Demetrius. *Nu* putem să-i acordăm cununa lui Sosi. Nici măcar nu mai seamănă cu fratele său. Deşi trebuie să recunosc că ar putea părea un pic ciudat să-i acordăm coroana atenianului, iar el s-o refuze. Alte propuneri?

Judecătorul Lysanias luă din nou cuvântul:

— Înţeleg că Sosi şi-a dat toată silinţa ca să câştige proba de sprint pentru tineri. Când a câştigat, avea înfăţişarea lui Theron, iar Theron s-a vindecat acum. Nu e nevoie să afle cineva despre schimbul pe care l-au făcut. De ce nu i-am permite lui Theron să accepte cununa în timpul ceremoniei?

— Dar eu nici măcar n-am alergat! protestă Theron. Nu vreau…

Dar Judecătorul Lysanias îl potoli:

— Ia-o ca pe o pedeapsă personală, alături de recompensa personală a fratelui tău. Se adresă solemn curţii: De fiecare dată când Theron va vedea cununa olimpică, îşi va aminti de ruşinea pe care a resimţit-o atunci când a trişat la Marile Jocuri. La fel vor face şi mama, şi fratele lui. Nu cred că trebuie să biciuim pe cineva. Eu sunt de părere că cei doi băieţi sunt tineri cetăţeni cinstiţi ai Hellasului şi vor resimţi mai tare o astfel de pedeapsă decât o biciuire în faţa mulţimii. Cicatricile vor fi mai adânci… mai ales în cazul copilului-şarpe, care – după câte am înţeles– îşi leapădă pielea în fiecare lună şi deci poate scăpa uşor de urmele fizice.

Sosi simţi cum îl furnică pielea. Nobila Alemena roşi. Theron privea fix în jos, în timp ce judecătorii şuşoteau între ei, studiindu-i, pentru a-şi da seama dacă Judecătorul Lysanias avea sau nu dreptate.

— Desigur, continuă Judecătorul Lysanias după o scurtă pauză emfatică, dacă vom hotărî să pedepsim astfel familia, atunci nu-i mai putem biciui pe băieţi în public şi nici nu le mai putem interzice lor sau rudelor lor să participe la alte Jocuri.

Theron împietri, iar Sosi îşi ţinu răsuflarea de uimire. Agis se agăţa de poartă aşteptând verdictul. Nike îşi făcu apariţia într-

un colţ, la umbra unei coloane, încadrată de aripile ei strălucitoare. Îi făcu lui Sosi cu ochiul.

Judecătorul Demetrius îi studie o eternitate. În cele din urmă, oftă.

— Prea bine. Se va face după cum a spus Judecătorul Lysanias. Astfel, noi vom scăpa basma curată, iar Jocurile nu vor avea prea mult de suferit. Cununa olimpică pentru proba de sprint îi va fi acordată lui Theron din Pella Macedoniei. Nobila Alemena se va întoarce la Elis alături de celelalte femei. Sosipolis poate rămâne să asiste la ceremonia de încoronare a fratelui său. Să-i dea cineva o panglică băiatului… Nike?

Sosi era încordat la maximum. Dar, în timp ce Nike se îndrepta spre Theron pentru a-i lega panglica roşie a învingătorilor, la porţi se iscă o hărmălaie, şi un soldat elen dădu buzna în ogradă.

— Ce mai e acum? zise Judecătorul Demetrius dezarmat.

— Un sol, domnule! Spune că vine tocmai din Persia. Cere să li se adreseze judecătorilor. Spune că e urgent.

Judecătorul Demetrius încuviinţă dând din cap:

— Prea bine. Lasă-l să intre. Am terminat aici.

Înainte ca elenii să deschidă bine poarta, se auzi un ropot de copite, şi un cal în spume pluti pe deasupra porţilor, dispersând gărzile şi judecătorii deopotrivă. Un călăreţ asudat, într-o armură macedoneană plină de praf, îşi potoli armăsarul şi şuieră de parcă ar fi fost pe un câmp de luptă:

— Trebuie să opriţi Jocurile imediat! Am descoperit o conspiraţie teroristă care ar putea distruge Olympia! Sunteţi cu toţii în mare pericol. Slăvit fie Zeus că am reuşit să ajung la timp! Am adus cu mine o companie militară. O să-i distrugem pe inamici, dacă ne acordaţi permisiunea de a scotoci taberele. Unul dintre fii mei participă la Jocurile de anul acesta… este bine…?

Dar tonul lui se mai potoli când îşi dădu seama că oamenii strânşi în curte nu reacţionau cum ar fi fost de aşteptat. Îşi scoase casca şi o cascadă de bucle asudate şi decolorate de soare ieşi la iveală. Privi mirat de jur împrejur.

Nobila Alemena îşi duse mâna la gură, iar Theron împietri. Sosi îl recunoscu pe soldatul pe care-l văzuse ultima dată în

urmă cu şase ani, plecând călare spre Persia alături de armata Regelui Alexandru, şi inima-i stătu în loc.

— Tată! izbucni el gâtuit de emoţie. E Tata!

Capitolul 19

VICTORIA

Jocurile se încheiară cu ceremonia de premiere, care se desfăşură în Templul lui Zeus. Existaseră învingători şi învinşi la cursele şi concursurile de forţă. Speranţele şi visele căpătaseră viaţă sau fuseseră amânate pentru o perioadă de patru ani. Era vremea ca toată lumea să sărbătorească, iar petrecerile erau deja în toi prin tabere. În cele din urmă, judecătorii tăinuiseră de minune grozăvia Războinicilor lui Ahriman şi înfrângerea lor cu ajutorul forţelor supranaturale, precum şi pericolul care planase asupra tuturor.

Totuşi, fuseseră câteva lucruri pe care nici măcar comitetul elen nu reuşise să le treacă sub tăcere. Imaginea morţii lui Samos şi Rasim îl bântuise pe Sosi de-a lungul ceremoniei. Dar nu exista nici o fantomă în templu. Oriunde s-ar fi aflat Samos şi Rasim în acel moment, un lucru erau sigur: băieţii nu ajunseseră în Casa lui Ahriman a Minciunii. O statuie a lui Samos urma să fie ridicată în Altis, în memoria accidentului său tragic, şi, deşi Rasim nu urma să aibă parte de vreun monument, preoţii spuneau că a primit şi el o răsplată binemeritată: libertatea.

Comandantul Sarapion, ţanţoş şi falnic în uniforma sa macedoneană, privi alături de unchii şi taţii celorlalți băieţi încoronarea lui Theron de către Preotul Rhexibius care, deşi îşi rupsese piciorul atunci când se prăbuşise de pe Marele Altar, ţinuse totuşi morţiş să-şi ducă la capăt îndatoririle. Doar Sosi ştia câtă mâhnire, în loc de mândrie, exista în sufletul fratelui său. Discutaseră toată noaptea cu privire la cât şi ce ar trebui să

i se spună Comandantului Sarapion şi ajunseseră la concluzia că mama lor ar trebui să-i spună adevărul doar pe jumătate: cum că Theron câştigase proba de sprint pentru tineri, iar Sosi îşi recăpătase înfăţişarea atunci când descoperise grota în care sălăşluia blestemul lui.

Neliniştile lor luară în cele din urmă sfârşit când se adunară în umbrarul Altisului, acolo unde familii şi grupuri de prieteni se strângeau în jurul atleţilor învingători, admirându-le cununile de măslin.

Comandantul Sarapion stătea stingher cu cei doi fii ai săi. Mâinile lui bătătorite, care fuseseră deposedate de sabie la porţile Altisului de către soldaţii eleni, păreau acum prea mari şi greoaie pentru corpul său. Comandantul nu avusese până acum ocazia să li se adreseze fiilor săi, căci refuzase camera ce-i fusese oferită în Casa Oaspeţilor, pentru a-şi stabili tabăra alături de soldaţii săi, pe malurile râului Alpheios. Dar nu părea să se îndoiască de rolul pe care-l jucase Theron în toată povestea, şi asta era cel mai important, întinse mâna spre umărul lui Theron, dar se răzgândi şi îşi puse mâinile în piept. Tuşi şi li se adresă sever, de parcă le-ar fi dat ordine oamenilor săi:

— Din moment ce ai câştigat proba de sprint pentru tineri, fiule, atunci îţi acord permisiunea de a te antrena ca un atlet profesionist. Mama ta mi-a spus că eşti foarte conştiincios la antrenamente. Armatei i-ar fi prins bine un recrut de talia ta, dar eu nu-mi încalc cuvântul. Felicitări! Îl îmbrăţişă scurt pe Theron. Sunt mândru de tine.

Theron îl privi pe Sosi peste umărul tatălui său cu o faţă chinuită.

Trebuie să-i spunem, îi făcu el semn.

Sosi clătină din cap.

Nu, nu trebuie.

Comandantul Sarapion îi dădu drumul lui Theron şi se încruntă la Sosi. Scutură din cap, de parcă n-ar fi găsit nici o vorbă să-i adreseze, şi dădu să plece.

Tatăl lor rămăsese încă un străin, medită Sosi trist. Un bărbat în armură macedoneană care de-abia aştepta să li se alăture oamenilor săi şi să se întoarcă la luptă. Era mulţumit de dragul

lui Theron că planul lor dăduse roade în mod miraculos, dar se simţea gol pe dinăuntru.

— Tată! strigă Theron gâtuit. Întoarce-te! Nu ţi-am spus adevărul în întregime.

— Nu! şuieră Sosi, prinzându-l de mână pe fratele său. Nu face asta!

Dar fratele lui îl îndepărtă, îşi scoase cununa olimpică şi rămase cu capul descoperit în faţa comandantului.

— M-am tot gândit, domnule, şi m-am hotărât să mă alătur armatei, dacă încă mă mai vrei. Jocurile sunt interesante, dar sunt doar nişte Jocuri! Războiul e ceva real. Am înţeles asta acum. Sosi şi-a folosit puterile magice pentru a-i înfrânge pe Războinicii lui Ahriman şi, dacă el n-ar fi fost aici, aceştia ne-ar fi putut învinge extrem de uşor. Vreau să merg cu tine în Persia şi să mă alătur armatei ca să fiu sigur că n-o să se mai întâmple vreodată lucruri de genul acesta.

Tatăl lor îl privi o bună bucată de vreme.

— Chiar îţi doreşti cu adevărat să te alături armatei? Nu spui asta doar ca să-mi faci mie pe plac?

Theron îşi înălţă capul şi îl privi pe comandant drept în ochi.

— Nu, domnule! Vreau să spun, da, domnule, chiar îmi doresc. Ştiu că n-am decât cincisprezece ani, dar sunt atletic şi puternic. O mulţime de băieţi de vârsta mea se dau mai mari decât sunt doar ca să se înroleze. N-aş fi singurul care face asta.

Sosi se uită perplex la fratele său. Aşadar, din acest motiv fusese Theron atât de meditativ în ultimele două zile.

Chipul sever al tatălui lor se preschimbă într-un zâmbet încântat. De data acesta, îl îmbrățișă pe Theron cum se cuvenea şi îl bătu pe spate.

— Ăsta-i băiatul meu! Dar îţi interzic.

Lui Theron îi pică faţa.

— Dar de ce? Eu vorbesc serios…

— Ştiu că vorbeşti serios. Dar, aşa cum ai spus şi tu, n-ai decât cincisprezece ani, aşa că trebuie să-mi dai ascultare. Îţi interzic să faci asta până ce nu vei fi participat la Jocurile Olimpice în calitate de senior. Aşa că, în următorii patru ani, vei continua să te antrenezi ca un atlet, m-ai auzit? Te vei antrena din greu şi vei concura la tot Circuitul, iar la următoarea

Olimpiadă voi veni negreşit ca să te văd alergând la cursele pentru seniori. Abia *apoi* vom discuta dacă te vei alătura armatei. Ne-am înţeles?

Chipul lui Theron se lumină.

— O, Tată! îţi mulţumesc!

Dar zâmbetul Comandantului Sarapion păli când se întoarse către Sosi.

— Este adevărat? Chiar *i-ai oprit* pe Războinici? Ţi-ai schimbat înfăţişarea în faţa întregii Olympii?

Sosi îi evită privirea acuzatoare, iar bucuria pe care o resimţise pentru fratele său se estompă rapid. Se simţea din nou mic. Murmură:

— Eu... ăăă... ceva de genul...

— nici un ceva de genul! zise Nike, călcând apăsat şi punând o mână pe umărul lui Sosi.

Îşi făcuse turul de onoare felicitându-i pe atleţi, iar buclele ei negre fuseseră unse cu ulei şi legate cu o mulţime de panglici aurii pentru această ocazie, luminându-i faţa şi oferindu-i o aură strălucitoare ce o făcea să pară neaşteptat de frumoasă.

— Sosipolis a prăvălit focul lui Zeus în ţeasta Războinicului! Dacă nu era el, am fi murit cu toţii. N-ai nici un motiv să-ţi fie ruşine cu el, comandante! Nici măcar n-a vrut să se bucure de toată gloria, aşa că i-a lăsat pe toţi să creadă că Zeus a fost cel care i-a salvat. Ar trebui să fii nespus de mândru de el.

Se lăsă liniştea. Sosi era încordat. Se gândea că, probabil, nimeni nu îndrăznise să-i mai vorbească tatălui său astfel, de ceva vreme.

Comandantul Sarapion se uită la Nike pe sub sprâncene.

— Tu eşti preoteasa care a fost pe Marele Altar atunci când persanul a atacat, nu-i aşa?

— Chiar ea. Nike îi făcu lui Sosi cu ochiul. Am văzut totul, aşa că pot spune cu mâna pe inimă că fiul tău a fost extrem de curajos. Probabil că s-a schimbat un pic de când l-ai văzut ultima dată, nu-i aşa?

— Adevărat că s-a schimbat, murmură Sarapion.

Se încruntă şi mai tare când observă culoarea ochilor lui Nike.

Pentru prima dată, îl privi pe Sosi cu luare-aminte.

— Acesta este înfăţişarea ta adevărată?

Sosi înghiţi în sec şi-i spuse adevărul:

— Aşa cred, domnule.

Tatăl îl măsură din cap până-n picioare cu un tic nervos al obrazului.

— Eşti mai înalt decât credeam. Şi pari mai solid. Poate că, la urma urmei, vei fi un soldat pe cinste, împăratul Alexandru este generos cu ofiţerii săi. În curând va pătrunde şi mai adânc în est, acolo unde se spune că sunt munţi de aur şi creaturi cum nici nu v-aţi imaginat... îl privi aspru pe Sosi. N-o să-ţi schimbi înfăţişarea din nou, aşa-i?

Sosi se uită la Theron.

— Nu ştiu, Tată, grăi el adevărul. Dar acum ştiu mult mai multe lucruri despre blestemul meu şi, după cele întâmplate, am aflat că îl pot controla. Aşa că acum nu trebuie să-ţi mai faci griji că-mi voi face apariţia dinaintea ta, ca pe vremea când mă bătea Mama. Acum, că mi-am găsit adevărata înfăţişare, poate că nu voi fi nevoit s-o mai schimb atât de des. Pot să mai rămân în Olympia o vreme? Ca să aflu mai multe despre puterile mele? Sunt sigur că Nike va fi bucuroasă să mă înveţe.

Nike zâmbi şi încuviinţă din cap, punându-şi braţele ei musculoase în sân. O aură de aripi plutea în jurul ei.

Comandantul Sarapion îl studie atent pe Sosi şi oftă iar:

— Se pare că aţi crescut amândoi de ultima dată când v-am văzut. Dacă asta-ţi doreşti, atunci ai acordul meu. Sunt mândru de voi doi.

Nu reuşi să-l îmbrăţişeze şi pe Sosi, dar îl bătu pe umăr şi apoi ieşi măreţ din Altis, fără să privească înapoi.

Cei doi fraţi se uitară unul la altul. Theron avea un zâmbet până la urechi pe care nu-l putea ascunde. Sosi se simţea încălzit pe dinăuntru, şi ochii i se umeziră.

— Nu-i chiar aşa de rău, zise Nike. Nici măcar nu înţeleg de ce voi doi v-aţi făcut atâtea griji. Theron va fi un mare campion, Sosi va rămâne aici să-mi ţină de urât, Rasim s-a eliberat de Ahriman, iar Războinicii au dispărut. Până şi Agis se pare că a înţeles că o cunună olimpică câştigată pe nedrept nu-ţi oferă nici un fel de satisfacţii. Singurul lucru cu adevărat trist este moartea lui Samos.

Sosi se uită la preoteasă. Avea dreptate. Ziua aceea ar fi putut fi perfectă. Dar umbra morţii lui Samos şi Rasim plutea încă deasupra lor. Băiatul dădu glas întrebării care îl bântuise încă din ziua în care auzise vocea vagă a lui Nike îmbărbătându-l şi ajutându-l, astfel, să câştige sprintul pentru tineri.

— Chiar ne trimiţi vise de victorie? o întrebă el. De-asta câştigăm? Pentru că ne trimiţi astfel de vise? Oare antrenamentele şi tot efortul nostru n-au nici o importanţă?

Ceilalţi încetară discuţiile. Eretaia, Pericle, restul băieţilor care se strânseseră după plecarea Comandantului Sarapion, Theron, strângându-şi aprig cununa de măslin… toţi încremeniseră brusc, aşteptând un răspuns.

Nike scutură din cap, clătinându-şi panglicile aurii, şi izbucni în râs.

— Asta vă frământa pe voi? După toate câte s-au întâmplat, pe voi vă interesează ce-i transformă pe unii în învingători, iar pe ceilalţi în învinşi? Eşti greu de cap, Sosipolis! M-aşteptam ca măcar tu să înţelegi. Totul ţine de credinţă, chiar nu vedeţi? Nu v-aş fi putut ajuta în nici un fel dacă voi n-aţi fi crezut în mine. Dacă Sosi n-ar fi crezut că este blestemat atunci când l-a provocat pe Zeus să-l lovească, atunci fulgerul nu s-ar fi prăvălit. Dar tu ai crezut în asta pentru că ai visat că s-a mai petrecut odată, în timpul bătăliei dintre eleni şi arcadieni, şi pentru că ştiai că Zeus aruncă fulgere spre duşmanii lui. La fel stă treaba şi cu victoriile voastre, fie ele în Jocuri sau în bătălie.

Se opri din râs şi privi mândră legăturile de pe braţele atleţilor triumfători, ai căror muşchi străluceau uleioşi în umbra măslinilor. Sudoarea lor umplea dumbrava – era mirosul gloriei, cinstei şi curajului omenesc. Lui Sosi îi crescu inima în piept, nu din cauza puterilor sale magice, ci pentru că se mândrea cu tot ceea ce învăţase cât fusese în pielea lui Theron.

— Eu doar le trimit vise oamenilor, zise Nike, zâmbind. Dar voi sunteţi aceia care aveţi puterea să le transformaţi în realitate.

GHIDUL LUMII LUI SOSI

Sosi şi prietenii săi s-au întrecut în Olympia în anul 382 î.Hr., la cea de-a 113-a ediţie a Jocurilor. În vremea aceea, Alexandru Macedon (supranumit, mai târziu, „cel Mare“), desfăşura campanii în est, stârnind mânia perşilor după ce incendiase palatul împăratului lor din Persepolis. Războinicii lui Ahriman şi ameninţarea teroristă din Olympia sunt invenţiile mele, deşi au existat într-adevăr câteva grupuri de fanatici care s-au unit împotriva lui Alexandru şi-a grecilor sub religia lor cunoscută sub numele de zoroastrism şi care se presupune că au apelat la tactici de intimidare împotriva invadatorilor.

Strofele de la începutul fiecărei părţi sunt pasaje preluate din *Odele* lui Pindar.

Ahriman Necuratul, în zoroastrism
Altis domeniul sacru din Olympia – o enclavă ce cuprindea temple altare, morminte celebre, monumente, statui şi măslinul sacru
Asclepius zeul tămăduirii
Chiton rochie femeiască
Circuitul Jocurilor patru dintre cele mai importante evenimente sportive din calendarul grecesc: Jocurile Olimpice din Olympia, Jocurile din Nemeea, Jocurile Istmice din Corint şi Jocurile Panelenice din Delphi. Dintre acestea, Jocurile Olimpice erau cele mai importante.
Dolichos alergare de cursă lungă. Circa douăzeci şi patru de lungimi de stadion, o distanţă de aproximativ 4 800 m
Dublu sprint o cursă de viteză, cunoscută şi sub denumirea de *diaulos* şi însumând două lungimi de stadion, o distanţă de aproximativ 400 m
Efebi Tineri cu vârstele cuprinse între 12 şi 18 ani. „Tinerii aleşi“ ai lumii elene, ai căror taţi îşi permiteau sa-i lase să se antreneze pentru a deveni atleţi.

Jocurile Herei jocuri pentru fete, dedicate zeiţei Hera. Se desfăşurau tot la Olympia, dar nu în acelaşi an cu Jocurile Olimpice.
Marile Jocuri altă denumire sub care sunt cunoscute Jocurile Olimpice, care se desfăşurau la Olympia, o dată la patru ani.
Gymnasion o clădire şi/sau un complex în aer liber destinate antrenamentelor. Iniţial, acesta a fost conceput ca un loc în care băieţii puteau dobândi îndemânare în luptă înainte de a intra în armată, dar mai târziu a fost preluat de atleţii care se antrenau pentru Jocuri. Majoritatea oraşelor greceşti aveau cel puţin un *gymnasion.* Tabăra de antrenament olimpic de la Elis avea trei. În Olympia n-a existat nici un *gymnasion* până la venirea romanilor.
Klaria Coloniile antice greceşti. Pentru a putea participa la Jocurile Olimpice, bărbaţii şi băieţii trebuiau să facă dovada că erau cetăţeni ai Eladei, deşi uneori se mai făceau şi excepţii, în cazul unor regi puternici sau al unor generali din alte ţinuturi.
Comitetul elen de judecători bărbaţi aleşi dintre nobilii din de Elis, pentru a conduce Jocurile Olimpice. Pe durata Armistiţiului Olimpic (în timpul festivalului şi timp de o lună, înainte şi după Jocuri, acordată deplasărilor) cuvântul lor era litera de lege. Povestirea e plasată în vremurile în care existau zece judecători. Ei purtau robe de culoare purpurie.
Hera zeiţa căsătoriei, şi soţia lui Zeus
Hercule erou grec legendar de o forţă extraordinară, considerat a fi întemeietorul Jocurilor Olimpice
Casa Minciunii în religia zoroastră, un loc al supliciului, unde ajung după moarte sufletele celor care au trăit o viaţa de nelegiuiri
Hidrie urcior pentru apă
Nike zeiţa înaripată a victoriei. Adesea, statuile ei miniaturale erau plasate în mâinile mai mari ale statuilor zeilor centrali. Spre exemplu, statuia lui Zeus din Olympia ţinea o Nike în mâna dreaptă.
Pankratioa O probă sportivă care combină luptele şi boxul, diferită de proba de lupte (care avea reguli stricte, şi în care erai considerat învingător dacă îţi aruncai de trei ori adversarul la pământ).

Pelops Erou legendar al cărui mormânt se găseşte în Altis. Legenda spune că un oracol i-a prezis regelui Oenomaus din Elis că va fi ucis de către ginerele lui, aşa că regele a hotărât ca acela care dorea să o ia de soţie pe fiica sa, Hippodamia, trebuia mai întâi să-l înfrângă pe el într-o cursă de care. Dar dacă pretendentul pierdea cursa, atunci avea să fie ucis. Cum caii regelui erau cei mai iuţi din ţinut, Oenomaus i-a omorât pe toţi cei care s-au încumetat să-i accepte provocarea. Dar Pelops l-a mituit pe vizitiul regelui şi l-a convins să-i înlocuiască osiile cu ceară. Ceara s-a topit în timpul cursei şi roata de la carul regelui a cedat dezmembrând carul. Astfel, regele a fost ucis, iar Pelops a câştigat cursa şi mâna Hippodamiei.
Hestia zeiţa focului sfânt. Focul ei ardea veşnic în vatra pritaneului din Olympia şi era folosit pentru aprinderea Torţei Sacre, ce făcea înconjurul altarelor.
Hipodromul Teren folosit pentru cursele de cai şi
Pentatlon competiţie atletică pentru bărbaţi, ce constă în cinci probe diferite: sprint, aruncarea suliţei, aruncarea discului, săritura în lungime şi lupte
Persepolis capitala Persiei, care a fost arsă şi prădată de trupele lui Alexandru cel Mare în timpul cuceririlor din est.
Philippeon Un monument circular, ridicat în Altis de Regele Filip al Macedoniei, pentru a găzdui statuile macedoneilor care ieşeau învingători la Jocuri.
Pritaneu Clădirea care adăpostea focul sacru al Hestiei, unde erau cazaţi atleţii când se aflau în Olympia. Învingătorilor din diferite competiţii li se permitea să servească gratis masa acolo ori de câte ori doreau.
Rhea Zeiţă, mama lui Zeus
Sprint probă de viteză, cunoscută şi sub denumirea de „stadion” sau „sprint de stadie”. Distanţa unui stadion era de aproximativ 200 în.
Stadie veche unitate de măsură, echivalentul a 600 de picioare sau 200 m
Stadion teren folosit pentru alergări, numit astfel pentru că avea o lungime de o stadie
Strigil o racletă folosită la răzuirea sudorii amestecate cu uleiul de pe pielea atleţilor

Lasou o coardă răsucită în jurul mânerului unei suliţe pentru a da greutate aruncării. Spre deosebire de probele din zilele noastre, atleţii din Antichitate se foloseau de lasouri care le confereau o mai mare precizie a aruncării.
Unguent Pastă sau loţiune folosită pentru piele, având, de obicei, un miros dulceag
Zaratfaustra un profet persan (cunoscut în vest sub denumirea de Zoroastru), întemeietorul religiei zoroastre
Zeus Horkios statuia lui Zeus cu fulgere în mâini, care se afla în curtea Casei Sfatului din Olympia şi înaintea căreia îşi depuneau atleţii jurămintele. Horkios înseamnă „primitorul-jurămintelor”.
Zeus din Olympia O statuie imensă a lui Zeus, din fildeş şi aur, aşezată pe un tron în Templul lui Zeus din Olympia. Una dintre cele şapte minuni ale lumii antice.

Cuprins